AMBASADORUL ROMÂNIEI ÎN CANADA, TUDOREL POSTOLACHE A FOST SCHIMBAT

Nicolae URSACHE

La 6 Noembrie 1947, Gheorghe Tătărescu, primul sfetnic al regelui Carol al II-lea, era înlăturat dela conducerea Ministerului de Externe, cu Ana Pauker, colonel în armata sovietică şi membru marcant comunist al Internaţionalei a III-a.

Imediat după aceasta, ultimii diplomaţi de carieră sunt aruncaţi peste bord, înlocuiţi cu cadre muncitoreşti, care se şcolesc la facultăţile muncitoreşti (echivalent liceul cu bacalaureat), la Şcoala Superioară *"Jdanov"*, care pe parcurs devine Academia *"Ştefan Gheorghiu"*.

Dintre tinerii utecişti şi membri de partid, cei mai devotaţi şi cu dosarul cel mai bun, pleacă în Uniunea Sovietică, să înveţe limba lui Lenin şi Stalin şi să fie devotaţi internaţionalismului proletar (adică spioni în slujba URSS).

Când Petre Ţuţea, Constantin Noica şi foarte mulţi elevi şi studenţi, care participaseră la manifestaţia dela 8 Noembrie 1945 ca să-l omagieze pe regele Mihai I, zăceau în puşcării, poposea la studii în URSS, tânărul Tudorel Postolache, de prin părţile Galaţiului şi Brăilei, ca loc de baştină. Urmează aici aspirantura şi se întoarce doctor în ştiinţe economice.

Nu ştim ce merite a dobândit, dar ca să fie trimis să lucreze în centrala Ministerului de Externe, era prea puţin şi este trimis cadru didactic la Academia de Partid *"Ştefan Gheorghiu"*, care creea specialişti în toate domeniile de activitate (politic, economic, militar, securitatea statului etc.) Urcă rapid întreaga ierarhie universitară, până la gradul de profesor, este secretar de partid şi mulţi ani prorector. Când rectori ca Leonte Răutu, Popescu-Dumnezeu şi alţii, aveau funcţii deosebit de înalte în preajma lui Gheorghiu-Dej şi Ceuşescu, destinele acestui for suprem didactic comunist era dirijat de Tudor Postolache, care preda cursul de Economie politică, aici şi la Cepeca (Institutul care recicla economiştii şi inginerii din întreaga ţară, cum să aplice directivele partidului).

Acesta este omul nou, diplomatul trimis ca ambasador să reprezinte România democratică, România care vrea să intre în NATO şi în Comunitatea Europeană.

Făcut academician de către Iliescu, după 1989, i se încredinţează să adopte planurile economice ale ţării, pe noul făgaş al istoriei noastre contemporane (ştim cum s'au rezolvat acestea din nivelul de trai *"mereu crescând al poporului român"*).

Sarcina de partid fiind îndeplinită, ca recompensă i se oferă ambasada română dela Luxemburg, apoi odată cu primenirea cadrelor, din micuţul Luxemburg, ajunge la Ottawa, în imensa Canadă.

Asociaţia Culturală Română din Hamilton, cea mai veche şi cea mai importantă organizaţie românească din Canada, ne impresionată de calitatea de academician a ambasadorului Tudorel Postolache (în acelaşi for a activat şi colega ceva mai vârstnică Elena Ceauşescu), demască trecutul ambasadorului şi demarează o acţiune de protest publicată în majoritatea presei din România.

În sfârşit, Bucureştiul, a ascultat ruga Românilor din Exil şi în primul rând a celor din Canada şi Dl. Ambasador Tudorel Postolache a fost schimbat.

Reamintim pe acestă cale autorităţilor române că Asociaţia Culturală Română a cerut preşedintelui Constantinescu şi rechemarea de urgenţă la Bucureşti a consulului general ai României dela Montreal şi Toronto, acuzaţi că ar fi persoane compromise.

Dl. Ambasador Academician (aşa iscăleşte) Tudorel Postolache, într'o scrisoare oficială trimisă mai multor organizaţii româneşti din Canada, scrie că ***"începând cu 15 August a.c., misiunea mea oficală în Canada ia sfârşit"***.

Ne închipuim ce-a simţit Domnul Ministru Adrian Severin, când a semnat documentul de încetarea activităţii D-lui Tudorel Postolache, fostul său şef, căci actualul ministru de externe, era un lector începător, la Universitatea de Partid, condusă de către atotputernicul prorector...

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CURENTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 251 - SEPTEMBRIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

MADRID ŞI BUCUREŞTI

Eugen BÂRSAN

Două locuri cu o echivalenţă şi de rău şi de bine în problema România şi Alianţa Nord Atlantică numită NATO.

Câteva cuvinte despre această alianţă: ea a fost creată în Aprilie 1949 sub conducerea Statelor Unite, ca urmare a ameninţărilor militare şi ideologice sovietice. În fapt, atunci a fost pentru prima oară când, în timp de pace, Statele Unite şi-au asumat răspunderea unei alianţe militare care a oferit garanţii de securitate pentru alte state.

Acum, după prăbuşirea sistemului comunist, România a devenit interesată să intre şi ea sub scutul unor asemenea garanţii, ca protecţie contra unei eventuale renaşteri a imperialismului rus şi ca ajutor în dezvoltarea economică şi în stabilizarea sistemului democratic. Pentrucă memoria ei istorică îi spune că ea ar putea fi iarăşi vulnerabilă şi că de aceea ea are nevoie de NATO, al cărui scop a fost şi este garantarea securităţii. În realitate, problema candidaturii României la NATO a devenit mai semnificativă doar după schimbarea de putere din Noembrie 1996. Iar testul ei a fost recenta Conferinţă NATO dela Madrid ţinută în zilele de 8 şi 9 Iulie.

Această Conferinţă a avut de hotărît cu câte ţări şi cu care anume să se extindă deocamdată NATO într'un *"prim val"* spre Răsărit. O situaţie în care starea de transă naţională românească a cerut ca Madridul să includă şi România între pretendentele la admiterea în NATO odată cu *"primul val"*. Dar pentrucă România nu s'a putut schimba în şapte luni cum nu s'a schimbat în şapte ani, Madridul a respins aspiraţia ei de includere în *"primul val"* de extindere NATO. De bună seamă că aceasta este partea cu echivalenţă de rău. Însă un rău care a fost învăluit de un echivalent de bine. De faptul că Madridul a demonstrat o mare simpatie internaţională pentru cauza românească. Ceea ce înseamnă că s'a produs deja o puternică schimbare de imagine a României în lume. Că noul regim a început să făurească un credit moral pe care regimul anterior iliescian nu l-a putut avea.

Că la Madrid nu s'a întâmplat ce Românii sperau că poate-poate se va întâmpla n'a fost prea surprinzător, căci doar executivul american făcuse foarte clar cunoscut că Statele Unite au hotărît să sprijine primi-

Continuare în pag.3

SERVICIILE SECRETE ROMÂNEŞTI - "DISCREDITATE" SAU REFACEREA IMAGINII?

Nic COLDAN

O agitaţie pe care unii ţin să o numească *"ciudată"* s'a declanşat pe scena politică românească, atrăgând şi o parte (să-i spunem, cu o sintagmă bine cunoscută, *o anumită parte"?*) a Românilor stabiliţi pe alte meleaguri. Schimbarea *"la vârf"* petrecută în Noembrie '96 a dus la plecarea lui Virgil Azstalos - Mihăilă - Măgureanu dela şefia Serviciului Român de Informaţii, precum şi la un număr de rocade şi pensionări, ale căror consecinţe nu le vom putea judeca, după fapte, decât ceva mai târziu. Deocamdată, tot ce putem face este ceea ce face toată lumea: speculaţii. Cu precizarea că, totuşi, antecendentele persoanelor implicate chiar le provoacă, incitând chiar la pronosticuri.

Foarte adevărat că prezenţa lui Virgil Măgureanu, cu reputaţia lui de *"eminenţă cenuşie"* a regimului Iliescu, în fruntea SRI până nu demult, ca şi efectivele serviciilor de informaţii şi contrainformaţii împănate cu aceiaşi securişti ameţiţi de tot felul de *"rotiri"* şi ştergeri de urme vor fi atârnat cumva în cântarul NATO, aruncând o umbră deloc nemeritată asupra credibilităţii României ca democraţie în devenire şi ca partener fiabil. Şi chiar dacă acesta ar fi doar ***unul*** dintre motivele poticnirii în pragul Alianţei nord-atlantice nimeni n'ar putea susţine că adevărata schimbare poate ***începe*** chiar de aici.

Numai să fie o schimbare ***în bine***, că de ***mai puţin rău*** - deja tocita teză iliesciană - lumea s'a cam săturat... Direcţia SRI-ului a fost dată pe mâna deputatului liberal Costin Georgescu. Cu totul neclar dacă aici a contat dorinţa de a da prioritate bunului simţ în transformarea unei poliţii politice în serviciul de adevărat interes naţional - chestiune rămasă, încă, în faza de deziderat - de a instala o persoană de încredere a noului regim (C.G. a fost şeful campaniei electorale a Preşedintelui Emil Constantinecu) sau, pur şi simplu, de a răsplăti merite anterioare (vezi paranteza de mai sus), bizantinism cu care România pare condamnată să intre în mileniul al treilea...

Ori, cine ştie, o fi existat şi vreun criteriu de competenţă. Varianta în care ar trebui să ne aducem aminte că C.G. a fost, vreme de câţiva ani, director în Societatea *"R"*, cea care este, legal, proprietarul cotidianului *"România liberă"*. Aşadar, o persoană influentă şi în politica ziarului, unde a patronat o rubrică de mijlocire tranzacţii cu mărfuri. Dacă Domnul Costin Georgescu o fi şi *"fericitul"* deţinător al unor competenţe în materia de servicii secrete, provenienţa domniei sale nu poate fi decât una singură - nomine odiosa.

Nu suntem noi prea lămuriţi nici după consumarea episodului *"Atudoroaie"*. Abia instalat în funcţie, proaspătul director al SRI a început să-şi reformeze instituţia tot cu obişnuitele permutări. Adică îl ia pe colonelul Gheorghe Atudoroaie de pe unde era şi-l pune taman comandant al Centrului zonal SRI Timiş! Implicarea respectivului în represiunea dela Timişoara, din Decembrie '89 pare să fi contat în ochii D-lui Georgescu doar ca ultima dovadă a competenţei sale profesionale. Asta ca să ştie - şi să ne intre bine în cap - cam spre ce tinde noul regim în materie de *"siguranţă naţională"*. Intervenţia Preşedintelui Constantinescu, la întoarcerea din turneul asiatic, aceea de a-l convinge pe C.G. să-şi revoce dispoziţia, este greu de calificat.

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Nicolae URSACHE	pagina 1
Roxana IORDACHE	pagina 2
Dan COSMULESCU	pagina 3
Andrei BĂDIN	pagina 4
Marius CĂRBUNESCU	pagina 6
Prof. Banu SERDARU	pagina 6
Aurel BĂDĂIAN	pagina 6
Florin OPREA SĂLCEANU	pagina 7
Anca GAZIBAR	pagina 9
Prof. Ştefan CECATI	pagina 9
Prof. Mihai Stere DERDENA	pagina 11
Av. George VASU	pagina 14
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 15
Prof. Ion GHERMAN	pagina 15
Hristu CÂNDROVEANU	pagina 17

EDITORIAL

ŞI TOTUŞI SPERĂM...

Guvernul Ciorbea a pornit cu multă încredere în viitor şi cu deosebită grijă să întocmească un plan de refacere naţională. Acest plan a fost desenat în acord cu problemele fundamentale şi cu o ierarhie a priorităţilor cerute de momentul istoric...

In primele 4 - 5 luni după instaurarea guvernului Ciorbea toată lumea înţelesese că este nevoie de o pregătire serioasă a unor proiecte de guvernare, care trebuiau să schimbe faţa lucrurilor şi să restructureze toate instituţiile şi departamentele vieţii administrative.

În dinamica de guvernare intra, firesc, acest fel de calcul de stabilire a opţiunilor şi de descifrare a realităţii, pe care o lăsase ca moştenire regimul nomenclaturii lui Iliescu. Procesul cerea o cuprindere calmă, profundă şi cât mai largă, cu incluziuni şi eliminări.

Activitatea era lentă şi guvernul părea că este plină de chibzuinţă, cu toate că Iliescu şi berbecii lui de luptă tulburau mereu apele cu tot felul de acuzaţii şi insinuări, pentru a crea diversiuni care să slăbească încrederea în guvernul cel nou, guvern care la început începuse să dărâme o parte din şandramaua politică a regimului Iliescu şi trebue să recunoaştem că iniţiase identificarea punctelor grele ale corupţiei instalate în viaţa statului de fosta nomenclatură iliesciană.

Este foarte adevărat că întreaga ţară era împânzită de o conspiraţie multiplicată şi variată de saboteuri ai fostului partid comunist, care lupta din răsputeri să împiedice schimbarea la faţă a ţării. Dar, şi mentalitatea oamenilor politici nu percepea caracteristicile generale ale unei epoci noi şi nu participa la efortul moral de a-şi câştiga o nouă identitate naţională şi spirituală.

Aşa încât reforma economică promisă cu surle şi trâmbiţe de premierul Ciorbea şi cabinetul său s'a lăsat şi se lasă încă aşteptată. Nu dorim să criticăm, dar realitatea este asta: cabinetul în frunte cu premierul şi partidele care fac parte din coaliţia guvernamentală nu fac decât să se prezinte în faţa opiniei publice ca un grup parcă trezit dintr'un somn prost după o beţie lungă. Căci ce se poate spune despre un cabinet care nu ştie ce privatizează şi chiar mai mult că privatizează ceea ce este deja privatizat. Dela ministrul reformei, Ulm Spineanu, la cel al finanţelor, Mircea Ciumara, la cel al comerţului, Călin Popescu Tăriceanu şi până la şeful Fondului Proprietăţii de Stat, Sorin Dumitriu este un lanţ care este rupt în mai multe puncte. Guvernul Ciorbea suferă de contradicţii interne, specifice unei forme de coaliţie *"forţată"*. Structura internă a acestui guvern nu este omogenă şi activităţile amalgamate ale partenerilor nu sunt coerente, nu au încrengătura armonioasă care ar promova aceeaşi orientare sau ideal.

Premierul Ciorbea, un om onest de altfel, nu reuşeşte să facă faţă bâlbielilor şi căzăturilor în şanţ ale miniştrilor săi, care nu prea ştiu ce fac. În plus, chiar şi în ministere fără durere de cap, cum ar fi Ministerul Educaţiei Naţionale, există scandaluri publice, ministrul şi secretarul de stat, ambii membrii ai PNŢCD încăierându-se în văzul lumii.

Opinia publică, care încă susţine guvernul actual, pare a fi nemulţumită. Reforma economică, cheia pentru îmbunătăţirtea nivelului de trai a populaţiei, nu există în ciuda sloganelor care de care mai sforăitoare ale miniştrilor din cabinetul Ciorbea. Ceva nu merge. Dar noi totuşi sperăm că guvernul Ciorbea va şti să ia măsuri urgente ca să puie totul pe roate. Mai precis ne referim la o remaniere la ministerele însărcinate cu reforma. Preşedintele Constantinescu a sugerat acest lucru cu câteva săptămâni în urmă dar deocamdată pare că nu există voinţa politică necesară pentru a face un pas de asemenea importanţă. De fapt, de voinţă politică are nevoie guvernul pentru a merge mai departe şi a înfăptui reforma.

Preşedintele Constantinescu şi premierul Ciorbea trebue să iasă în faţa poporului şi să spună ce şi de ce nu merge. Altă soluţie nu există. Lumea a început să devină nerăbdătoare. Iar ziariştii (vorbesc de aceia cu răspundere morală şi naţională) au început să atace dinamica lentă a acţiunilor guvernamentale. Au trecut mai multe luni şi încă nu s'a ajuns la dislocări masive din tot ceea ce au clădit pe temeiuri false şi vătămătoare regimurile comuniste anterioare cu prelungirea frauduloasă a lui Iliescu. Reforma nu şi-a arătat încă faţa cea adevărată.

Noi ştim, şi de aceea încă sperăm, că dinamica guvernului Ciorbea va da rezultate, cu toată existenţa unor sumedenii de influenţe externe care nu au perceperea *"fenomenului românesc"*; sunt în afara realităţilor întregului naţional, dar au o putere mare de presiune politică, ocultă şi financiară.

Însă guvernul Ciorbea are o mare răspundere faţă de ţară, de a scoate România din ruine şi de a o duce la limanul ieşirii din impas. Deci, i se cere curajul de-a dărâma *"şandramaua comunismului"* prin măsuri accelerate, de-a face tabula rasa cu toate instituţiile străine şi genocide ale spiritului şi destinului naţional, căci nu poate exista o alternativă pentru acest guvern.

Guvernul Ciorbea va trebui să-şi alcătuiască de urgenţă toate proiectele, pe căprării, iar dinamica procesului de guvernare trebue radical schimbată, accelerată şi mai ales pusă în aplicare.

George BĂLAŞU

EXCELENŢA SA, DOMNUL GILLES DUGUAY AMBASADORUL CANADEI LA BUCUREŞTI S'A ÎNTÂLNIT CU REDACTORII "CUVÂNTULUI ROMÂNESC"

O surpriză extrem de plăcută au avut-o redactorii *"Cuvântului Românesc"* într'o frumoasă zi de Iulie, când au făcut o scurtă excursie în zona celor 1.000 de insule dela graniţa canadiano-americană. George Bălaşu, directorul ziarului *"Cuvântul Românesc"*, însoţit de poetul Zahu Pană, profesorul şi istoricul Nicolae Ciachir, poetul Demostene Andronescu şi jurnalistul Andrei Bădin, s'au întâlnit pe unul din vasele de croazieră din zona celor o mie de insule cu Excelenţa Sa, Domnul Gilles Duguay, ambasadorul Canadei în România, dar şi cu misiuni în Republica Moldova şi Bulgaria.

Excelenţa Sa a fost bucuros de întâlnirea cu redactorii *"Cuvântului Românesc"*, şi a dorit în mod special să facă fotografii cu membrii redacţiei, acordându-ne cu aceastâ ocazie un scurt interviu în exclusivitate, nu înainte de a-i promite că de acum înainte va primi la reşedinţa sa dela Bucureşti ziarul nostru.

În interviul pe care ni l-a acordat, Excelenţa Sa, Domnul Gilles Duguay, a declarat în exclusivitate că preşedintele României, Dl. Emil Constantinescu, va vizita Canada în iarna anilor 1997-98, la o dată care se stabileşte în prezent prin canale diplomatice. Excelenţa Sa a spus că ar dori să-l invite pe Preşedintele Constantinescu la zona celor o mie de insule, precum şi la Vancouver, în afara programului oficial pe care şeful statului român îl va avea la Ottawa, unde se va întâlni cu Premierul Jean Chretien.

Ambasadorul Canadei a ţinut să sublinieze în mod special că relaţiile României cu Canada sunt foarte bune şi că ţara sa a susţinut primirea României în NATO *"înaintea Franţei"* şi că Premierul Jean Chretien a insistat în mod special pentru menţionarea României ca principala candidată pentru valul doi de integrare în Alianţa nord atlantică, în comunicatul summitului dela Madrid, din luna Iulie.

Excelenţa Sa a mai menţionat că statul canadian doreşte să finanţeze realizarea şi amplasarea unei statui a istoricului Nicolae Iorga lângă Ambasada Canadei din Bucureşti, la colţul străzii Nicolae Iorga cu bulevardul Dacia.

Dela stânga la dreapta: Excelenţa Sa, Gilles Duguay; Prof.Dr. Nicolae Ciachir; Zahu Pană; George Bălaşu; Andrei Bădin şi Demostene Andronescu

THANK YOU, MISTER CLINTON

——Roxana IORDACHE——

Preşedintele SUA, Domnul Bill Clinton, s'a bucurat de o primire fabuloasă la Bucureşti, Vineri, 11 Iulie. Am să mă refer doar la ora istorică din Piaţa Universităţii, unde Bill şi Emil, cum i-au alintat bucureştenii, au fost întâmpinaţi şi acompaniaţi cu entuziasm de zeci de mii de manifestanţi, tineri şi vârstnici, *"golanii"* care, după şapte ani, au trăit unul din visele lor transformate în realitate. Acela al Americii care ne-a devenit parteneră, aliată fidelă. Un vis împlinit după cincizeci de ani.

Probabil că niciodată Marele Blond din Arkansas n'a mai fost înconjurat cu atâta căldură în afara ţării lui. Cred că doar suporterii care i-au sărbătorit victoriile prezidenţiale l-au mai aclamat cu atâta superbă dăruire. Bill a meritat. Încântat de jubilaţia românească, el a înţeles, cu siguranţă, că aceasta nu e doar o manifestare emoţională, ci şi un semn de înţelepciune. Aceea a conştiinţei că la Madrid America nu ne-a exclus, ci ne-a inclus în NATO, cu condiţia ca noi înşine să demonstrăm că suntem fermi în afirmarea acestei apartenenţe. Şi am demonstrat-o.

Mărturisesc că simpatizez, ca mai tot Românul, cu republicanii şi nu m'am bucurat când Clinton a câştigat alegerile, nici prima, nici a doua oară. L-am considerat un preşedinte slab, mai ales faţă de Moscova. Dar i-am evaluat cu superficialitate demersurile şi nu i-am înţeles strategia. Mă bucur să constat că m'am înşelat. Summitul dela Madrid şi vizita la Bucureşti au dovedit că Bill Clinton este un mare şef de stat, cel mai mare preşedinte democrat al Americii, omul care şi-a asumat misiunea istorică de a repara imensa nedreptate pe care a făcut-o Europei Preşedintele Roosevelt. Dincolo de interese partizane, Bill Clinton desăvârşeşte azi ceea ce a început ieri Ronald Reagan.

Bill Clinton a venit în Piaţa Universităţii, kilometrul zero al noii democraţii româneşti, iniţiate prin alegerea Preşedintelui Constantinescu. A rostit un discurs perfect: dens, profund, angajat, demonstrând o cunoaştere infinitezimală a fenomenului românesc. Şi un *"commitment"* american fără precedent faţă de România. A spus că noi am suferit cel mai mult dintre toate ţările foste comuniste, că ne admiră lupta şi voinţa de reuşită, că e mândru să fie primul preşedinte american care vine în România democrată. Ne-a garantat că SUA, printr'un parteneriat strategic, ne este alături în uriaşul efort naţional pe care îl avem de făcut şi că, dacă îl vom duce până la capăt, NATO ne va integra în 1999. Şi a exprimat încrederea că vom reuşi împreună.

"Let's do it together!" spusese Preşedintele Constantinescu în finalul unui discurs pe măsura momentului istoric. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CELE DOUĂ ÎNTRUNIRI NAŢIONALE

Mihaela MOISIN

În timp ce în zilele de 28-29 August, la Târgu Jiu, cu modestie şi cu suflet, avea loc întrunirea Consiliului Director al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, la Iaşi s'a desfăşurat, cu mare fast şi vorbe goale, Convenţia Naţională a Partidului Democrat.

Dela întrunirea AFDPR, despre care nu s'a raportat prea mult, (ţinută cu bani puţini şi în oraş sărac), s'a reţinut că foştii deţinuţi politici au hotărît, printre altele: sprijinirea în continuare a activităţii preşedintelui ţării şi a guvernului, în condiţiile în care aceştia vor respecta angajamentele asumate în faţa electoratului şi, în mod deosebit, ***lupta efectivă împotriva corupţiei şi crimei organizate***...; solicită Parlamentului ca, în procedură de urgenţă, să ia în dezbatere proiectul de lege privind ***deconspirarea Securităţii***...; cere actualei puteri să verifice dacă după Decembrie 1996 au fost numiţi în posturi importante ***foşti ofiţeri de Securitate şi nomenclaturişti şi să-i înlocuiască din aceste funcţii.*** Simplu, pe sufletul şi pe înţelesul marei mase de Români din ţară şi din afara ei, care doresc să vadă ţara ieşită din impasul politic şi economic în care se găseşte.

În aceleaşi zile, a avut loc cea de-a cincea Convenţie Naţională a PD, la Iaşi, cu o mulţime de delegaţi din ţară, precum şi cu invitaţi, oaspeţi români şi străini, reprezentanţi ai unor partide din internaţionala socialistă aflate la guvernare în 12 ţări şi 9 reprezentanţi ai corpului diplomatic, membri ai partidelor parlamentare din ţară, cu excepţia PUNR, PRM şi PSM şi peste 100 de ziarişti. Oraş mare, acomodare bună, mese ca pe vremea congreselor PCR. Dai un ban, dar stai în faţă. Desigur, şi mai multe ştiri dela marele număr de ziarişti prezenţi.

Încheierea lucrărilor Convenţiei PD s'a soldat cu... mare bal mare, două muzici două la... hotel Moldova...

Petre Roman, concurent la preşedinţia partidului, fără concurent, a fost ales în maioritate, tot ca pe vremuri...

În cadrul raportului său politic, intitulat *"Partidul democrat - un partid care priveşte spre viitor"*, referindu-se la relaţiile din coaliţia guvernamentală, Roman a arătat că partidul său a căutat să creeze o *"stare normală"*, lucru pe care nu l-au reuşit, *"dar nu din vina PD". "Coaliţia actuală este pe placul unei largi majorităţi a cetăţenilor, iar cei ce privesc urît la PD să fie atenţi la ce se poate întâmpla dacă se va destrăma această coaliţie."* (Avertisment, referindu-se la mâna întinsă tovărăşeşte de către fostul colaborator Iliescu?) Roman a mai afirmat că PD a încheiat *"un contract cu istoria", care să răspundă unor oameni concreti, iar nu idealizaţi". "Aceasta îl deosebeşte de alte contracte". "PD nu are nostalgii, ci proiecte".* În ce priveşte corupţia, Petre Roman a aruncat pe piaţă o nouă noţiune, de *"corupţie endemică". "Noi am început reforma şi numai cu noi poate continua".* Iar despre *"regimul Iliescu"*, care intenţiona să declanşeze *"procese de tip stalinist"* împotriva liderilor PD, s'a exprimat cam aşa: *"i-a pierit rătăcirea de a se crede etern la guvernare".*

Se vede foarte clar din hotărîrile luate de cele două convenţii, că fiecare doreşte să sprijine pe actualul preşedinte şi guvern, punând condiţii. Condiţiile sunt rezultate ale angajamentelor preelectorale, care se pare că se bat în cap: AFDPR, fondator şi for moral al Convenţiei Democrate cere combaterea corupţiei şi eliminarea cadrelor nomenclaturiste dinaintea alegerilor, iar PD, recte Petre Roman cere respectarea înţelegerii între PD şi CDR, respectiv ştergerea trecutului şi neatacarea unui partid de către celălalt; adică ignorarea actelor de corupţie comise chiar de unii capi ai PD în anii precedenţi şi neatacarea unui partid de către celălalt, respectiv menţinerea în continuare a multor nomenclaturişti în actualele funcţii.

Este foarte greu să fii în situaţia actualei puteri, când ţi se amintesc condiţiile cu care ai fost de acord înainte de a încheia o coaliţie guvernamentală, condiţii complet contradictorii, dar pe care trebue să le respecţi.

Este greu să faci slalom printre acesti stâlpi, mai ales dacă obstacolele sunt de asemenea dimensiuni.

Deciziile pe care guvernu'le ia, datorită multitudinii de înţelegeri făcute înainte de alegeri, trebuesc privite cu multă seriozitate şi maturitate, având în vedere un singur lucru: care este alternativa la guvernarea ţării în cazu destrămării acestei coaliţii?

Două declaraţii importante, a doi foşti colegi de nomenclatură, sunt de reţinut: a lui Petre Roman, care *atenţionează pe cei ce se uită urît la PD*, şi a lui Ion Iliescu care îi *aminteşte lui Roman că ei au multe puncte comune*, motiv pentru care îi întinde acea mână tovărăşească.

Poate greşim, dar un om care s'a întors odată cu 180 de grade, se poate întoarce şi a doua oară. Dl. Roman gândeşte, cu voce din ce în ce mai tare, că în viitoarele alegeri va fi rândul lui să candideze la preşedinţie.

Cum îşi va îndeplini actuala putere înţelegerile făcute cu partidele din coaliţie, unele fiind la doi poli opuşi? Considerăm ca puterea actuală are nevole azi, mai mult ca oricând de Exilul luptător, cu ajutorul căruia, uşor, uşor se poate debarasa cel puţin de agenţii securişti şi nomenclaturiştii de peste hotare.

MADRID ŞI BUCUREŞTI

Urmare din pagina 1

rea în *"primul val"* al extinderii NATO spre Răsărit numai trei ţări, nominalizând în această privinţă Polonia, Cehia şi Ungaria, pe motivul că ele ar fi dovedit mai multă reformă şi democraţie.

Faptul că România a fost un pretendent respins de Madrid este o consecinţă a situaţiei că ea a început sărguinţele de aderare la NATO de-abia cu şapte luni mai înainte, faţă de anii de pretendenţă ai Poloniei, Cehiei şi Ungariei. Dar cu toate acestea, respingerea ei n'a fost o chestiune uşoară, ci cu grea ciorovăială. Căci zece state europene, în frunte cu Franţa, Italia, Germania şi susţinute şi de Canada, au solicitat ferm şi includerea României în *"primul val"*. Este de remarcat că Preşedintele Franţei, Chirac, a ţinut o pledoarie impresionantă în favoarea admiterii României. Dar cu toată ciorovăiala şi pledoariile privind România, Conferinţa NATO dela Madrid a trebuit să ajungă la urma urmei la un consens. Şi acest consens a fost: 1) admiterea în *"primul val"* al extinderii NATO doar a trei ţări şi anume a Poloniei, Cehiei şi Ungariei şi 2) nominalizarea României şi Sloveniei ca prime candidate pentru *"al doilea val"* de extindere NATO, care se aşteaptă să aibă loc în 1999.

Efortul extraordinar depus de guvernul Ciorbea în ultimele şapte luni a reuşit să creeze cu adevărat o nouă imagine a României, creatoare şi democratică. Iar acest lucru n'a putut fi ignorat de Occident şi în special de Statele Unite. De aceea nominalizarea ei pentru *"al doilea val"* de extindere NATO şi nu mai puţin vizita Preşedintelui Clinton la Bucureşti, îndată după Madrid.

Astfel dela Madrid problema destinului *"atlantic"* românesc a venit la Bucureşti. Odată cu Clinton, venit aici pentru o vizită de consolare a României. Şi nu fără rezon. Căci el şi-a dat seama că guvernul român a făcut toate sacrificiile posibile în vederea unei invitări a României să intre în NATO. Între aceste sacrificii este chiar şi încheierea unui tratat dezonorant cu Ucraina, ca un ultimatum. S'a jucat totul pe o singură carte.

În faţa unei adunări de primire, ţinută în Piaţa Universităţii în ziua de 11 Iulie, de zeci de mii de Români, în fapt dezamăgiţi de ce s'a întâmplat la Madrid, dar care au realizat minunea de a nu-şi transforma dezamăgirea în resentimente, Preşedintele Americii, Clinton, s'a ridicat să spună că a venit dela Madrid la Bucureşti pentru a-i da României, dezamăgite, asigurări de viitor. Pentru a le spune Românilor că în doi ani vor fi şi ei în NATO, dacă o vor ţine înainte pe drum bun cu reforma şi democraţia; şi pentru a propune României un Parteneriat Strategic Româno-American pentru viitor; motivând cele spuse cu argumentul că România ar fi singura ţară din lume care ar fi dat dovadă de înţelepciune politică într'un timp atât de scurt.

Deci în loc de imediat NATO, prin Preşedintele ei, Clinton, America a venit la Bucureşti cu NATO în doi ani şi cu imediat *"pax americana"* pusă într'un Pact de Parteneriat pentru Pace. Un lucru care, fără îndoială, poate ridica ţara din fatalismul ei deplorabil.

Eugen BÂRSAN

CU BLÂNDEŢEA BIRUINŢEI

Pe lângă originea noastră, ca fiind strănepoţii lui Traian şi Decebal, comuniştii au descoperit că mai avem şi alte două origini: una *"sănătoasă"* şi alta *"nesănătoasă"*; aşa că prima grijă a *"eliberatorilor"* a fost să ne înzdrăvenească prin eliminarea celor *"nesănătoşi"*; ca medicamente s'au oferit temniţe, canale, beciuri de Securitate, şcoli de reeducare etc., iar ca măsură antiseptică de a nu răspândi boala, copiii celor *"nesănătoşi"* au fost opriţi de a trece pragul universităţilor.

Trăiam în zodiile progresiste, ştiinţifice, de aur şi ne scăldam în lumina soarelui dela Răsărit! Ordinul era simplu: smulgeţi rădăcinile burgheziei şi plantaţi *"raiul socialist"*.

Copilul era vinovat pentru că tată-său purta cravată şi mamă-sa nu-şi acoperea capul cu broboadă. Toată familia devenind duşmana viitoarei lumi omogenizate: *"fără clase sociale"* şi fără Dumnezeu!

Dar grădina raiului proletar s'a uscat de secetă cerebrală şi după alegeri (nu după revoluţie, n.n.) avem un guvern ales cu un mandat de a stârpi corupţia şi face rândurială, dar totul merge şchiopătând. Hotărîrile luate de sus nu ajung la parter ca să fie realizate. Nu se execută ordinele şi câte odată sunt chiar întoarse pe dos, dosarele se rătăcesc, se ard, iar procesele veşnic se amână, deoarece acuzatul n'are timp să-şi bea cafeaua şi să ajungă dimineaţa la tribunal.

Din crimele comise timp de patru decenii, câţi au fost anchetaţi şi judecaţi pentru cadavrele aruncate în gropile comune, în cimitirele din jurul birourilor de Securitate ori de cei daţi dispăruţi în voiaj prin beciurile poliţiei?

Întârzierea de a trece la economia de piaţă şi stârpi corupţia se datoreşte faptului că ne-am adăugat o altă origine cu tentaculele încă înfipte în puterea legislativă, executivă şi judecătorească, ne referim la *"originea comunistă"*.

Şi acum suntem la răscruce. Ce ne facem cu tovarăşii rămaşi în servicii şi care-şi urmăresc scopul să ocrotească pe foştii jefuitori şi criminali căutând, în acelaşi timp, să compromită guvernul ales din voinţa poporului?

Aplicăm aceleaşi măsuri contra *"originii comuniste"* pe care comuniştii le-au aplicat contra *"originii nesănătoase"*?

Reînfiinţăm lagărele, umplem puşcăriile, reeducăm cu forţa şi pedepsim pe copii pentrucă părinţii lor au fost securişti?

Dacă vom comite aceleaşi nedreptăţi înseamnă că vom deveni un *"xerox"* al partidului comunist. Comuniştii trebuesc înlocuiţi dar nu imitaţi; la care adăugăm că unele forţe oculte au tot interesul să ne îmbie pe acest drum ca să ne compromită.

Exilul a spus lumii suferinţele Românului, aşa cum Soljeniţîn a trezit Apusul descriind suferinţele poporului rus.

Idealul pentru care au luptat şi s'au sacrificat oamenii de cultură, liderii politici şi o generaţie tânără a fost simplu: de a clădi, la umbra clopotniţiei, omul cinstit şi supus legilor.

De aceea, insistăm ca Guvernul să pedepsească numai pe cei găsiţi vinovaţi de sabotaj, jaf şi crime, indiferent cine le sunt naşii sau soacrele. Actualii conducători ne cer să avem puţintică răbdare, dar şi răbdarea are margini; totuşi suntem optimişti:

Revoluţia a fost făcută de tineri, iar la oraşe, unde nivelul de cultură e mai ridicat, Dl. Iliescu a pierdut cu brio. Un fapt ce ne dovedeşte că unii intelectuali, crescuţi sub umbrela partidului, au văzut realitatea şi-au spus, prin votul lor, ne-am săturat! Vrem dreptate, adevăr şi cinste! Dar odată la cârmă trebue, să fim prudenţi şi dacă eşti în dubiu, să te întrebi:

Ce este mai aproape de blândeţea Românului şi iubirea creştină: să ierţi un păcătos ori să condamni un om nevinovat?

Stroe MOLDOVANU

SCHISMA CELOR "TREI ROZE"

Dan COSMULESCU

Este firesc şi chiar oportun să aducem în atenţia cititorilor noştri cele mai semnificative episoade derulate în ultima vreme în lumea eterogenă şi fetişistă, în acelaşi timp, a partidului celor *"trei roze"* - PDSR din România, pornind dela constatarea că ceea ce era previzibil mai demult, s'a produs în luna lui cireşar a acestui an.

Se ştie că, într'o comunitate în care, încă dela început, ta temelia constituirii ei nu a existat o doctrină, o ideologie care să asigure neapărat suportul minim necesar unei simultane coerenţe şi coexistenţe indestructibile între membrii săi, nu are şanse de supravieţuire, ci mai degrabă, încă din start este expusă la o efemeră existenţă, în final, cunoscând, inevitabil, eşecul.

Iată că, lumea celor *"trei roze"* (*"trei trandafiri"*), numai după şapte ani dela apariţia sa intempestivă pe eşichierul politic românesc, nu a făcut excepţie dela această elementară regulă, devenind victima propriului său păcat originar.

Cum a luat fiinţă partidul celor *"trei roze"*, şi în ce condiţii, se cunoaşte, dar o succintă rememorare în acest context este utilă.

Pe fondul situaţiei politico-economice şi sociale ambigue, creată, susţinută şi condusă din umbră cu dibăcie demonică, *"emanaţii"* evenimentelor din Decembrie 1989 şi-au arogat demagogic rolul de *"salvatori"*, adunând sub acest slogan politic multe figuri anonime, sinistre şi dubioase, la care, viclean, au alăturat cu suspect interes câteva personalităţi cunoscute ca autentici disidenţi ai vremii, acestea din urmă dorind cu adevărat o reală schimbare în România.

Specialiştii în diversiune, instruiţi temeinic la inalte şcoli răsăritene, fapt incontestabil, de altfel, nebănuit de repede s'au debarasat de personalităţile bine intenţionate şi incomode, totodată, dar surprinzător de naive pentru a putea face faţă unor complicate acţiuni subterane şi, într'o *"Duminică a Orbului"*, incultura politică a celor mai mulţi dintre Români i-a propulsat pe *"emanaţi"* la conducerea treburilor publice ale ţării, iar *"ultimul de pe listă, cu voia Dumneavoastră"*, cum a afirmat, personal, Iliescu, a devenit, *"subit"*, chiar primul. La cuvântul său insidios, alegând drept imn al formaţiunii politice care l-a susţinut, *"Hora Unirii"*, sugerând, astfel, o suspectă şi periculoasă susţinere populară, care, în prezent, dacă mai ajunge la circa 20-25%, staful diversionist s'a unit şi a izbutit să păcălească dela început pe cei de bună-credinţă. Şi, a păcălit, în răstimp de şapte ani, nu numai majoritatea ignoranţilor politici, dar şi pe cei pe care i-a adunat sub necuvenitul lor imn şi al siglei celor *"trei roze"*, în lupta lor ascunsă şi chiar la vedere pentru realizarea prin orice mijloace a intereselor lor personale şi meschine.

Între timp, cei mai mulţi s'au dezmeticit din ignoranţa lor politică şi din păcăleala iniţială, aşa încât în Noembrie 1996 au ales cu atenţie grâul de neghină, lepădându-se de aceasta cu dezgust, ca de dracu. Şi, tovarăşii, s'au dezmeticit din beţia puterii pe care socoteau că o vor deţine veşnic şi, trezindu-se la realitate, au început cu insolenţa lor tipică, să pună serios umărul de data aceasta la înjghebarea unei opoziţii "constructive" (sic!), în scopul demolării a ceea ce a mai rămas nedemolat de ei.

În noua administraţie a României, după iluminarea din Noembrie 1996, în numai câteva luni, treptat-treptat, cu poticnelile inerente, dar şi cu sprijinul subteran ferm, calificat şi interesat al vechilor structuri existente şi, încă, active în angrenajul *"noii opoziţii constructive"*, instituţiile statului cu adevărat de drept, au început să funcţioneze aproape normal, creind în ţară şi în afara ei o atmosferă sănătoasă de încredere şi stabilitate, ceea ce, la noi, trebue să recunoaştem, nu s'a mai întâmplat de multe decenii.

În această imprevizibilă conjunctură, lumea celor *"trei roze"* a fost cuprinsă de o justificată nelinişte, iar degringolada a pus stăpânire pe întregul său staf. De fapt, această formaţiune, lipsită de suportul doctrinar necesar încă dela apa-

Continuare în pag. 4

VIRGIL MĂGUREANU CONTINUĂ SĂ CONDUCĂ DIN UMBRĂ

Andrei BĂDIN

Virgil Măgureanu este unul din personajele cele mai odioase ale istoriei României post decembriste. Cu un trecut în ceață, cu câteva identități, cu stagii în diferite servicii de informații, cu implicări în diferite afaceri necurate, fostul director al Serviciului Român de Informații continuă să fie, la câteva luni dela demisia sa, unul din personajele cheie din România, care continuă să controleze prin rețelele sale informative, dar mai mult mafiote, diferite structuri ale statului nostru.

CUVÂNTUL ROMÂNESC va prezenta în acest număr un document senzațional. Acesta reprezintă nota dela Departamentul Securității Statului lui Virgil Măgureanu. În acest document se văd identitățile succesive ale acestuia, la care de altfel ziarul nostru s'a referit cu mai multe ocazii. Documentul pe care îl prezentăm în premieră atestă că Virgil Măgureanu a făcut parte din structurile Departamentului Securității Statului, mult mai mult decât cele șase luni, așa cum silit de presă, Măgureanu recunoscuse în urmă cu câțiva ani.

Documentul arată că în 1981, Virgil Măgureanu alias Mihăilă Mihai, alias Imre Asztalos a fost într'o misiune în străinătate, probabil într'o țară francofonă, conform mențiunii de cunoaștere a limbii franceze, menționată în fișa de brav securist a fostului director al SRI.

Ca și în alte cazuri, Virgil Măgureanu a mințit cu nerușinare opinia publică, deoarece de mai multe ori, atât în fața presei cât și în plenul celor două camere ale Parlamentului, Măgureanu afirmase că nu a lucrat decât șase luni în fosta Securitate.

Minciunile din trecut ale lui Măgureanu se leagă cu cele ale prezentului. Crescut în oribilul aparat al Securității, Virgil Măgureanu a învățat să mintă, să plănuiască în unghere secrete cele mai diabolice lovituri împotriva adversarilor, să țeasă intrigi, să arunce bombe cu efect întârziat.

Informații care ne provin din surse demne de încredere arată că chiar dacă Virgil Măgureanu nu mai este în fruntea Serviciului Român de Informații, acesta continuă să dirijeze din umbră diferite activități, drept dovadă fiind și dezvăluirea identității unei persoane din SRI care în urmă cu câteva săptămâni continua bine merçi să lucreze pentru Virgil Măgureanu, cu toate că directorul SRI era Costin Georgescu. Există numeroase informații că Virgil Măgureanu deține înregistrări și documente incriminatoare la adresa membrilor actualei coaliții dela guvernare. Acestea duc și la concluzia prezentată în urmă cu câteva luni în paginile *CUVÂNTULUI ROMÂNESC,* conform căreia Virgil Măgureanu a scăpat cu fața curată, deoarece știa prea multe. Altfel, în urma demisiei sale din funcția de director al SRI, el trebuia imediat acuzat și cercetat penal pentru Berevoiești, acțiunea telefoanelor mârșave, mineriadele din 1990-1991 în care a fost implicat personal, în alte și alte acțiuni care au terfelit imaginea României în lume. Nu în ultimul rând, pentru implicarea sa în afacerile necurate ale băncii Columna cu bătaie spre cazul fostului ambasador al Elveției la București, Jean Pierre Vettovaglia, la a cărui rechemare au contribuit și băieții cu ochi albaștri ai lui Virgil Măgureanu. Plus altele și altele, dela afacerile cu țigări până la cele cu mașini. Măgureanu ar avea fără doar și poate, dacă ar fi cercetat într'o societate democratică, o mulțime de capete de acuzare, care i-ar asigura cazarea confortabilă pentru mulți ani înt'un loc cu umezeală, propice pentru a medita la prostiile pe care le-a făcut.

Problema este dacă liderii politici actuali ai României nu au puterea necesară să se rupă de răul Măgureanu și de toate implicațiile negative ale acestui personaj malefic în România de astăzi. Căci nimeni, dela Președinte și până la Guvern, nu poate spune cu mâna pe inimă în fața opiniei publice că Măgureanu nu își bagă coada în prezent în dureroasa trecere a României spre democrație.

De fapt, este cunoscut că Virgil Măgureanu și-a creat și un partid. Este vorba de Alianța pentru România, construcție a mai multor foști consilieri prezidențiali ai lui Ion Iliescu, toți apropiați lui Măgureanu. Prin fonduri care nu se știe de unde vin, foștii colonei DIE, în frunte cu Teodor Meleșcanu, rezident al Direcției de Informații Externe dela Geneva, a reușit să urce în sondajele de opine la circa 4% înainte chiar să fie validat de instanța judecătorească ca partid politic, la 4 Septembrie.

Folosind structurile informative bine structurate, Măgureanu face pârtie partidului său, țesând intrigi și diversiuni, toate care nu fac decât să compromită trecerea României la economia de piață și democrație. Din păcate, toate acestea pentru a ne mai convinge încă odată că *Schimbarea din Noembrie 1996* a fost doar o iluzie. O iluzie dureroasă.

STRICT SECRET

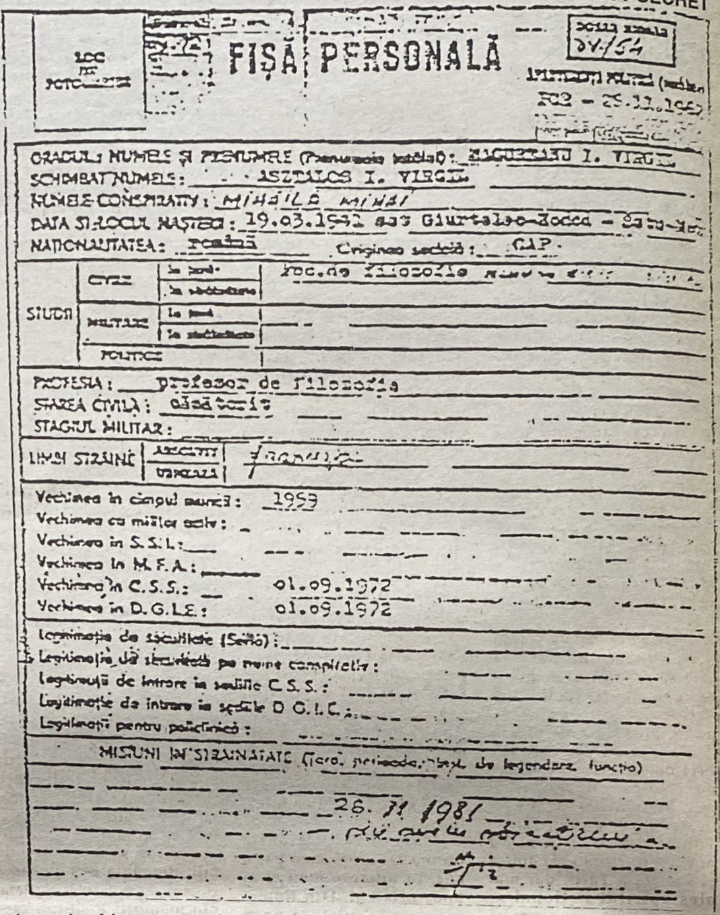
FIȘĂ PERSONALĂ
NUMELE ȘI PRENUMELE: MĂGUREANU I. VIRGIL
SCHIMBAT NUMELE: ASZTALOS I. VIRGIL
NUMELE CONSPIRATIV: MIHĂILĂ MIHAI
DATA ȘI LOCUL NAȘTERII: 19.03.1941
NAȚIONALITATEA: română Originea socială: CAP
STUDII: CIVILE: Fac. de Filozofie; MILITARE; POLITICE
PROFESIA: profesor de filozofie
STAREA CIVILĂ: căsătorit
STAGIUL MILITAR:
LIMBI STRĂINE: franceza
Vechimea în câmpul muncii: 1959
Vechimea ca militar activ:
Vechimea în M.F.A.:
Vechimea în C.S.S.: 01.09.1972
Vechimea în D.G.I.E.: 01.09.1972
Legitimația de securitate (Seria):
Legitimația de intrare în sediile C.S.S.:
Legitimații pentru policlinică:
MISIUNI ÎN STRĂINĂTATE (țara, perioada, tipul de legendare, funcția)
26.11.1981

SERVICIILE SECRETE ROMÂNEȘTI - "DISCREDITATE" SAU REFACEREA IMAGINII?

Urmare din pag. 1

Credem, totuși, că adevărata misiune a *"regimului Constantinescu"* (am prefera să-i putem spune, cât de curând și cu mâna pe conștiință *"regimul democratic din România"*) și, în primul rând, poate, a șefului său, nu este aceea de a-l trage de mânecă pe Dl. Costin Georgescu ori pe alți demnitari care o iau pe miriște (caz în care Dl. ministru ar umbla cu mânecile smulse) ci aceea de a trasa - și urma - o politică definită și consecventă. Și asta nu numai în materie de siguranță națională...

N'o spunem numai noi: începutul ar trebui făcut chiar cu *"Legea siguranței naționale a României"*, din 1991, care s'ar cere pusă în concordanță și cu principiile democratice, dar și noua doctrină de apărare, încă așteptată. O noțiune controversată, rămasă ca o cicatrice urîtă dela regimul comunist, este cea a *"secretului de stat"*, cu numeroasele lui variante, menite doar să permită inculparea oricui pe bază de interpretări conjuncturale. Cui îi folosește ca ea să rămână, în continuare, nebuloasă?

De ce este nevoie ca vechii securiști să fie păstrați - ca să facă tot ceea ce au învățat - și să contamineze, în continuare, aparatul diplomatic? Doar pentru ca ideea D-lui Ministru Severin - dacă idee se poate numi asta - este că orice diplomat nu este nimic altceva decât un ***agent secret cu acreditare oficială***? Și chiar așa fiind, dacă n'am uita deja că România se dorește în NATO, n'ar fi de preferat *"agenți secreți"* cu educație și misiune pro-europeană și pro-atlantică, decât cei îndoctrinați de p.c.r., eventual obișnuiți să colaboreze cu KGB-ul? Ori te pomenești că Moscova licitează, încă, mai bine? Între noi fie vorba, *"lupta"* Securității cu KGB-ul nu s'a dat decât pentru ca Ceaușescu să poată păstra controlul absolut pe plan intern. În rest, totul a fost cum nu se poate mai frățesc...

De ce este nevoie ca serviciile secrete să dispună de propria rețea economică? Pentrucă, beneficiind de resurse informaționale privilegiate, să poată face *"tabula rasa"* din principiile ***liberei concurențe***. Pentru ca având venituri proprii confidențiale, să-și poată face de cap? Primul control, și dintre cele mai eficace, în condițiile în care nici o comisie parlamentară, oricine ar compune-o, n'are a-și băga nasul în toate chestiile de specialitate, rămâne controlul prin buget. Veniturile și cheltuielile serviciilor speciale n'au voie s'o ia razna, altfel razna o iau și serviciile respective... Democrațiile occidentale știu bine lucrul acesta și nimeni n'ar putea găsi motivul ca România să repete experiențele proaste ale altora.

În general, atunci când vine vorba de siguranța națională, o reformă profundă, bine direcționată și urmată consecvent ar conduce la o îmbunătățire a imaginii serviciilor secrete românești, nicidecum la o *"discreditare"* a lor. N'ar trebui să ne fie teamă de înlocuirea câinilor de pază ceaușiști, care duce la tot felul de dezvăluiri în materie de implicări, colaborări și așa mai departe.

Plus că îi știe tot mapamondul ca pe niște cai breji și că acest mapamond, dacă a ajuns să se mire mai cu economie de cârdășia lor cu regimul Iliescu, se miră foarte acum, când îi vede în continuare pe la Washington, Ottawa, Toronto, Montreal etc. Asta ca să ne limităm la *"spațiul nostru geografic"* și să nu mai pomenim de alte propuneri chisnovate ale D-lui Ministru Adrian Severin: Filip Teodorescu, Ion Neamțu.

Oare nu cunoaște nimeni, la București, sensul cuvântului ***"antecedente"***?

Nic COLDAN

SCHISMA CELOR "TREI ROZE"

Urmare din pag. 3

riția sa, a fost serios zdruncinată din temeliile și așa șubrede, de seismul politic din Noembrie 1996, ale cărui consecințe nu au întârziat să apară. Cum era de așteptat, din staful încropit inițial pe baza intereselor personale, clientelare, de clan, și în totală și evidentă contradicție cu prea intens trâmbițatul și demagogicul lor *"interes național"*, anumiți membri, înșelați în sentimentele lor de bună-credință și de bun simț, s'au convins că formațiunea politică respectivă a apucat pe o cale greșită care o va duce la dispariție sau la un declin ireversibil, mai devreme sau mai târziu. Câțiva dintre ei, personalități proeminente ale vieții publice din România, apreciind în mod deschis și cu real temei că gândirea, soluțiile și aportul lor vor putea schimba decisiv din interior situația gravă a PDSR, au elaborat un program pe care l-au propus ca o soluție salvatoare. Dar, *"tătucul"* lor, cum îl numesc chiar ei, dogmatic prin formație și intolerant, probabil și rău sfătuit de abilii profitori și oportuniști consilieri ai săi, irascibil și sfidător, s'a lipsit de elita intelectuală a partidului, considerând că atitudinea și programul alternativ al celor cinci, corifei în domeniile lor de activitate, constituie o încălcare a disciplinei de partid (unic!), nedându-și seama, însă, că nu numai aprobarea unui asemenea program alternativ (oricât de sumar ar fi fost) care ar fi însemnat un adevărat colac de salvare, dar chiar dezbaterea lui în Plenul Conferinței Naționale a partidului ar fi reprezentat, în fapt, cea mai elocventă dovadă, a spiritului democratic, care trebue să stea permanent la baza activității unui partid ce se vrea și se pretinde a fi democrat. Iar, cei aflați în înaltele jilțuri ale partidului din imediata apropiere a *"șefului"*, subjugați acelorași interese obscure, stăpâniți parcă de mentalitatea rigidă specifică foștilor *"activiști de raion"*, s'au alăturat hotărîrii *"șefului"*, aprobând cu inexplicabilă ușurință un autentic act de *suicide* politic. În aceste condiții, cele *"trei roze"* și-au pierdut vigoarea și bruma de credibilitate datorată elitelor sale, rămânând doar cu ghimpii, mai mult sau mai puțin țepoși și veninoși, devenind, astfel, aproape instantaneu o formație politică vetustă.

Schisma s'a produs, așadar, neașteptat de repede și spectacular, iar modul de gândire, hotărîrile și acțiunile stafului PDSR, s'au răspândit fulgerător în teritoriu. În țară, tot mai multe personalități, precum și membri obișnuiți ai partidului (unic!), simțindu-se frustrați în propria lor convingere, au demisionat și continuă să demisioneze, îmbrățișând cu sinceră încredere ideile *"Alianței pentru România"*, o viitoare nouă formație politică condusă probabil de diplomatul Teodor Meleșcanu, formație care poate să fie un pas fatidic privind soarta partidului criptocomunist postdecembrist.

Se împlinește, astfel, predicția *"Seniorului"*, Corneliu Coposu, în fața căruia încremenea subit orice *"zâmbet"* insidios.

Dan COSMULESCU

V'AȚI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

PARTICIPAREA EXILULUI LA RENAŞTEREA ROMÂNIEI

Radu DUNĂREANU

Trebue să admit că a fost foarte dificil pentru mine să hotărăsc titlul acestor rânduri ca să reflecte exact conţinutul a ceea ce vreau să spun şi să nu fiu greşit înţeles de către cititorii din Ţară.

Iniţial am vrut să folosesc *contribuţia exilului*, însă expresia implică o nuanţă de donaţie caritabilă. Asta ar fi greşit, pentrucă cei de bună credinţă din exilul românesc, dacă vor să ajute, nu trebue să o facă de pe poziţia *vrem să vă ajutăm*... E timpul să gândim serios că nu există *noi şi voi* şi că e timpul să punem efectiv umărul, după posibilitatea şi capacitatea fiecăruia dintre cei ce de decenii trăim exilaţi, iar cei din Ţară să nu gândească după tipicul balcanic că, *ce ei sunt mai deştepţi?*

Să punem efectiv umărul, dar la ce? Iniţial am vrut să spun la *refacerea* României. M'am gândit însă că, strict etimologic, a re-face ceva implică faptul că ceva a fost făcut mai înainte.

După 52 de ani de comunism şi neocomunism, la care se adaugă şi o totală confuzie morală, politică şi naţională patronată de peste două decenii precedente trădării din vara lui 1944 de către partide ce se numeau cu aroganţă *istorice*, România nu mai este în stadiul de a reface ceva. Totul a fost distrus şi nu numai structura economică şi socială a Ţării, dar mai ales spiritul naţional şi moral al unui popor care îşi merita o soartă mai demnă.

După o lungă noapte medievală patronată de violenţă, ignoranţă şi intoleranţă religioasă, Renaşterea Europei de Vest a însemnat într'adevăr o reînviere a spiritului uman.

De aceea am optat să folosesc acelaşi cuvânt, RENAŞTERE şi în cazul României, pentrucă Ţara are nevoie să se nască din nou şi să înveţe a merge pe picioarele ei către un destin uman liber, lipsit de violenţă, prejudecăţi şi bazat pe o morală naţională sănătoasă.

După căderea, cel puţin parţială, a structurilor comuniste au apărut noţiuni noi ca democraţia, piaţa liberă, competiţie, toleranţă religioasă, computere, noi tehnologii în variate domenii, toate venite ca un şoc şi uneori nu înţelese prea clar sau manipulate în mod greşit.

Toate aceste noţiuni noi, legate de libertate şi democraţie, Românii trebue să le înveţe din mers şi repede dacă vor să intre în circuitul european al civilizaţiei vestice. Şi se fac eforturi lăudabile în acest sens. Din nefericire, uneori, aceste eforturi sunt ca şi cum am vrea să redescoperim roata din nou. Generaţia tânără, cu aptitudini excelente de a se adapta la aceste noutăţi, nu are întotdeauna dela cine învăţa, iar cea mai vârstnică este încă, ne place sau nu, anchilozată în structurile de gândire dictatoriale.

Noi, cei din Exil, suntem familiari de câteva decenii cu aceste noţiuni şi suntem gata să împărtăşim experienţa noastră, acumulată prin ani de muncă, celor din Ţară, pentru ca aceştia să nu inventeze din nou roata. Românii din Ţară sunt în aceeaşi poziţie în care eram şi noi acum câteva decenii când am venit în Vest: sunt ca într'un teritoriu nou, în care totul trebue învăţat dela început.

Aş vrea să fiu clar: nu spun că cei din Ţară ar fi ignoranţi prin natură, ci sunt total dezinformaţi datorită anilor de ocupaţie comunistă. N'aş vrea să sune ca o glumă proastă, dar e nevoie de a învăţa, dela început, lucruri de bază, incluzând tehnica de a vorbi politicos, civilizat, la telefon, dacă vrem să avem respect din partea celor care vor să investească în noua economie românească.

Din structura socială a Exilului fac parte persoane cu o experienţă solidă, uneori demnă de invidiat, în cele mai variate domenii. Majoritatea sunt acum la vârsta senectuţii şi ar fi fericiţi să contribuie la luminarea noilor generaţii din Ţară. Am observat însă că oficialităţile române preferă să trateze cu specialişti de altă naţionalitate în loc să apeleze la sprijinul, sunt sigur că gratuit, al celor din Exil.

Mulţi dintre noi cei din străinătate ar accepta să predea - hai să zicem - lecturi, cursuri libere în cele mai variate domenii, din care cei din Ţară ar putea folosi imens.

Am mai făcut această propunere acum vreo patru ani, în numele meu şi al unor prieteni. Din România, sub semnătura unui reprezentant academic în mare funcţie administrativă universitară, am primit o scrisoare politicoasă în care am fost pus la punct cum că România trimite profesori de matematică (vreo zece la număr) la Sorbona. (Adică să-mi văd de treabă, că noi avem mari specialişti). Mai mult chiar, am fost întrebat să trimitem înainte de toate (ca pe vremea serviciului de cadre) lista lucrărilor noastre publicate, unde cum şi despre ce...

Se pare că încă suntem în stadiul nedepăşit al numelor precedente de titluri ce nu spun nimic.

Pe continentul acesta al Americii de Nord sunt personaje care au construit imperii economice, au scris cărţi uimitoare, au avut un impact social sau politic imens, dar nu au nici un titlu academic. În schimb un tânăr medic din România vrând să se aciuiască în Canada, din motive de viaţă uşoară, a fost indignat că i s'a cerut să vorbească perfect engleza. Mi-a spus direct, într'un limbaj ce nu poate fi reprodus în acest ziar, dar în esenţă că *dacă ăştia vor să le învăţ limba lor şi să le trec examenele lor, îi... şi mă întorc în ţară unde pot avea bani cu nemiluita.*

Din partea guvernului se vede în continuare un fel de răceală ostentativă când e vorba de membrii Exilului românesc, ca şi cum aceştia ar fi trădat interesele Ţării, când de fapt mulţi dintre cei din ţară, care se cred azi patrioţi, au făcut-o din plin în timpul comunismului şi neocomunismului. Consider că a fost un act înţelept din partea noii administraţii a Preşedintelui Constantinescu de a reinstitui cetăţenia română a regelui Mihai. Cred însă că a fost un gest discriminant la adresa celor din Exil, mulţi ajunşi aici tocmai pentrucă au crezut în rege.

Ar fi mai mult decât necesar ca imediat toţi cei născuţi în România să-şi recapete automat cetăţenia şi paşaportul românesc, fără nici un fel de formalităţi şi taxe suspecte.

Nu este penibil ca unii care sunt născuţi în Patrie, au stat ani lungi în închisori crezând în acea Patrie şi la bătrâneţe, vrând să viziteze România, trebue să plătească, ca şi cum li s'ar face o favoare?

Ştiu că a existat o indignare generală după respingerea României de a intra în primul tur ca membru al NATO. Dar ce s'a făcut ca România să fie cunoscută ca o democraţie viabilă? Ne îmbătăm cu iluzia că ţările civilizate nu observă că poziţiile importante în administraţie, politică, diplomaţie, cultură sunt controlate încă substanţial de către oligarhia fostă aservită ocupaţiei comuniste.

Exilul ar putea fi efectiv în schimbarea acestei imagini.

O propunere ar fi aceea că, în Canada, USA şi ţările europene unde imigranţii români sunt stabiliţi de mai multe decenii, în toate oraşele cu număr de locuitori mai mare, să zicem 500 de mii, România să numească consuli onorifici, fără plată, din membrii Exilului, care pot fi activi în faţa mass-mediei, pot contribui la menţinerea unui profil corect al României şi pot contracara prin prestigiul lor acele campanii murdare din partea reprezentanţilor fostelor minorităţi din ţară, campanii care au hotărît în bună parte soarta participării la NATO. Până la formarea unei noi pături diplomatice ieşită de sub influenţa educaţiei securisto comuniste, poate că ar fi înţelept ca să se acţioneze mai curajos şi efectiv în numirea de ambasadori din rândul membrilor Exilului. Unii dintre ei poate că ar accepta titlul în mod onorific, contribuind în felul acesta şi la reducerea unor cheltuieli inutile.

Tot la capitolul propagandei culturale ar face parte şi traducerile. Ca gândirea românească să fie cunoscută, ceea ce s'a scris sau se scrie, major, să fie tradus în engleză, limba modernă de cea mai mare circulaţie mondială şi cea mai folosită în viitorul previzibil.

Ce am citit până acum este destul de pueril tradus, într'o limbă străină învăţată în clasă. În Exil avem destui care au limba engleză ca unealtă de comunicare zilnică, la fel ca şi limba maternă. Ei pot ajuta în acest domeniu dacă vor fi solicitaţi, dar până acum nu au fost.

Pentru ridicarea nivelului informativ din ţară, la fel e nevoie de traduceri bune din această limbă, sau din alta importantă, ca franceza spre exemplu. Unele cărţi publicate în traducere românească sunt departe de calitatea originalului, traduse în grabă, pentru supravieţuire.

Şi aici Exilul poate avea un rol imens, dacă va fi întrebat, dar până acum, din motive de mândrie rău înţeleasă, nu s'a făcut.

Cele mai de sus sunt doar câteva exemple.

Unii gândesc că cei ce au stat decenii în Exil acum sunt bogaţi şi ar fi de datoria lor să investească banii lor în România, în felul acesta relaţia Exil-Ţară reducându-se numai la aspectul mercurial, ceea ce e cu totul greşit. Participarea celor din Exil trebue să fie socială, intelectuală.

Nu sunt de acord ca această participare să fie privită ca o favoare. Ea este o datorie. Iar ca această datorie să dea roade, cei din Ţară ar trebui să abandoneze atitudinea balcanică cu *da ce, mă aţi mâncat voi salam de soia pe vremea lui Ceauşescu?*

Să nu se uite că refacerea rapidă a Germaniei şi a Japoniei prin intermediul planului Marshall nu ar fi fost posibilă dacă acele ţări, după ce au pierdut războiul, nu ar fi avut dorinţa să înveţe dela cei ce le întindeau o mână de ajutor. Aspectul financiar a fost secundar.

Cu multă înţelegere dar şi cu mai multă modestie şi dorinţă sinceră de a învăţa sistematic, cooperarea dintre Exil şi Ţară ar putea avea rezultate spectaculoase care ar ajuta la repunerea României pe harta civilizată a Europei şi scoaterea ei din conul de umbră al imaginii balcanice.

CEASURILE RELE ALE SERVICIILOR SECRETE ROMÂNEŞTI

D. Liviu NICOLAE

Un fel de început a avut loc prin 1954. Atunci când un grup de exilaţi români, închipuindu-şi că puteau rezolva ceva într'un moment al istoriei, când soarta ţării era, de fapt, pecetluită, au dat buzna în legaţia RPR dela Berna şi, enervaţi, i-au făcut seama rezidentului reţelei de spionaj a regimului Dej-Pauker-Luca. Rezident pe numele lui Aurel Şeţu şi, după funcţia oficială, şofer al legaţiei. Grea lovitură pentru serviciile secrete româneşti, subordonate Moscovei, mai ales că totul se petrecea în Elveţia, punct nodal al multor combinaţii europene şi mondiale.

În anii ce-au urmat, centrul de greutate al urzelilor diplomatice, politice şi economice s'a mutat din ţara cantoanelor. Dar sfârşitul deceniului nouă a readus patria lui Wilhelm Tell în atenţia instituţiilor oculte valahe. Asta chiar şi numai pentrucă povestea contu-rilor secrete ceauşisto-securiste nu numai că devenise de domeniul public, dar şi pentrucă ea declanşase o adevărată campanie cinegetică.

Scurt, Elveţia şi-a recăpătat, în bună măsură, un loc de frunte în preocupările serviciilor române de informaţii, adică SIE, SRI şi care or mai fi ele.

Amorul ambasadorului Vettovaglia cu Floriana Jucan, agentă SRI acoperită ca reporter, n'a apucat, credem, să fie uitată. După ce i-a aranjat o gospodărie *"pe cinste"* (a naibii expresie!), cu trusou, cu prosoape, cu mobilă şi câte şi mai câte, diplomatul elveţian a comis şi greşeala capitală de a-şi încredinţa incognito-ul unui banal ascensor românesc din blocul unde-şi avea cuibuşorul de nebunii. Care ascensor, din gelozie, din xenofobie, din perversitate, sau, poate, pur şi simplu pentrucă asta ştie să facă cel mai bine, s'a oprit între etaje taman cu amorezul. Alarmă în bloc, greu-tatea de comunicare - locatarii n'au găsit, cu toată bunăvoinţa, nici un interpret de *"limbă elveţiană"* - şi chestia a răbufnit în mahala, în presă şi chiar la ministerul de externe elveţian. Ambasadorul ghinionist a fost răspopit iar serviciile secrete româneşti şi-au mai trecut un eşec pe răboj...

Cea mai recentă chestie - era să scriu *ultima*, dar s'ar putea să greşesc - este demascarea unui funcţionar superior din administraţia elveţiană care-şi făcuse un hobby din a pasa documente de serviciu unui agent secret român, acoperit ca diplomat la Berna.

După alegerile din Noembrie '96 ar trebui, poate, ca asemenea lucruri să ne surprindă. Dar când un tartor al poliţiei secrete ceauşiste precum colonelul Filip Teodorescu, implicat şi în procesul dela Timişoara, candidează ca ambasador, ce-atâta mirare?

TEC
THE EUROPEAN CONNECTION
LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA
PENTRU PRIMA DATĂ ÎN CANADA
O COMPANIE ROMÂNEASCĂ DE TRANSPORT AERIAN DESCHIDE O RUTĂ ÎNTRE BUCUREŞTI ŞI TORONTO
JARO & TEC
UN PREŢ INCREDIBIL
Toronto-Bucureşti şi retur
$ CAD 799
Toronto-Timişoara şi retur
$ CAD 899
EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE
PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
Peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe
NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE
VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...
1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

Ce face Banca Columna cu economiile populaţiei ?

INVESTIŢII NEPERFORMANTE DE SUTE DE MILIARDE LEI

Marius CĂRBUNESCU

În ideea de a cunoaşte cum se joacă unele instituţii (unele dintre ele respectabile), cu banii strânşi dela populaţie, vom trata cazul grupului de firme Euro-Columna, din care face parte şi Banca Columna, al cărei staf se află în fruntea Partidului Socialist. Directorul general al grupului Euro-Columna este Vasile Bostan, vicepreşedinte în formaţiunea politică condusă de Tudor Mohora. Sub umbrela acestui partid, Vasile Bostan şia început opera de recuperare a mastodonţilor industriali energofagi, construiţi în perioada în care *"prima chimistă a ţării"* se afla în plină efervescenţă creatoare. Numai că aceste investiţii, echivalente cu bani aruncaţi pe apa sâmbetei, nu s'au făcut din fondurile sale personale, ci din depozitele acumulate de Banca Columna dela populaţie. În aceste condiţii returnarea banilor către depunători devine incertă. Grupul industrial Euro-Columna a susţinut încă dela început o politică financiară destul de ciudată, materializată prin depozite în valută cu dobânzi aproape duble faţă de cele ale pieţii bancare dela noi sau investiţii în societăţi pe care toată lumea le ocolea. Totuşi, nimeni nu a pus la îndoială corectitudinea şi siguranţa în afaceri a acestui grup care trecea drept o firmă respectabilă cu capital româno-elveţian. Semnele de întrebare au apărut în momentul în care s'a descoperit că partenerul elveţian este o cutie poştală undeva în Geneva. Investiţiile grupului Euro-Columna au vizat în principal combinatele chimice energofage construite în anii '70. Socialistul Vasile Bostan, managerul general al grupului, trăieşte probabil cu nostalgia refacerii sectorului economic păgubos conceput de regimul comunist. Numai că aceste investiţii includ şi economiile populaţiei, pentru care suntem obligaţi să tragem un semnal de alarmă.

Combinatul chimic dela Turnu Măgurele a fost conceput în anii '70 pentru producerea de îngrăşăminte chimice necesare agriculturii. Aici erau produse toate tipurile de îngrăşăminte pe bază de azot. După Decembrie 1989 combinatul dela Turnu Măgurele, ca mai toate unităţile industriale din România, a avut o cădere bruscă a producţiei din care nu şi-a mai revenit decât spre finele anului 1993. Anul 1995 găseşte SC Turnu SA într'o situaţie nu tocmai fericită, fiind sub supraveghere guvernamentală în vederea declarării falimentului. Atunci apare salvarea, nesperată pentru conducerea societăţii, numită Eurotrading Chemicals care oferea 230 miliarde lei pentru 41% din acţiuni, deşi pachetul respectiv fusese evaluat de Fondul Proprietăţii de Stat la numai 110 miliarde lei. Eurotrading vine şi cu o investiţie în retehnologizare de 10 milioane dolari, iar combinatul părea că va fi pus pe picioare. Conform caietului de sarcini, Eurotrading îşi lua angajamentul să investească 42 milioane dolari în modernizări până în anul 2010, lucru care făcea furori la vremea respectivă. Lucrurile merg bine după această infuzie de capital şi anul 1996 găseşte pentru prima dată combinatul dela Dunăre cu un profit substanţial. Din păcate, atât acţionarul majoritar cât şi conducerea societăţii s'au îmbătat cu apă rece, întrucât profiturile proveneau din subvenţii indirecte dela stat, oferite de guvernul Văcăroiu prin subvenţionarea directă a preţului la energie electrică, gaze naturale şi subvenţionarea indirectă a îngrăşămintelor. O altă greşeală a echipei manageriale dela societatea din Turnu Măgurele a fost lipsa oricăror previziuni privind scăderea preţurilor pe piaţa mondială a îngrăşămintelor şi luarea de măsuri în consecinţă. Acest cumul de factori a dus la închiderea combinatului începând cu 27 Mai 1997, şi trimiterea muncitorilor în şomaj. Conducerea unităţii a ajuns la concluzia amară că, dacă se închide combinatul, pierderile lunare sunt de numai 2 miliarde lei în comparaţie cu 15 miliarde lei, cât ar costa combinatul dacă ar funcţiona. Cu toate acestea SC Turnu SA nu înregistrează pierderi majore în prezent, întrucât câştigurile realizate în primele trei luni ale anului, până la apariţia Ordonanţei nr. 3/1997 privind creşterea preţurilor la energie electrică şi gaze naturale, au fost tocate prin stagnare. Şansele de reluare a activităţii sunt minime. Să oferim o imagine sintetică a pierderilor dela Turnu Măgurele: în momentul de faţă combinatul produce tona de uree la 140 dolari, din care 75% sunt costurile cu energia şi gazul, în timp ce pe piaţa mondială ureea se vinde cel mai scump cu 100 dolari tona. Nici încheierea procesului de modernizare a instalaţiilor, nici importul de energie mai ieftină din Iugoslavia, adică măsurile preconizate de conducerea societăţii, nu sunt de natură a redresa producţia în condiţiile preţurilor actuale, a recunoscut managerul general, inginer Oprea Voinea. Preţul pe tona de uree produsă la Turnu Măgurele se va putea reduce cel mult cu 10-15 dolari, ceea ce este insuficient. În condiţiile actuale, singura salvare pe care o mai aşteaptă salariaţii este creşterea preţului la îngrăşăminte pe piaţa mondială. Creştere care poate să vină sau poate să nu vină. Până atunci însă, combinatul acumulează pierderi care, într'o finalitate, se regăsesc în buzunarul populaţiei păgubite de Columna Bank.

Ţinând cont de situaţia disperată a salariaţilor dela Turnu Măgurele, am ţinut să luăm legătura şi cu liderii de sindicate pe întreprinderi. Surprinzător pentru noi, aceştia erau în totalitate de partea conducerii societăţii pentru depunerea eforturilor în vederea scoaterii combinatului din criză. Ba mai mult, liderul sindical Vasile Ionescu ne-a declarat în exclusivitate că *"actuala putere urmăreşte destabilizarea sindicatelor şi scoaterea în stradă a muncitorilor pentru a se putea justifica în faţa cetăţenilor pentru neacceptarea în structurile euro-atlantice"* (?!) Pesimismul cu care am părăsit oraşul Turnu Măgurele, ai cărui locuitori trăiesc în principal de pe urma combinatului, a fost contrabalansat de situaţia hazlie pe care am descoperit-o, că mai există unii lideri, care, deşi cu un *"picior în groapă"*, se gândesc la structurile euro-atlantice.

Tot la începutul anilor '70, în inima Bărăganului s'a simţit nevoia construirii unui combinat de îngrăşăminte chimice pentru agricultură, care să deservească întreaga zonă. Aşa s'a născut în 1973 prima capacitate de producţie pentru uree şi azotat de amoniu a combinatului dela Slobozia. Peste încă zece ani, instalaţiile de producţie şi-au dublat capacitatea, pentru ca cea de-a treia etapă de dezvoltare, începută în 1989, să fie sistată. La început combinatul a fost proiectat pentru nevoile interne de îngrăşăminte, însă ulterior s'a constatat că este aproape de mare, şi în consecinţă rentabil la exporturi. Din 1990 Amonil SA Slobozia asigură doar 10% din producţie la intern, restul fiind destinată exporturilor. Capacitatea de producţie se ridică la aproximativ 720 mii tone de uree şi 300 mii tone azotat de amoniu pe an. Anul 1996 a adus cu sine privatizarea combinatului Amonil Slobozia, după ce în prealabil fusese evaluat la aproximativ 86 miliarde lei. Licitaţia a fost adjudecată de Eurotrading Chemicals şi Romferchim care, împreună, au cumpărat pachetul majoritar de 51% din acţiuni pentru suma de 102 miliarde lei. Aproximativ 60% din aceşti bani s'au întors la combinat pentru susţinerea procesului de retehnologizare. Până în prezent s'au cheltuit mai mult de jumătate din aceste sume ceea ce a determinat reducerea consumului de energie dela 10,5 Gcal/tona de amoniac la 9,4 Gcal. Punctul final al modernizărilor va fi ajungerea la un consum energetic de aproximativ 8,2 - 8,3 Gcal/tona de amoniac.

Combinatul devenise rentabil după o perioadă mai neagră între 1990-1993, ceea ce a făcut ca 1995 să însemneze anul de vârf. Probabil acest lucru a determinat şi supralicitarea companiei Eurotrading Chemical, care a crezut că dă lovitura. Nu s'a ţinut însă seama de două aspecte care ulterior se vor dovedi capitale. Piaţa mondială a îngrăşămintelor înregistra un preţ total favorabil pentru exporturi, care din păcate nu se va menţine mult timp, iar producţia combinatului era subvenţionată indirect dela buget prin subvenţionarea preţului la energie şi carburanţi de către Guvernul Văcăroiu. Aceste subvenţii nu erau neglijabile deloc, dacă ne gândim că 85% din cheltuielile de producţie ale combinatului o reprezintă cele cu energia şi gazul metan. S'a ajuns astfel ca dela un profit brut pe primele 5 luni ale anului de peste 21 miliarde lei, Amonil Slobozia să fie obligată a intra în revizie tehnică pentru a nu înregistra pierderi. Revizia tehnică este planificată să dureze până în luna Septembrie iar, în condiţiile în care preţurile la îngrăşăminte nu vor creşte, combinatul va fi obligat să suporte în continuare pierderi de aproximativ 2 miliarde lei pe lună, în condiţiile în care stă. Situaţia este tensionată şi în rândul salariaţilor care în această perioadă îşi primesc doar 50% din salarii. Directorul societăţii Amonil Slobozia, Ion Stănilă, ne-a declarat că a fost obligat să ia această decizie după consultări cu sindicatele, pentru a nu disponibiliza aproximativ 500 de angajaţi. Salariaţii se pare că s'au resemnat acum cu noul câştig însă răbdarea lor este limitată, ne spunea liderul sindical Ion Nica. În concluzie, o situaţie fără ieşire ameninţă societatea Amonil SA.

Zbaterile combinatului din Slobozia au determinat şi fluctuaţii ale acţiunilor sale pe piaţa Rasdaq. Pornind dela această realitate, l-am întrebat pe managerul societăţii cum va trece unitatea pe care o conduce examenul la care este supusă pe piaţa bursieră. Răspunsul a fost de natură să ne contrarieze. Ion Stănilă consideră că tranzacţionarea acţiunilor Amonil pe piaţa Rasdaq se face ilegal pentrucă nimeni nu a obţinut acordul conducerii în vederea listării acestei societăţi.

CRONICA PARLAMENTARĂ

Banu SERDARU

După şapte ani de *"democraţie originală"* cu *"despot luminat"*, sistem pluripartid majoritar trandafiriu şi maşină de votat legi strâmbe (care acum se cer îndreptate din mers) avem, în sfârşit, un al treilea parlament, în care, coaliţia majoritară necomunistă (CDR - USD - UDMR) ne dă speranţe îndreptăţite că ne aflăm pe drumul sănătos al izbăvirii de bolşevism!! Sigur că, şi'n această coaliţie majoritară nu toţi sunt necomunişti născuţi, o parte dintre ei provine dintre foştii guvernanţi FSN-işti, postdecembristo-iliişti, debarcaţi minereşte în Septembrie '91, care între timp au deschis ochii mari şi au dat semne de însănătoşire politică (dar nu şi de vindecare totală).

Să sperăm însă că, solidaritatea parlamentară şi guvernamentală a forţelor necomuniste va fi trainică şi va da roade. Cât despre *"opoziţia constructivă"* clamată de Iliescu, ea trebue percepută şi tradusă ca o frână puternică în calea revenirii spre normalizarea vieţii societăţii româneşti.

Dovadă e faptul că, nici n'au demarat bine lucrările primului parlament majoritar necomunist din România ultimilor 50 de ani de oprimare şi *"partidul îmbogăţiţilor"* a şi depus moţiunea *"agricultura"*. Comuniştii lui Iliescu şi A. Năstase (4 case) se opun vehement tăierii subvenţiilor către agricultură (care n'au ajuns la ţărani niciodată) şi închiderii unor combinate de creştere a animalelor (care au pierdut miliarde).

Tupeul şi neruşinarea celor care au furat timp de şapte ani avuţia naţională, făcându-se că fac reformă, privatizare şi economie de piaţă liberă, nu mai cunosc acum limite. Partidul clientelar al cătunelor şi căpătuiţilor autoemanaţi caută pe toate căile să boicoteze reforma economică şi socială reală, să instige la nesupunere civică şi sabotare a iniţiativelor democratice, demersurilor internaţionale ale forţelor înnoitoare, aflate la guvernare. Se duce o luptă surdă, pe viaţă şi pe moarte, între securisto-comuniştii lui Iliescu şi A. Năstase aflaţi însă în minoritate. Marea majoritate a Românilor cinstiţi însă îi sprijină cu dăruire pe Preşedintele Emil Constantinescu şi Primul Ministru Victor Ciorbea în efortul lor de scoatere a ţării din marasm şi orientare spre lumea civilizată a Europei Occidentale.

Zvonerii şi răspândacii roşii trebue anihilaţi fără întârziere, cei 35 de văcăroi aciuiţi în parlamentul ţării, la adăpostul imunităţii, vor fi chemaţi să dea socoteală pentru dezastrul în care au aruncat ţara. Lucrările parlamentului sunt îngreunate de actuala opoziţie comunistă care boicotează iniţiativele legislative şi pachetul de acte normative democratice ale guvernului.

După o prelungită acalmie, proiectele de lege vor da serios de lucru aleşilor. Nici un guvern postdecembrist n'a avut curajul să înainteze legislativului un pachet atât de ambiţios de măsuri de reformă economică şi de protecţie socială. Din cele 99 de acte normative, 57 vor fi elaborate până la 30 Aprilie, iar 42 până la finele anului în curs. În cazul în care va fi nevoie, Guvernul Ciorbea va cere un vot de încredere Parlamentului, pentru a-şi asuma responsabilitatea în cazul legilor organice. Fără o legislaţie sănătoasă, democrată, conform normelor europene, care să înlocuiască complet legile dicturii comuniste, nu vom putea demara schimbarea la faţă a societăţii noastre.

LUI PETRE ROMAN TREBUE SĂ I SE DEA PESTE MÂNĂ

Aurel BĂDĂIAN

Liderul Partidului Democrat, Petre Roman, este unul din cele mai arogante personaje din politica românească. Simpatic la înfăţişare, Petre Roman reprezintă oglindirea perfectă în realitate a proverbului: *"frumos pe dinafară, urît şi rău pe dinăuntru"*.

Venit la Putere pe sângele eroilor în Decembrie şi fără nici o legătură cu aceştia, invocând trecutul familiar democrat, dar în fapt fiind un moştenitor al celor care ne-au călcat ţara în numele lui Stalin, Petre Roman este ciocoiul perfect.

Cu toate că istoria păruse a-l trimite la coşul cu gunoi, norocul a dat peste Don Juanul de Moscova, învăţat la Toulouse şi bronzat la soarele Spaniei, ultraortodoxul dar fără nici o legătură nici cu România şi nici cu ortodoxia, ca Don Pedro să facă parte dintr'o coaliţie care să se afle la guvernare. Cu 11 procente obţinute cu tot cu partidul lui Sergiu Cunescu, lui Petre Roman i s'a urcat la cap. El crede că poporul l-a votat şi acum, vorbind ţanţoş în numele unui popor care nu îi înghite pretenţiile, cere şi iar cere, de parcă s'ar afla pe moşia lui taică-său dela Moscova. Vrea miniştere, posturi de ambasador, vrea tot. Bate cu pumnul în masă, cere şi primeşte. În faţa bătrânilor gârboviţi de puşcărie din PNŢCD şi al fariseilor din PNL, Roman obţine totul. I se fac toate poftele. Totul spre răul acestei ţări, prea mult supte de străini de neam şi de ţară ca acest nimeni pe numele lui, Pedro Neulander, căruia nu ni se mai răceşte gura de ce Român este şi nu îl doare mâna de crucile pe care le face de parcă vrea să obţină norma întreagă la APACA la fuior.

Dacă vrea să respecte opţiunea poporului, Preşedintele Constantinescu trebue să-l ia de guler pe acest impostor şi să-i dea şi vreo câteva peste mână. Nu de alta, dar fariseul cere prea multe.

SRI-MIROASE ÎNCĂ DE PREZENŢA ÎN SERVICIILE SALE A LICHELELOR ROŞII ŞI "ACTIVIŞTII" FOSTULUI KGB

Florin OPREA-SĂLCEANU

Domnule director al SRI,

Faptul că nu am nici o posibilitate, decât prin scris, să vă contactez, pot să vă spun că aţi luat în primire un serviciu plin de *"mastodonţi roşii"*, adică sunt obişnuiţi să îşi facă de cap. Consideraţi că *"experţii"* pe care îi conduceţi sunt *"oameni de cuvânt şi onoare"* şi că îşi fac datoria, fără a leza interesele naţiunii precum şi apărarea ţării de invazia spionilor străini...

Daţi-mi voie să vă contrazic: *"tovarăşii"* Dumneavoastră, pentrucă au implementate în creierul biologic şi nu în cel enisic, credinţe şi cunoştinţe nu tocmai ortodoxe, deci după vechile tipare securisto-kaghebiste şi nu sunt în măsură să apere nevoile naţiunii române ajunse la disperare. Ei cred că au dreptul să facă orice, să fie oriunde sau aiurea. Aceste consideraţii le au *"tovarăşii"* Dumneavoastră, care trăiesc încă după *"etica şi echitatea socialistă"*, când tot ei aveau sume uriaşe de valută forte şi o foloseau după propria lor *"conştiinţă socialistă"*, când tot ei dispuneau de cele mai sofisticate mijloace de represiune şi diversiune: psihotronie, imagine, cuvântul scris, tehnică de vârf (electronice), este folosită şi acum cu osârdie machiavelică, nu pentru a duce în eroare serviciile de spionaj străine, ci pentru a-i asculta pe Românii, mai ales pe aceia care au o largă deschidere spre universalitate fie pământească, fie cosmică.

Domnule director al SRI, de aceea vă atrag atenţia şi prin faptul că este mult mai bine să vă spălaţi SRI-ul de scursorile ideologiei fascisto-comuniste, de legăturile beton cu fostul KGB, pentrucă naţiunea română este în pericol şi va fi în continuare. Cât mai ţineţi în serviciul activ pe *"marii specialişti"* în tăiatul frunzei la câini şi oricând gata să deturneze destinul naţiunii române dela cursul firesc, istoric? Dovezi există, apar la lumină în orice oră a zilei, care se vremuieşte, sar în ochi, nu numai Românilor cu deschideri de conştiinţă şi raţiune către universalitatea pământească şi cosmică ci, şi străinilor care vin în România fie ca simpli cetăţeni, fie ca oameni de afaceri. Ce fac de fapt *"tovarăşii"* cu vechi state în serviciile secrete şi cu năravul kaghebeului? Continuă să păstreze legătura cu a doua reţea de securişti care dispun de mijloace tehnice sofisticate de interceptare a telefoanelor a celor incomozi, aşa consideraţi de aceste scursori roşii, şi aceste mijloace sunt montate şi funcţionează în propriile locuinţe. Şi pe lângă această *"colaborare"* îşi protejează foştii *"tovarăşi"*, acum *"antrenaţi"* în afaceri dubioase: dispun de reţele de magazine pline ochi cu fel de fel de mărfuri (considerate de lux de aceşti cameleoni), al căror preţ este de câteva ori mai mare decât salariul modest al unui om care munceşte. Şi practic aceşti *"afacerişti"* nu au nici un fel de vânzare, magazinele sunt ţinute deschise aşa doar de ochii lumii. Dar aceşti aşazişi *"patroni"* au o dublă misiune şi aşteaptă momentul când vor fi chemaţi în misiune, în cazul în care societatea comunisto-securisto-democratică(?!), adică tocmai *"lumea lor"* este în pericolul destabilizării, adică mai clar: revolte sociale datorită sărăciei tot mai accentuate în care a ajuns naţiunea română şi nu din vina ei, ci din vina farsorilor de tot felul, chipurile *"oameni politici"*, mafia ţigănească-zlătaronomadă, aculturală şi antisocială, care s'a infiltrat în punctele cheie ale statului român şi care controlează societăţi economice, industriale, financiare, care a început ţiganizarea României...

Domnule director al SRI, vă atenţionez că nu mă joc gratuit cu cuvintele, dar Adevărul este UNUL şi este un dar al divinităţii dat pentru oameni. Numai că el a fost pervertit de aşa-zisa *"clasă politică"*, formată din toţi cei care au susţinut cu tărie *"umanismul socialismului slav"* înainte de 1989 şi acum se află în maşinăria monstruoasă a statului. Aceştia, adică *"noua clasă politică"*, nu se sfiesc să afirme şi să se laude la ore de vârf prin toate mijloacele mass-media că *"muncesc"* pe rupte să pună naţiunea română pe calea adevăratei democraţii. S'a mai auzit aşa ceva şi înainte, în timpul *"geniului Carpaţilor"*, adică despre *"clasa politică"*, aceleaşi canalii, lichele şi fripturişti de astăzi, care continuă să facă paradă de mari politicieni, patrioţi (aiurea!), mai degrabă de patrihoţi, care sunt dispuşi la *"sacrificii"* (iarăşi aiurea!) pentru binele naţiunii, ajunsă datorită lor în faza unui colaps biologic, economic, deci o naţiune, cândva prosperă, care a ajuns la limita existenţei de parcă ar fi fost lovită de cel mai pustiitor război. Ei poartă vina că naţiunea română a ajuns în faza celei mai dure pauperizări şi continuă să pună beţe în roate celor care vor să echilibreze situaţia naţiunii. Nu este de râs că o naţiune cu surse de bogăţie nelimitate a ajuns să îşi potolească foamea la cantinele sărăcilor?

Cum de este posibil? Eu am văzut că este posibil, pentrucă sforarii care sunt infiltraţi în cele mai sensibile loje ale Parlamentului Român şi-au făcut partea: salarii exorbitante, afaceri personale de miliarde. Un exemplu: PNL-Quintus este un partid plin de astfel de sforari şi afacerişti care au jefuit milioane de Români şi culmea: preşedintele acestui partid, se ştie: a fost informatorul Securităţii şi nu-i este ruşine să recunoască şi continuă să facă *"politica"* pentru ca naţiunea română să cunoască binefacerile democraţiei! Cum este posibil ca aceste lichele să considere ca pe un avatar faptul că fac parte din *"clasa politică"*, că sunt mai presus de lege, deşi sunt bolnavi de sindromul bolşevismului şi îşi trăiesc siesta în bunăstare materială şi financiară prin loviturі mafiote şi bruschează intrarea pe făgaşul adevăratei democraţii a naţiunii?

Cine le permite să fie demoni, să ţiganizeze naţiunea română? Cine îi va opri pe aceşti spoliatori ai Adevărului, cine le va tăia tentaculele otrăvitoare? Ei sunt şi astăzi în locuri cheie, de neclintit şi continuă să batjocorească destinul naţiunii române, joacă la ruleta istoriei teritoriile istorice ale naţiunii române fără să îi mustre conştiinţa o clipă. Cum să nu aibă curaj, dacă relaţia lor de rudenie ideologică funcţionează după fostele tipare ale autoritarismului fascisto-comunist?

Domnule director al SRI, de când aţi intrat la serviciu nu am auzit că aţi destituit sau aţi trecut în rezervă pe cei mai *"indoctrinaţi"* tovarăşi cu ideologia bolşevismului, dar şi a kaghebismului cameleonic... Şi din această cauză bolnavi de vechile obiceiuri îşi fac de cap, au intrat în vechea horă cu acelaşi taraf ţigănesc...

Personal, vă spun că telefonul meu este încă ascultat, cu neprecuită atenţie şi uneori sunt încântat, când la anumite ore sunt sunat, adică verificat, deci mi se poartă de grijă, că brusc creşte amperajul şi după aceea mă aleg cu arsuri pe obraz, sau mai aud şi altele...

Aceşti tembeli pe care îi conduceţi şi practic nu sunt buni de nimic, (nu zic că există unii dintre cei mai buni, dar rari şi dotaţi cu acel simţ diplomatic), deci majoritatea nu sunt buni de nimic, sunt asemenea păienjenilor în aşteptarea prăzii, sau să creeze psihoza în masă, să întreţină efectul de *"teroare"* cât mai viu posibil, să se întărească sentimentul că ei există, că sunt infailibili şi că sunt stăpânii sufletelor noastre, pe viaţa individului, indivizilor, că ei sunt pretutindeni. Ce spune această situaţie: că ei sunt aleşii pentru a se bucura de tot ceea ce există, iar restul naţiunii nu e altceva decât sclavii de sacrificiu. Ei tensionează ideea că *"noua clasă politică"*(?!) s'a coalizat cu acest serviciu, pentru consolidarea privilegiilor în detrimentul naţiunii române...

Domnule director al SRI, în peregrinările mele prin ţară am avut deseori ocazia să aud nemulţumirile a mii de Români care au ajuns la mâna mafiei ţigăneşti, cum niciodată în istoria României nu a existat, aceasta, să aibă un rege ţigan şi un împărat tot ţigan, chipurile care respectă Constituţia şi Legile şi că nu are nimic de a face cu Preşedintele României, deci au legile lor şi se vede acest fapt prin jaful de mari proporţii, înfăptuit cu premeditare asupra naţiunii române, ajungând prin fel de fel de tertipuri să se infiltreze în punctele cheie ale economiei, justiţiei, poliţiei, armatei şi de ce nu, în SRI. În cultură nu au avut cum, pentrucă această forţă spirituală a civilizaţiei nu se lipeşte, nici cât apa de lebedele mâncate la Viena, de *"civilizaţia ţigănească"*. Cum de li s'a permis ţiganilor să controleze economia, finanţele şi să creeze economia de subteran care secătuieşte naţiunea de miliarde de dolari? De ce se închid ochii la ţiganizarea naţiunii române? Datorită acestei situaţii naţiunea română a ajuns la un punct periculos în care sunt concentrate toate contradicţiile sociale din Bulgaria, Albania... Nu sunt vorbe în vânt cele spuse de un bătrân ajuns la disperare, văzând prăpastia în care a intrat România: *"Cei care sunt acum sunt tot ăia care au mai fost. Ne apropiem de anul 2000, îl aşteptăm pe IISUS să facă dreptate, să trăim ca oamenii cu conştiinţa curată şi credinţa în Dumnezeu şi Lege. Este un păcat că poporul ăsta a fost mereu la cheremul invadatorilor, jefuitorilor tătari, turci, ruşi şi acum ţigani. Suntem spurcaţi de ţiganii care neau făcut de ruşine în lume, care au intrat în punctele cheie ale statului, care îşi fac de cap şi umilesc milioane de Români. Pe vremea mea, a regelui, ţiganii îşi aveau locul lor pentrucă este ştiut că ţiganii spurcă totul şi România avea altă cinste şi respect în faţa naţiunilor civilizate. Am aşteptat, o viaţă de om, ca România să fie o a doua Elveţie a Europei, dar zadarnic. Ţiganii au distrus România şi continuă. Unde este România regilor Ferdinand, Carol, Mihai? Acum trăim în Romţigania. Să ne fie ruşine că i-am lăsat..."*

Domnule director al SRI, când veţi da Românilor România?

FLORIN OPREA SĂLCEANU
- jurnalist -
Membru al Asociaţiei Ziariştilor Români

ÎN NUMELE VICTIMELOR COMUNISMULUI

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

WASHINGTON D.C.

Putem avea un MOMENT DE ADUCERE AMINTE pentru prieteni, rude apropriate, cunoscuţi?

În vederea completării datelor necesare pentru Memorialul Victimilor Comunismului din Washington D.C. RUGĂM pe cei ce cunosc detalii asupra morţii sau existenţei în diverse închisori, domicilii obligatorii, pentru persoanele amintite mai jos sau a altora în conecţie cu ei, să ne trimită cât mai multe date. Avem *"parţial"* informaţii dela prieteni sau familie, dorind să le completăm cât mai exact, pentru a fi incluse în fişierul de date.

- •Dl. ANDREICA ION, învăţător în comuna Călineşti-Maramureş, mort în temniţă la Gherla în anul 1954.

- •Dl. ANDREICA (?), preot din comuna Vişeul de Sus-Maramureş, mort în temniţă (unde...?)

- •Dl. ANGELESCU CONSTANTIN, Preşedinte al Consiliului de Miniştri (30 Decembrie - 3 Ianuarie 1934) Ministru al Instrucţiunii publice (11.01.1922 - 30.03.1926; 21.06.1927 - 10.11.1928; 14.11.1933 - 28.12.1937) şi Ministrul Economiei (24 Noembrie 1939 - 10 Mai 1940). Fruntaş liberal, preşedintele organizaţiei în jud. Buzău. Arestat în Mai 1950, mort la Piteşti.

- •Dl. AMBROZIE TRAIAN, arestat împreună cu soţia. Traian a murit la Canal, nu se ştie nimic despre soţie...?

- •Dl. ANASTASIADE ION, sublocotenent de cavalerie, originar din Brăila. A murit în greva foamei pe data de 14 Martie 1954, cerând îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale înapţilor rămaşi după încetarea lucrărilor dela *"Canalul Morţii"* aduşi în lagărul dela Poarta Albă.

- •Dl. ANCULIA PETRE - ţăran mort în lupta din Munţii Banatului pe data 22/23 Februarie 1949, la punctul Corcanul de lângă Teregova.

- •Dl. ANDREESCU (?), colonel, mort la închisoarea de exterminare dela Gherla, în luna Februarie 1962, când era aproape gata de expirarea pedepsei.

- •Dl. ANDREESCU (?), preot ortodox din comuna Poienari, jud.Muscel, împuşcat în 1959 pentrucă a ajutat pe partizanii din Făgăraş conduşi de Arnăuţoiu.

- •Dl. ANREI ALEXANDRU, inginer, mort la Canal.

- ANASTASESCU OCTAV - din Ploieşti - deţinut din 1955-1961 la: Aiud, Gherla, etc...???

- POPESCU DUŢU - Ploieşti - prizonier din 1943-44, face lagăr în Siberia până în 1956. Transportat în România este transferat direct dela Gara de Nord din Bucureşti la diverse închisori politice, eliberat în 1964, apoi decedat...?

- Preot SÂNGEORZAN ION - din regiunea Bistriţa-Năsăud, condamnat, evadat, decedat...?

- Dl. BUIA EUGEN - născut în 1945 din Bucureşti, refugiat în Italia în 1969, emigrat în Canada cu cetăţenie din 1975, regizor de filme şi reporter. Merge în România, în vizită şi pentru a face reportaje asupra efectelor comunismului. Moare în accident auto - provocat şi premeditat de Securitatea comunistă...

- •Dl. AMARIEI ION -, din jud. Botoşani, mort în lagărul de exterminare la Capul Midia în anul 1952.

- •Dl. ALEXIANU GHEORGHE - profesor univ. de drept public la Fac. din Bucureşti, fost rezident regal, fost guvernator al Transnistriei dela 19 August 1941 până la 26 Ianuarie 1944, când a demisionat. Condamnat la moarte şi executat la Jilava pe data de 1 Iunie 1946.

- •Dl. AMARIE (?) - profesor de matematică la liceul *"Petru Rareş"* din Piatra Neamţ, arestat pentru confecţionarea unui aparat de radio recepţie-emisie. Dispărut în închisoare...??

- •Dl. AMĂRĂSCU ION - din Bucureşti, mort la Capul Midia în 1952.

- •Preot AMBROZIE GHEORGHE - mort în lagărul de exterminare dela Periprava-Grindu.

- Dl. AMĂRIUŢEI (?) - ţăran din com. Crucea Panciu, jud. Vrancea, exterminat în comuna natală, fiind legat de un cal şi târât pentru înspăimântarea locuitorilor satelor din timpul răscoalei ţărăneşti ce a cuprins 32 localităţi începând din 10-11 Iunie 1950. Rugăm detalii şi alte nume...?

- •Dl. ANDREI CORNEL, tânăr de 18 ani şi 6 luni, ucis pe data de 30 Iunie 1958, în faţa stadionului 23 August, când mulţimea a manifestat împotriva regimului comunist.

- •Dl. ANDRAŞ GHEORGHE, elev din Topliţa, arestat şi împuşcat lângă com. Stânceni-Mureş, în anul 1949.

- Preotul ALEXANDRU RAŢIU - Avem scrisoarea dela D-voastră pe care am făcut-o cunoscută în paginile diferitelor ziare. Suntem convinşi că aţi primit prin *"Cuvântul Românesc"* o serie de date necesare în *"Chestionarul de istorie vorbită, povestită, video etc."* publicate anterior, dela care aşteptăm răspuns. Ar fi ideal dacă măcar una din scrierile Dvs. să fie în limba engleză cu o dedicaţie corespunzătoare, deoarece majoritatea cercetătorilor şi vizitatorilor dela Memorialul celor peste o sută de milioane de Victime ale Comunismului din Washington D.C. cunosc mai bine această limbă. În orice caz, cartea scrisă şi trimisă pentru afişare în memoria de date, recomandăm ca să aibă măcar dedicaţia în limba engleză.

- VASILACHI GHEORGHE - tânăr judecător, mort la Odesa.

Vom continua ancheta rugând a transmite toate datele pe adresa: Dan Novacovici, pentru Memorialul Victimelor Comunismului, Filiala UMRL-USA - 354 Franklin Ave. Princeton, New Jersey 08540. Tel: (609) 924-2684 sau tel. şi fax (609) 683-7907.

Persoanele care sunt în România şi cărora le este dificil să plătească transportul acestora, le pot expedia pe adresa Prof. Dr. Nicolau Sebastian, str. Dumitrache Banu, nr.10, sect.2, Bucureşti. Tel: 619-8200.

Cu mulţumiri,

Ing. Dan NOVACOVICI

• pentru persoanele ce sunt incluse în listele apărute în *"Memoria"* şi prezentate de Dl. Cicerone Ionitoiu, cu date incomplete, vă rugăm dacă puteţi să le extindeţi şi detalia.

România văzută de pe malul celălalt

ŞI CU ONOAREA CUM RĂMÂNE, DOMNULE CONSUL GENERAL ? V'O REPAREAZĂ DON' MITICĂ?

Dan-Liviu NICOLAE

Nici nu se dezmeticise bine bietul Român-canadian-montréalez după alegerile din Noembrie '96 că se şi pomeni cu noul consul general al României, Dl. George Baltac, floricica proaspătă la butoniera Convenţiei Democrate, după cum singur se recomanda (nu chiar în termenii ăştia, ce-i drept, dar ăsta era substratul). Relaţia ***specială*** pe care domnia sa afirma că o are cu noul Preşedinte Emil Constantinescu, adică aceea de vechi şi buni prieteni, se voia subliniată şi de calitatea de *"foşti viitori cuscri"*, la care ar fi fost cât p'aci s'ajungă prin căsătoria lui Baltac junior cu fiica actualului chiriaş dela Cotroceni. Şi afirmarea asiduă a acestei *"relaţii"* trebuia, pesemne, să-i justifice D-lui Baltac sosirea atât de precipitată la Montréal. Atât de precipitată încât aproape devansase instalarea virtualului *"socru mic"* în palatul prezidenţial.

Discreţia cu care vorbea dl. consul despre încuscrirea ratată, era cum nu se poate mai ***diplomaticească***: la o masă de circa patruzeci de persoane, în plen şi, pe rând, fiecăruia din cei ce doreau să-i smulgă un zâmbet, o privire, o vorbulită.

Figura a ţinut o vreme. Chiar preşedinţia dela Bucureşti a întărît-o, indirect, ignorând avertismentele primite începând din luna Martie. Bun, n'o să blamăm de-a dreptul pe domnul preşedinte, ştiind cam ce fel de consilieri şi-a pripăşit pe-acolo. Deşi, poate, nici vorba aia românească, ştiţi Dumneavoastră, cu *"cine se-aseamănă se adună"* n'o fi chiar proastă de tot...

Domnul consul general a tot bălmăjit-o. Ba că n'a lucrat în diplomaţie decât din 1991, când a fost *"vreo doi ani"* consul general la Marsilia, dar de unde s'a retras pentru neconcordanţă de vederi cu regimul Iliescu, ba descoperind lipsa de perspectivă a regimului Ceauşescu. A cam uitat (tare rău stă, uneori, cu memoria, Dl. Baltac) să spună ce însemna, de fapt, *"numărul doi"* într'o ambasadă ceauşistă: ***şeful "sectorului suflete"***... A *"uitat"* şi răspunsurile neobrăzate date presei canadiene în cazul unui refugiat român care făcea greva foamei pentru a obţine reîntregirea familiei. A uitat şi celelalte funcţii deţinute prin diplomaţie (deşi ar fi în stare să ne spună că, chiar şi pe vremea lui Ceauşescu, se putea ajunge *"secretar unu"* din primul foc).

Până acum Dl. consul general nu a luat poziţie publică relativ la datele apărute despre domnia sa. Are dumnealui alte metode, bine verificate de instituţia care l-a pregătit, probabil, pentru *"diplomaţie"*. Caută antemergători care să-i spună o vorba bună *"unde trebue"* (îl cunoaşteţi pe Dl. împresar, S. P., D-le Baltac?), îi mobilizează pe vechii săi prieteni români din vremea misiunii la Ottawa (că nici ăştia nu lipsesc). Ca vechi *"agent de influenţă"* al regimului Ceauşescu (aşa cum îl califică Andrei Bădin în ziarul bucureştean *"Ziua"* din 2 August), la asta se pricepe ca nimeni altul. Emisiunea de radio *"Ora românească"* în care au fost trecute, sumar, în revistă, ***principalele*** fapte pentru care se află în bătaia presei, ***"nu l-a supărat, doar l-a mâhnit!"***. L-a supărat, însă, pe Dl. G. F., care, fără a fi auzit emisiunea precedentă, fără să fi citit ceva despre *"cazul Baltac"*, a venit la microfon ca să spună, la o săptămână după aceea, că i se pare *"grav, insultător, ca un reporter* ***"d'ailleurs"*** (până aici, România era, pentru Dl. F., ŢARA. Acum se vădeşte a nu mai fi decât un *"ailleurs"* oarecare) să ***critice*** atât de vehement şi ***neargumentat*** (sic!) un consul general care vine ***"să împace România cu Exilul românesc"***. E-te poznă!

N'am ştiut că Exilul românesc este certat ***cu România***. Noi îl credeam (cel puţin) supărat pe regimul comunist şi pe urmaşii lui. Dar Dl. G. F., *"mai în problemă"*, o fi ştiind ce-o fi ştiind...

Ca şi atunci când, apărându-l pe Dl. Baltac - vizibil *"pe arătură"* - huleşte, făcând o paralelă între dezvăluirile niciodată contestate de dl. consul şi... cuiele bătute în palmele Mântuitorului! După care se duce, senin, la biserică...

Poate că Domnul George Baltac nu iese la vedere nu din orgoliu, ci pentrucă nu-i e clar ce ar trebui să explice. Să-l ajutăm cu o mică grilă de întrebări:

1. De ce, întrebat în public, despre eventuala sa carieră diplomatică anterioară numirii la Montréal, n'a vorbit decât despre postul precedent, cel de consul general la Marsilia?

2. De ce nici măcar despre funcţia de secretar unu la ambasada ceauşistă dela Ottawa n'a reuşit să-şi amintească? I-a fost, cumva, jenă? Dar să revină, ca diplomat, în Canada, după antecedentele domniei-sale, nu i-a fost jenă? Sau se potriveşte vorba aceea că *"dacă-i ordin, cu plăcere"*?

3. De ce, la urma-urmei, dacă avea secrete de păstrat, s'a mai oferit în faţa celor dela masa festivă din Decembrie 1996 - prima sa apariţie publică în noul post - să răspundă ***la toate întrebările***, pentru ca persoana domniei sale ***"să nu trezească"***, cum spunea, ***"nici un fel de suspiciuni"***? A fost asta o insultă la adresa auditoriului? A fost, cumva, o neglijenţă? Sau, poate, consecinţa unui instructaj incomplet, ori defectuos, primit înainte de plecare şi corectat, parţial, abia înaintea interviului dat presei de limbă română la începutul lui 1997?

4. De ce recurge la trepăduşi care abordează doar aspectele neesenţiale (*"Ce băiat bun este dl. consul, măi, măi!"*) şi nu atacă adevăratele-i pete din trecut?

Dacă asta-i *"calitatea"* diplomaţilor *"de carieră"* ai Domnului Adrian Severin, cele ce se petrec la Bucureşti devin ceva mai limpezi. Ori ceva mai nebuloase...

Ce scuză ar putea invoca Dl. Baltac pentru faptul de a fi *"dus lumea cu preşul"*? Nu puţini au fost cei care, de bună credinţă, s'au bucurat să aibă printre ei, cum li s'a spus, *"un autentic reprezentant al noii Puteri dela Bucuresti"*. De unde, încă o întrebare:

5. Cine v'a trimis, de fapt, la Montréal, D-le consul general? Oamenii lui Meleşcanu sau cei ai lui Severin (or fi alţii?)? Sau Convenţia Democrată, cum vă lăudaţi peste tot?

Şi cu onoarea, până'la urmă, cum rămâne, D-le Baltac? O *repareză* don' tică?

Că don' *Mitică* nu credea să se mai bage!

P.S.

La aniversarea de trei ani a misiunii ortodoxe române *"Sf. Nicolae"*, Dl. consul, altădată nelipsit nici dela cea mai mică şuşanea, a strălucit prin absenţă. Dar ne-a trimis un mesaj cu scuze: a trebuit să meargă la Toronto (era, pe semne, grabă mare!). Poate ca să facă joncţiunea cu Dl. consul general Ilie Puşcaş, de-acolo, că s'a pus presa şi pe dumnealui (vezi revista *"Academia Caţavencu"*), despre care umblă vorba ca ar mai fi diplomăţit, pe vremea împuşcatului, prin ceva-ţări arabe. *"Puşcaş"* în regimentul tovarăşului colonel Georgică Şerbănescu, cu alte cuvinte. Cum, *"care tovarăş colonel Georgică Şerbănescu"*? Arabistul lui Ceauşescu, trimis şi el ambasador, nu mai ştim exact unde, de guvernul fesenist al D-lui Petre Roman!

Interviu cu Cicerone Ioniţoiu

"ÎNSCENAREA" DELA TĂMĂDĂU

Cu ocazia comemorării a 50 de ani dela *"înscenarea"* dela Tămădău, anul 1997 a fost declarat în România ANUL DEMNITĂŢII NAŢIONALE IULIU MANIU-ION MIHALACHE. Din comitetul de iniţiativă şi organizare fac parte un număr de 36 de personalităţi ale vieţii politice şi ale societăţii civile, printre care: Ion Diaconescu, Victor Ciorbea, Ion Caramitru, Gavril Dejeu, Alexandru Herlea, C-tin Ticu Dumitrescu, Alexandru Zub, Ana Blandiana, Rodica Coposu, Doinea Cornea, Cicerone Ioniţoiu, Banu Rădulescu, Remus Radina. Simpozionul dela Sighet din luna Iunie a.c. a inaugurat seria de manifestări care vor avea loc în multe localităţi din ţară, cinstind memoria acestor iluştri înaintaşi anticomunişti care şi-au jertfit viaţa luptând pentru libertate, credinţă şi neam. Pe această temă, istoricul Cicerone Ioniţoiu a avut amabilitatea de a-mi acorda un interviu.

Ilie Mihalcea: Domnule Cicerone Ioniţoiu, sunteţi unul din iniţiatorii acestor comemorări şi poate, singurul supravieţuitor din cei care au fost anchetaţi în *"lotul"* principal al înscenării procesului dela Tămădău. V'aşi ruga să faceţi o scurtă retrospectivă a acelor tragice evenimente.

Cicerone Ioniţoiu: După zisa *"eliberare"*, Ruşii ne-au pricopsit cu responsabili NKVD-işti în toate sectoarele vieţii politice, economice şi sociale, având ca prim scop jefuirea ţării sub acoperirea *"obligaţiilor"* Armistiţiului. Şi în al doilea rând, represiunea sângeroasă împotriva tuturor celor ce şi-ar manifesta cea mai mică nemulţumire. În acest scop s'a trecut la transformarea SSI-ului din organ de informare al conducerii statului în poliţie politică de represiune, având în conducere pe Serghei Niconov, devenit Sergiu Nicolau, ca director general (fost spion rus) şi pe Mircea Ţigoi, cunoscut sub numele de Zaharia, ca director al Direcţiei de Informaţii Interne al SSI-ului. Aceştia se vor ocupa de înscenarea dela Tămădău. Încă din 1945, Iuiu Maniu, socotit *"inamicul tradiţional"*, a fost urmărit pas cu pas de SSI, paralel cu contracararea activităţii PNŢ prin încurajarea disidenţilor, infiltrarea lui cu informatori, arestări de rude sau persoane apropiate preşedintelui PNŢ, calomnii şi dezinformări la adresa conducătorilor partidului etc.

I.M.: Concret, cum a acţionat SSI-ul la înscenarea procesului şi prin cine a lucrat?

C.I.: Un pion a fost găsit în persoana doctorului Constantin Gafencu, persoană prezentabilă, având ca alibi pe *"unchiul"* ambasador la Geneva (unde trebuia să meargă să-şi facă specializarea). La rândul lui i s'a găsit o legătură cu subinginerul Gh. Popescu, care la rândul lui avea şi el un unchi în Argentina, bogat foc. Le trebuia numai avion. De el se va ocupa Popescu, în timp ce doctorului i-a revenit sarcina să găsească oameni de suprafaţă. Aşa a ajuns Constantin Gafencu la poarta P.N.L.-ului, prin recomandarea Adrianei Georgescu şi a surorei ei Florica. Uşa a fost deschisă de Paul Dumitriu, amator şi el de călătorie fără întoarcere, însă a fost refuzat de Bebe Brătianu, de George Brătianiu şi de Fotino. Atunci Gafencu a căutat să se infiltreze în Partidul Naţional Ţărănesc unde a reuşit, la 9 Iulie 1947, să intre în legătură cu doctorul Vlad Haţieganu, prin doamnele doctor Maria Avramescu şi Lucia Scridon. Vlad Haţieganu a alergat la nepotul lui Iuliu Maniu, Romulus Boilă şi acesta discută pe 10 Iulie cu Maniu care ştiind că Ilie Lazăr, Ion Mihalache, Nicolae Penescu şi Nicolae Carandino voiau să plece din ţară, a căutat să profite de această ocazie ivită, mai ales că era informat de noi arestări ce urmau să aibă loc înainte de întrunirea Biroului central PNŢ din 19 Iulie. Între timp aviatorii Preda Gheorghe (suspendat dela zboruri din cauza alcoolismului) şi Lustig Romulus (membru PCR şi locţiitorul E.C.P. dela aeroportul Giuleşti) intraseră şi ei în acţiune. Lustig a luat legătura cu organizaţia P.C.R. a Capitalei de unde a fost îndrumat la şeful Siguranţei din Ministerul de Interne care l-a instruit asupra modului cum să procedeze.

La 11 Iunie, când Vlad Haţieganu urma să aibă rezultatul dela Maniu, în casa lui Gheorghe Popescu se întâlneau aviatorii cu Gafencu şi cu gazda, să discute ultimele preparative.

În dimineaţa de Luni 14 Iulie, când la Paris se aniversa căderea Bastiliei, la Tămădău, inspectorul Mircea Ţigoi, zis Zaharia, ordona agenţilor să deschidă focul asupra celor două avioane de 2 locuri, în care încercau să se urce 10 persoane, în afară de piloţi. Astfel se deschideau porţile Bastiliilor româneşti. Cei arestaţi au fost duşi la Malmaison, iar după ce s'a făcut reconstituirea dela Tămădău, au fost aduşi la Ministerul de Interne.

La 18 Iulie a fost arestat şi Iuliu Maniu şi dus pe drumul fără întoarcere.

După falsificarea alegerilor şi distrugerea partidelor istorice a urmat valul de represiune comunistă, soldat cu zeci de mii de morţi. Această perioadă neagră din istoria României ar trebui să fie bine analizată şi să nu fie uitată niciodată, pentru ca ea să nu se mai repete sub nici o formă.

Ilie MIHALCEA

Dela stânga la dreapta: Nicolae Carandino, Lily Carandino, Ilie Lazăr, Gheorghe Popescu, Constantin Gafencu, Dumitru Borcea, Ion Mihalache, Eugen Borcea, Fulvia Penescu şi Nicolae Penescu

Impresii din expoziţia

" MONUMENTA ROMANIAE VATICANA "

Anca GAZIBAR

Cu ocazia celei de-a 113-a aniversări a Arhiepiscopiei Catolice de Bucureşti, înfiinţată la 27 Aprilie 1883, a fost deschisă la începutul anului 1996, sub înaltul patronaj al Sanctităţii Sale, Papa Ioan Paul al II-lea, în Salonul Sixtin al Bibliotecii Vaticanului expoziţia *"Monumenta Romaniae Vaticana"*, care a fost prezentată şi la Bucureşti la Muzeul Cotroceni, în Ianuarie-Martie 1997.

În cadrul acestei expoziţii au fost expuse numeroase dovezi istorice - manuscrise, documente şi hărţi - păstrate în colecţiile vaticane, opere rare şi inedite de mare valoare artistică şi istorică ce pun în lumină momente importante din istoria politică şi ecleziastică a poporului român.

Expoziţia începe cu prezentarea de documente, care cuprind informaţii despre activitatea de evanghelizare dusă de Sfântul Andrei (sec.I) în ţinuturile dela Dunărea de Jos şi Marea Neagră, în Sciţia Minor (Dobrogea) înainte de a fi martirizat la Patras, tradiţia Sfântului Andrei rămânând până astăzi în folclorul religios românesc.

Perioada de evanghelizare dela începutul secolului I a dus la creştinarea în masă a populaţiei autohtone, aceasta explicând de ce spre deosebire de celelalte popoare vecine care au date fixe de convertire din diverse forme de culte primitive, Românii nu au o dată fixă de încreştinare, fiind astfel considerat primul şi cel mai vechi popor creştin din regiune.

Perioada creştinismului primar, este reprezentată, în această expoziţie, de documente în care întâlnim descrierea persecuţiilor suferite de Sfântul Sava supranumit Gotul (334-372), preot misionar în Dacia ocupată de Goţi, precum şi de poemele Sfântului Paulino din Nola (Carmina) care îl prezintă pe Sfântul Niceta din Remesiana, episcop al stră-Romanilor (366-414), misionar dedicat exclusiv conservării creştinismului Daco-Romanilor, care a compus cunoscutul imn religios *Te Deum Laudamus*, dedicat enoriaşilor săi (Daco-Romani) şi care a rămas integrat în structura liturgică, cântându-se pretutindeni în biserici şi în casele oamenilor.

În colecţiile Vaticanului, referitoare la secolul IV, există două descrieri, însoţite de reproduceri, care au fost descoperite în secolul al XVII-lea şi care atestă răspândirea creştinismului la Daco-Romanii din Transilvania. Este vorba despre un obiect de cult din bronz descoperit, în 1779, la Biertan lângă oraşul Mediaş şi de mozaicul de factură romană cu însemne creştine descoperit la Alba Iulia.

Printre numeroasele exponente prezentate un loc aparte îl au documentele pontifice cum ar fi:

- 5 scrisori ale Papei Grigore al XI-lea din anul 1377, despre necesităţile pastorale ale credincioşilor români din ţara Oaşului, teritoriu aflat sub dominaţia ungară în acea perioadă;
- documente care se referă la modul de organizare a Bisericii din unele teritorii româneşti;
- diploma unirii bisericilor creştine (copie din secolul al XVII-lea după originalul din Florenţa) care a fost semnat în anul 1439 de împăratul Bizanţului Ioan al VIII-lea Paleologul (1425-1488) şi de Papa Eugen al IV-lea (1439-1447). Pe acest document de mare valoare istorică se găseşte şi semnătura Mitropolitului Moldo-Valahiei, Damian (1437-1447).

Din perioada Papei Sixtus al IV-lea, care a fost unul din marii apărători ai Europei ameninţate de invazia otomană sunt conservate numeroase documente în Arhiva Secretă a Vaticanului. Acestea scot în evidenţă sprijinul şi garanţia pe care Papa Sixtus al IV-lea i l-a acordat Domnului Moldovei, Ştefan cel Mare, în lupta invaziei otomane. În scrisoarea enciclică din 9 Aprilie 1476 cele celor două catedrale catolice din Cetatea Albă să adune fonduri materiale pentru refacerea urgentă a armatei lui Ştefan cel Mare, pe care-l descrie *"un adevărat atlet al credinţei creştine, dispus să reziste perfidiei atacurilor turceşti, forţele sale sunt insuficiente, este nevoie de multe bogăţii şi ajutoare ale creştinilor, fie prin contribuţie proprie, fie participând în mod direct, înrolându-se în armata lui Ştefan"*.

Tot din această perioadă (secolul XV) este şi scrierea lui Enea Silvio Piccolonini (Papa Pius al II-lea, 1458-1464) *"In Europa"*, care a fost inclusă mai târziu în faimoasa *"Cronică dela Nürnberg"*, în care este reprezentată originea istorică daco-romană a Românilor, începând cu păstrarea limbii şi mergând până la continuitatea etnică în cele trei ţări române al timpului: Valahia, Moldova şi Transilvania.

A urmat o nouă perioadă în care Islamicii au încercat să cucerească Europa, care a încetinit Renaşterea românească. Cu toate acestea Domnul român Neagoe Basarab a devenit celebru pentru operele de artă - Mânăstirea dela Curtea de Argeş, Mânăstrirea Bistriţa şi Snagov -, precum şi, pentru *"Învăţăturile către fiul său Teodosie"*, care s'a impus ca un cod la educaţiei prinţilor şi nobililor dela toate curţile Europei de Est şi au circulat în slavonă, greacă şi română.

În expoziţie au mai fost prezentate manuscrise, care atestă relaţiile culturale româneşti cu lumea arabă din epocă (Divanul sau Gâlceava înţeleptului cu lumea) precum şi manuscrise cu caracter liturgic în limba slavonă, de redactare românească şi în limba română, dar scrise în alfabet chirilic. Dintre acestea iese în evidenţă, mai ales prin miniaturile sale, *Praznicarul*, în care, într'un stil naiv, sunt repovestite scene biblice ce sunt situate în lumea satului românesc. Se remarcă celebra icoană Madona română în care Maica Domnului poartă ie şi catrinţă, iar Iisus cojocel de miel.

Finalul expoziţiei a fost rezervat hărţilor geografice terestre şi maritime. Ele confirmă cunoaştera teritoriilor româneşti din antichitate şi până în epoca modernă. Dintre acestea aş aminti:

- Fragmente din *Tabula Peutingeriana* - secolul al III-lea;
- Harta nautică a Mării Negre a lui Pietro Vesconte (1320-1321) - care prezintă detalii ale litoralului românesc (Delta Dunării şi Valahia);
- Harta nautică cu litoralul românesc (1497) a lui Iehuda Ben Zara - cu cetăţi - porturi aparţinând Ţării Româneşti;
- Harta Europei din Loggia lui Raffael Sanzio (1562) dela Vatican - frescă monumentală, în care cele trei ţări române, adică Valahia, Moldova şi Transilvania sunt reprezentate între Ungaria şi Polonia în limite politice proprii fiind distinct separate de Ungaria, ceea ce demonstrează conştiinţa europeană despre spaţiul românesc neinterferat cu cel maghiar;
- Mapamondul chinez al misionarului Matteo Ricci S.J. (ediţia a III-a, 1602-1603), executat în China, unde apar în chineză denumirile referitoare la Moldova şi Transilvania;
- Harta României după Unirea din 1918, hartă din Atlasul depus de Arhiepiscopul Mitropolit Alexandru Th. Cisar de Bucureşti la Vatican, cu ocazia vizitei *ad limina* din 1929.

Prin numeroasele exponente prezentate în expoziţie se evidenţiază faptul că idealul creştin s'a împletit cu istoria poporului român din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre.

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

Arhivă şi adevăr

Ştefan CECATI

-INSULA ŞERPILOR-

În anul 1417, când Otomanii încorporau străvechiul teritoriu românesc Dobrogea, puneau stăpânire şi pe Insula Şerpilor. Tratatele dela San Ştefano (1878) şi Berlin (1878), care marcau sfârşitul războiului ruso-româno-turc, aduceau aceste teritorii în componenţa statului român. *(Documente privind istoria României. Războiul pentru independenţă, vol. IX, Bucureşti, 1955, p.366).*

În şedinţa din 6 Noembrie 1878 a Consiliului de Miniştri, a fost aprobată Comisia română, sub conducerea lui Nicolae Catargi ca să preia noile teritorii. Au pătruns şi unităţile armatei, conduse de generalul Anghelescu *"care a defilat pe strada Babaci, cu steagurile împodobite de cununi oferite de damele din Tulcea, cu strigări de urări ale populaţiunii"* (Arh. MAE, vol. 101, Dos. 71, D-4, 1878, f.356, telegrama urgentă din 20 Noembrie 1878, Catargi către MAE).

Cel care a arborat drapelul român în Insula Şerpilor (după cum reiese din fotografia inedită publicată în revista *"Ilustraţiunea română"*, 1938), a fost cunoscutul general doctor **Carol Davila** (1828-1884), de origine franceză, intrat în serviciul ţării noastre. El a organizat serviciul sanitar român militar şi de ocrotire socială, a înfiinţat Şcoala naţională de Medicină şi de Farmacie (1857), precursoarea Facultăţii de Medicină şi Farmacie, a condus în timpul războiului de independenţă serviciul sanitar al armatei şi a pus bazele presei medicale, editând: *"Monitorul Medical"* (1862) şi *"Gazeta medicală"* (1865).

Acesta este omul care în fruntea unei Comisii a recepţionat dela autorităţile otomane, Insula Şerpilor şi *"care a înfipt drapelul românesc pe această insulă - astăzi teritoriu românesc"* cât oameni inconştienţi din conducera Ministerului de Externe, din Parlament, la care s'au adaugat şi câţiva istorici (printre ei şi Dinu Giurescu, făcut şi membru Corespondent al Academiei Române) care, s'au grăbit s'o cedeze Ucrainei. Toată ţărăşenia aceasta este un mare r...., dar să se spună opiniei publice, că este şi gustos, este prea de tot.

-UNIVERSUL (1845-1847)-

Stelian Popescu, fost ministru al Justiţiei, directorul ziarului *"Universul"*, dă câteva date inedite, despre primul ziar românesc sub titlul ***"Universul"*** care a apărut la Bucureşti, la 8 Iulie 1845, sub direcţiunea profesorului **Ion Genilie**.

"Universul, minunate noutăţi de prin toată natura, cultura şi literatura". A apărut săptămânal până la 7 Iunie 1847, apoi a apărut sub titlul *"Minunate noutăţi de prin toată natura, cultura şi literatura"*, până la 2 Mai 1848.

Avea în special articole privind geografia lumii, politica externă, discuţiuni literare, povestiri de morală.

Majoritatea articolelor erau scrise de Ion Gentilie, dar mai sunt semnăturile lui Pelimon, I. Costantinescu, Petrache Poenaru.

A întrebuinţat un alfabet de tranziţie, deci litere şi chirilice şi latine, astfel contribuie la reformă, introducând alfabetul latin. El introduce literele latine: d, c, i, m, n, o, s, t, z.

A fost cel dintâi profesor de geografie din Ţara Românească.

Alexandru Ghica, îi acordă rangul de *"serdar"*, deci intră în rangurile boierimii (nobilimii).

A fost un înfocat patriot şi om înzestrat cu o vastă cultură. El a scris şi *"Geografia istorică, naturală şi civilă a continentelor"*.

Patria este: ***"întâiul izvor, templu şi depozit al tuturor impresiilor"***.

A publicat numeroase articole despre drepturile Românilor asupra provinciilor istorice în care locuiesc.

Şi-a dat seama de importanţa presei, *"când ziaristica era abia în faza sa primară"*.

În 1884, Luigi Cazzavilan a fondat ziarul *"Universul"*, ca o continuare a ziarului Universul din '45 - '47.

Noii clădiri, monumentală, unde va funcţiona ziarul *"Universul"*, i s'a pus temelia în 1926, sub supravegherea directă a D-lui Stelian Popescu, clădire care a fost terminată în 1930, dotată cu aparatură modernă şi intrată în funcţiune la întreaga sa capacitate.

-PREŞEDINTE PIANIST-

Celebrul pianist şi compozitor Ignacy Paderewsky (1860-1941), ajuns primul preşedinte al Republicii Poloneze, după Primul Război Mondial, aflat într'o vizită oficială în SUA, la un dineu, o doamnă în vârstă, i-a pus următoarea întrebare:

- Excelenţă, sunteţi cumva rudă cu celebrul pianist Paderewsky?

- Eu sunt acela, a răspuns preşedintele cu modestie.

- Vai ce decădere pentru un mare artist, a fost replica.

Solicitat de către prieteni în 1938, să reintre în politică, după ani de zile dedicaţi numai artei, Paderewsky a dat următorul răspuns:

- Refuz categoric. Şi apoi cum voi izbuti să-mi expun programul politic la o întrunire electorală, cântând "Sonata lunii" a lui Beethoven?

EMINESCU E BATJOCORIT. SĂ-L APĂRĂM !

-III-

George BĂJENARU

În secvenţele precedente ale acestui serial de eseuri, am dezvăluit felul ciudat cum a fost aniversată la 15 Ianuarie 1997, ziua de naştere a lui Eminescu, atât la Televiziunea Română, cât şi în *"România literară"*, cunoscuta revistă a Uniunii Scriitorilor din România. Nu ştiu dacă Domnul Ştefan Augustin Doinaş, care jucând rolul zeului *"Kamadeva"*, *"fiul cerului albastru"*, a aruncat din *"fereastra"* Televiziunii *"săgeata otrăvită"* în Eminescu, ori *"înaltul funcţionar dela Uniunea Scriitorilor din România"* - care le striga fraţilor români de peste Prut: *"Cu moaştele lui Eminescu şi Ştefan cel Mare n'o să puteţi intra în Europa"* -, vor fi citit numărul din 9 Ianuarie, 1997, al publicaţiei *"Literatura şi Arta"* a Uniunii Scriitorilor din Basarabia. Dacă nu l-au citit, le-aş recomanda să-l citească. Tot la fel le recomand şi Domnilor Nicolae Manolescu şi Zigu Ornea. Departe de mine gândul de a-i face să se simtă dezonoraţi. Intenţia mea e de a le oferi un exemplu din care să înveţe cum poate fi sărbătorit în zilele noastre Eminescu, şi anume fără etichetări şi fără articole *"găunoase"* sau *"emfatice"*, ca în anii *"idolatriei comuniste"*. Şi dacă ar mai citi domniile lor şi alte numere ale revistei dela Chişinău, ar vedea cum, spre deosebire de *"România literară"*, *"România şi Arta"* nu îţi dă niciodată sentimentul îndepărtării de Eminescu.

Este adevărat, că Eminescu nu a fost la vremea lui, precum Domnii Manolescu şi Doinaş, membru de onoare al vreunei uniuni profesionale a scriitorilor, care să-i sară în ajutor la nevoie, după cum nu a fost nici membru al Academiei Române, nici ales al poporului în Parlament, deşi era nelipsit dela şedinţele Parlamentului, Camerei şi Senatului, căci de acolo venea seva înflăcărateloг sale articole critice din *"Timpul"*, şi tot de acolo au fost inspirate acele satire de o mare violenţă, din *"Scrisoarea III"* şi *"Scrisoarea II"*.

Cum bine se ştie, Eminescu nu a aparţinut nici vreunei grupări politice. Eminescu a fost doar un şuvoi dumnezeiesc de lumină şi un *"privitor ca la teatru"* (cum sună un vers din *"Glossă"*), ori un *"nour de aur"* din *"marea de amar"*, aşa cum aflăm din manuscrisul cu numărul 2254, folio 18: *"Dumnezeul geniului m'a sorbit din popor cum soarbe soarele un nour de aur din marea de amar"*.

Şi dacă acesta este adevărul despre Eminescu, atunci mă întreb ce anume l-a determinat pe Domnul Ştefan Augustin Doinaş să-l coboare pe Eminescu la condiţia unui muritor de rând, plin de prejudecăţi, de orice natură ar fi ele? Unei asemenea defăimări, poetul însuşi îi dă o replică pe măsură, în *"Scrisoarea I"* (1881, 1 Feb.): *"Astfel încăput pe mâna a oricărui te va drege / Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înţelege... / Dar afară de acestea vor căta vieţii tale / Să-i găsească pete multe, răutăţi şi mici scandale- / Astea toate te apropie de dânsii... Nu lumina / Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele şi vina, / Oboseală, slăbiciunea, toate relele ce sunt / Într'un mod fatal legate de o mână de pământ; / Toate micile mizerii unui suflet chinuit / Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit."*

Am în faţă numărul *"omagial"*, al *"României literare"* (15-21 Ianuarie 1997), şi numărul omagial al publicaţiei *"Literatura şi Arta"*, (9 Ianuarie 1997). Dacă în revista editată la Bucureşti se încearcă a se ascunde faţa lui Eminescu, continuându-se o dispută inutilă pe seama unei cărţi de altfel meritorii despre misterul morţii lui Eminescu, în revista dela Chişinău, se continuă tradiţia *"Mântuirii prin Eminescu"* a Basarabiei, cu articole despre Eminescu şi ilustraţii din creaţia eminesciană. Mai mult de o pătrime din prima pagină este marcată de un sugestiv desen omagial.

La pagina a 4-a, sub titlul *"Eminescu - poetul nepereche al fiinţei"*, Preşedintele Uniunii Scriitorilor din Basarabia, academicianul Mihai Cimpoi, acordă un tulburător interviu publicistului Nicolae Busuioc dela Iaşi.

Iată mi-am zis: două reviste reprezentând două uniuni de creaţie scriitoricească şi un contrast înfiorător în ceea ce priveşte atitudinea faţă de Eminescu. Astfel mi-a fost dat să trăiesc trista experienţă de a vedea un Eminescu despicat în două: unul luminos, prezent şi iubit, altul întunecat, bolnav, şi ofensat. Un Eminescu nemuritor precum Carpaţii şi Limba Română şi unul coborît cu orice preţ la condiţia unui muritor, ale cărui moaşte, potrivit unei afirmaţii iresponsabile, near bloca drumul către o Europă cosmopolită şi abundentă.

Cu alte cuvinte, un Eminescu al Uniunii Scriitorilor dela Chişinău şi altul al Uniunii Scritorilor dela Bucureşti. Personal, mărturisesc din tot sufletul că l-am preferat şi îl voi prefera întotdeauna pe acel Eminescu al Uniunii Scriitorilor dela Chişinău, aşa cum, inspirat şi sensibil, nil prezintă poetul şi publicistul Nicolae Dabija, în articolul *"Mântuire prin Eminescu"*.

La Bucureşti, ca şi la Chişinău, este tot atâta nevoie de Eminescu. Atitudinea scriitorilor dela Chişinău faţă de Eminescu nu trebue căutată doar în trista experienţă a Basarabiei. Fiindcă experienţa sfâşietor de tristă a Basarabiei este experienţa tot atât de sfâşietor de tristă a României însăşi.

Atitudinii bosumflate, voit crispate, mofturoase şi lipsită de respect faţă de Eminescu, afişată, după cum am văzut, atât pe cale orală, cât şi scrisă, la Bucureşti, de ziua marelui Will al Românilor, i se opune la Chişinău una firească, sinceră plină de dragoste şi lipsită de mofturi, simplă ca *"Bună ziua"*. Ea pare să vină de departe din timp şi să reverse ca un izvor curat din mintea şi inima unor Români, care văd în opera lui Eminescu acea cofă plină de puteri miraculoase din care a băut *"Făt-Frumos din lacrimă"*. Iată o frază, simplă şi plină de adevăr, la care nu cred că există un Român care să nu subscrie înlăcrimând: *"Eminescu a fost acel liant care ne-a ţinut împreună pe cei de-o parte a Prutului cu noi cei de cealaltă parte a Prutului, pe nepoţi - de străbunei, pe emigranţi sau înstrăinaţi - de Ţară"*. Spontane şi sincere, cuvintele Domnului Dabija dau articolului omagial o captivantă încărcătură emoţională: *"Eminescu, marele nostru înaintaş, tot mai trist dela o aniversare la alta. Măcar în acest Ianuarie speră Domnia Sa că vom vorbi despre poezie, iar noi tot despre suferinţa noastră vorbim. Dacă n'ar fi existat, probabil l-am fi inventat"*. Ceea ce nu ne spune Domnul Dabija, este că în publicaţia ce o editează, Eminescu apare reinventat atât de firesc prin conţinutul lor, coloanele acestei publicaţii, apar ca un ogor spiritual, în care a fost răscolit geniul naţional, după învăţătura lăsată de Eminescu în *"Geniul pustiu"*.

Cât despre felul bizar cum a fost tratat la Bucureşti Eminescu în ziua lui de naştere, las comentariul pe seama Măriei Sale Cititorului acestor rânduri.

La Bucureşti, *"Ciocoii vechi şi noi"*, care de zeci de ani conduc destinele literaturii române după bunul lor plac, au acum tupeul să tragă în Eminescu şi să-l compromită.

Sunt convins că şi la Bucureşti, precum la Chişinău, există mulţi, foarte mulţi scriitori, care mai cred, în frumuseţea şi veşnicia Limbii Române, şlefuită cu trudă de bijutier, de Mihai Eminescu. Şi dacă mai există acolo asemenea oameni ai scrisului, atunci perpetuarea *"ciocoilor vechi şi noi"* la conducerea destinelor literaturii române, pare, pe cât de ridiculă, pe atât de gravă. A sosit timpul ca fotoliile de onoare şi înaltele funcţii administrative ale Uniunii Scriitorilor din România să fie ocupate de cei ce le merită. În ceea ce priveşte pe Domnul Manolescu, îl asigur că de undeva, spiritul lui Titu Maiorescu îl compătimeşte. Dacă Domnul Manolescu e atât de ocupat, încât nu mai are timp să mai scrie, măcar la un an odată, un articol frumos despre Eminescu, atunci un dram de înţelepciune i-ar fi îndeajuns spre a lăsa funcţia de director al *"României liteare"* unui scriitor mai vrednic de numele lui Eminescu, şi în acelaşi timp capabil să scoată corabia literaturii române din mocirla în care se află şi să-i dea o direcţie nouă, potrivit frumoaselor ei tradiţii. Căci aşa cum spunea George Călinescu, în finalul cărţii sale, ***"Viaţa lui Eminescu"***, *"Chipul lunar şi amar zâmbitor al poetului îşi regăseşte puterea asupra sufletelor noastre şi el ne apare drept cel mai în stare să dea expresie simţămintelor moderne şi româneşti şi cu fluierul său poetic să ducă năzuinţele noastre sociale pretutindeni.*

Peste ape, peste punţi
Peste codrii de pe munţi"

Prestigioasa revistă *"Limba Română"*, editată la Chişinău (redactor şef Alexandru Bantoş) în numărul 1-2 (1997), inserează studiul savantului polonez Witold Manczak, intitulat *"De ce Dacia, spre deosebire de alte provincii dunărene, nu a fost slavizată?"* (p.56-62). Autorul are peste 550 de lucrări şi studii ştiinţifice şi de peste patru decenii este profesor la Univerrsitatgea Jagellonă din Cracovia. Articolul pe care-l recenzăm, după cum arată Grigore Cincilei *"...denotă spirit analitic, cunoaştere profundă a subiectului abordat, rară capacitate de a intui cu certitudine calea întru stabilirea adevărului"* (p.57).

Pierre Groult, în lucrarea sa, *"La formation des langues romanes"* (Tournai, 1947), scoate în evidenţă *"formidabila forţă de rezistenţă pe care Latinii dela Nord de Dunăre (Românii), au opus-o Slavilor, izolaţi de Imperiu, ca o insulă în mijlocul unor pământuri inundate, un bloc ce nu renunţă niciodată la moştenirea sa"* (p.40-41).

Profesorul Witold Manczak, prin metoda textelor paralele slave, germanice şi baltice, opiniază, că habitatul primitiv al Slavilor s'a format în bazinul Oderului şi al Vistulei, apoi o ramură a migrat din domeniul polonez spre cel ceh, deci spre Vest, iar alţii spre Răsărit spre domeniul belarus, ucrainean şi rus. Apoi o parte din Slavii vestici au migrat spre Sud, dând naştere poporului sârb, croat, sloven şi bulgar. Deşi majoritatea cercetătorilor, cred că Slavii sudici s'au format din două expansiuni (năvăliri), una din Vest şi alta din Est (aceştia au trecut prin teritoriul României de astăzi), Witold Manczak, susţine (ca şi slavistul polonez stabilit de mulţi ani în Suedia), că a avut loc o singură expansiune spre Sud a Slavilor vestici. În plus, lingviştii sunt unanimi în a afirma că toate vechile împrumuturi slave în română au echivalente doar în bulgară şi sârbocroată.

După 40 de ani de cercetări, savantul polonez concluzionează, că o expansiune a Slavilor de Est prin Dacia spre a ajunge în Peninsula Balcanică nu a avut loc niciodată şi că aspectul fonetic al celor mai vechi împrumuturi în română corespunde epocii de expansiune a primului stat bulgar pe teritoriul Daciei, care a avut loc în secolele VIII-IX. Că a existat o singură invazie (năvălire) a Slavilor vestici spre Sud *"...iar Grecia pe de o parte şi România pe de altă parte au fost teritoriile cele mai îndepărtate de punctul de plecare al acestei invazii şi au scăpat de slavizare"*. Concluziile sunt deosebit de judicioase, este drept că ulterior poporul român a trăit înconjurat de Slavi, a fost ocupat de multe ori de trupele ruseşti, ne-au fost smulse teritorii (Basarabia 1812-1918; 1940-1941; 1944-1991 până la destrămarea Imperiului Sovietic, acum Sudul şi Nordul sunt deţinute ilegal de către Ucraina), şi şi-a păstrat limba şi fiinţa naţională.

Vrem să facem remarca, că marele istoric şi slavist P.P. Panaitescu ajunge, analizând istoric, ceea ce constată lingvistul Witold Manczak şi încă un adaos, că Bulgarii, în secolul VII, au venit în Peninsula Balcanică, prin Dobrogea, dar ei erau de neam mongolic şi au fost asimilaţi şi lingvistic de către triburile slave.

Nicoleta CIACHIR,
Doctorand Filologie
Universitatea din Sofia

-NOUTĂŢI EDITORIALE-

O altă lansare la "Tabăra de Vară" dela "Câmpul Românesc" a fost cea a revistei de literatură, artă şi opinii *"ORIGINI - Romanian Roots"*. Editor este Gabriel Stănescu.

În primele două numere semnează: Ştefan Aug. Doinaş, Zahu Pană, Mihai Ursachi, Marcel Corniş Pop, George Astalos, Ştefan Stoenescu, Silvia Cinca, Adam Sorkin, Constantin Eretescu, Stelian Tănase, Matei Vişniec, Christian Schenk, Nicăpetre, Sabin Ştefănuţă şi alţii. Numerele sunt ilustrate de Ştefan Munteanu.

Abonamentul anual costă 20 de dolari americani. Adresa: "Origini", P.O. Box 930698, Norcross, GA. 30093, U.S.A.

ORIGINI

ROMANIAN ROOTS

A REVIEW OF LITERATURE, IDEAS, AND THE ARTS SPONSORED BY "LITERART XXI"-THE INTERNATIONAL ASSOCIATION OF ROMANIAN WRITERS AND ARTISTS

VOL. I, NO. 1 & 2 JULY - AUGUST 1997 ISSN 1094-5814 EDITOR: GABRIEL STANESCU

ALEXANDRU MUGUR SIMIONOV

"Însufleţirea Pietrei" sculptură, "Linii şi Spiritualitate" grafică

Gh. RĂDULESCU

Alexandru Mugur Simionov, artist în spirit şi în creaţie, un vizionar şi-un risipitor de dărnicii, modest prin structură şi îndrăgostit de înălţimi, loveşte cu dalta şi ciocanul în stâncă, făurind forme şi chipuri, semnificaţii în perspectiva timpului nemuritor.

Artistul îşi completează arta cu tresăriri de umbre şi lumină, prin imagini întrezărite de gânduri şi visuri, de credinţă şi înălţarea crucii, prin grafică. De altfel sculptura l-a făcut pe om să se reprezinte în bronz, în piatră, marmură, lemn etc., pentrucă Dumnezeu a pus în el suflet, credinţă şi talent pentru a împodobi pământul cu daruri din harul divin. După acest principiu s'au realizat Polyclete, Fidias, Praxiteles încă din antichitatea elină şi încă mult înainte în arta egipteană, indiană, chineză etc. Treptat, treptat s'a ajuns la arta medievală şi renascentistă la Michelangelo şi

până în secolul al XIX-lea şi începutul celui de al XX-lea, la Rodin, la sculptura românească a lui Paciurea, Medrea, Irimescu, Gh. Anghel, la genialul Brâncuşi, care a deschis o nouă eră modernă în întreaga lume, avându-l urmaş pe Englezul Henry Moore etc.

În România, Constantin Brâncuşi a pus piatra unghiulară printr'o artă de structurtă şi substanţă magică, infinită în univers. Din acest punct al descoperirii măiestriei universale brâncuşiene, sculptura românească s'a desprins din formele clasice spre universalitatea unei arte prin care ideea şi semnul dă viaţă materiei neînsufleţite, brute, în realizări uimitoare a ţâşnirilor spre multiple forme în infinit. Printre sculptorii şi graficienii noii şcoli de Arte Frumoase din România se numără şi Alexandru Mugur Simionov, pasionat şi iscusit dăltuitor de forme şi imagine.

Născut la 19 Martie 1950, în Bucureşti (este astăzi rezident în U.S.A. din Octombrie 1987), a urmat cursul elementar şi Liceul de Artă N. Tonitza, apoi Institutul de Artă Plastică Nicolae Grigorescu din Bucureşti, luându-şi diploma de specialist în Arta Plastică, secţia Sculptură (1969-1973). Alexandru Mugur Simionov este prezent încă din 1969 cu o expoziţie personală la Galeria Calinderu, din Bucureşti, în 1974-1975 este creator de Machete la Institutul de Studii, Proiectări şi Cercetări Industriale, în 1975-1980 este scenograf la Televiziunea Bucureşti. În 1979 este prezent la Tabăra de sculptură dela Măgura, în 1981 este Constructor de păpuşi la Studioul *"Anima-film"*, Bucureşti, în 1982 este prezent la Tabăra de sculptură dela Brăila, este participant la toate expoziţiile de artă bianuale dela Galeria Dales-Bucureşti, în acelaşi timp este participant la colecţiile particulare de sculptură din: România, Germania de Vest, Paris-Franţa, Canada, Elveţia. În Statele Unite este prezent din 1988-1989 ca sculptor în piatră (Stone Carver) la *"Meno Stone Co."* Lemont, Il., în 1989 este prezent ca sculptor în piatră (Stone Carver) la *"Rechel Stone Co."* Skokie, Il.

Exuberanţa şi tinereţea lui Alexandru Mugur Simionov îi oferă şi mai multă forţă de creaţie pe lângă izvorul de talent cu care este înzestrat. Iniţiat dela o vârstă fragedă, fără greş, le mulează parcă ar fi de lut, aşa cum lucrează olarii, numai că el loveşte cu ciocanul şi dalta în tăria pietrei şi marmurei din care se ivesc formele şi înfăţişările naturii, precum le-a cioplit Dumnezeu. Cunoscător al perspectivei, al geometriei în general, Alexandru Mugur Simionov îşi desfăşoară şi-şi gradează arta la început molcom, dar cu putere, cu greutate şi siguranţă dela pământ spre zborul stelar al luminii, în zborul căruia este înfipt sunetul, deoarece arta lui este o muzică în viziunea siderală, de exemplu *"Sunet în urcare"* (1987). De fapt în cea mai mare parte sculptura lui Alexandru Mugur Simionov este simbolică, sugestivă, o sculptură de idei, de spiritualitate, o sculptură creştin-ortodoxă, unde se prefigurează crucea şi credinţa, precum şi creatorul ei este aplecat spre religiozitate. Sugestia pe care o dă imaginea sculpturii artistului parcurge

spaţii dincolo de spaţii, în direcţia spre univers în genul lui Brâncuşi ori Moore. La fel însemnul geometric, care la început planează pentru a-şi lua zborul, despicând într'o explozie aeriană traiectoria prin care trece. *"Pasărea"* sau *"Păsări"*.

Ca orice artist adevărat, baza aşezământului lui creator se află în România. Eminescu îşi nutrea spiritual fiinţa din folclorul ţării, din creaţiile predecesorilor lui, cultivat întâi cu slova veche, cu scrierile religioase şi cronicăreşti, poetul nostru a trecut la iniţierea şi cunoaşterea culturii universale. În opera lui întâlnim un tradiţionalism ales, completat cu marea operă de deschidere spre lume şi univers, cu o cultură ce a învins timpul prin ideea şi măreţia ei în spirit.

Alexandru Mugur Simionov îşi are filonul în trecutul pământului românesc, în folclorul, în zidirea creaţiei populare, în dantelăria portalelor ţărăneşti, în arta fără seamăn sculpturală în lemn, a capodoperelor bisericilor noastre, la troiţele cu Cristos răstignit dela încrucişările de drumuri, la modelele felurite sculptate măestrit al crucilor încrustate care ne străjuiesc neamul şi ţara şi până la fluierele şi buciumele ciobanilor mioritici de pe vârful Carpaţilor şi în atâtea altele. Alexandru Mugur Simionov, având în fiinţa lui esenţa poporului, şi-a pus dalta şi ciocanul în slujba neamului românesc.

Astfel *"Poarta"*, mai bine spus *"Porţile"* dăltuite, filigramate şi înălţate ale artistului, ne amintesc de porţile ce ascund casele ardeleneşti, sau de renumita *"Poartă a sărutului"* a lui Brâncuşi. Alexandru Mugur Simionov păstrează ritmul şi măsura creaţiei noastre, ca un ritm şi o măsură pe care o are ţăranul creator, fără prea multă şcoală, ci doar cu priceperea şi simţul frumosului lăsat de Dumnezeu, pentru a-şi împodobi casa şi locul. O întreagă măiestrie, o întreagă artă creată de o mână sigură, modelând lemnul în fel şi fel de forme, descoperim în *"Tripticurile"* din lemn, dăltuite şi introvertite ce închid şi deschid ca un mic altar chipul Mântuitorului, remarcându-se gestul şi spiritul continuu preocupat şi adâncit în lumea unui vis ce se desfăşoară apoi într'o viaţă pasionată plină de lumină şi nesomn.

Dalta artistului alunecă în mişcări rotunde în ondulaţii şi cercuri psalmice ca în *"Tors"*, sau *"Torsuri"* unde descoperim femeia, arta, angelitatea şi demonismul, apolinicul şi dionisiacul.

Nimic vulgar nu se desprinde din creaţia lui Alexandru Mugur Simionov, sensualitatea este acoperită de vălul purităţii şi al inocenţei, ca o poezie serafică, biblică. Grupul *"Adam şi Eva"* deschide firul procreaţiei, al păcatului şi al remuşcării, drumul omului cu micimea şi măreţia lui, drumul spre moartea purificatoare şi viaţa în continua ei virulenţă de energie şi acţiune. Apropiat într'o măsură oarecare de Gheorghe Anghel, sculptura lui Alexandru Mugur Simionov parcurge însă drumul dela esenţa clasică tradiţională spre linia sugestivă modernă, sincronizate dau personalitatea şi originalitatea artistului, ca în monumentala sculptură a *"Poetului tribun"*.

De fapt Alexandru Mugur Simionov a pornit desenând şi grafând mai multe spirite decât oameni, el a ajuns la o elevată şi fină experienţă de grafician. În

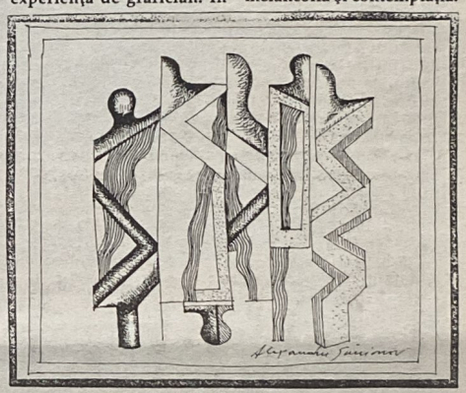

epoca dintre cele două războaie mondiale, Aurel Jiquidi a ilustrat grafica românească, dela el ne-a rămas albumul de litografii, după cel de-al Doilea Război Mondial, inspirate din piesele lui I.L. Caragiale, precum şi al unor ilustraţii din *"Amintirile"* lui Creangă. Alexandru Mugur Simionov a surprins în grafica sa gestul, sensul şi semnul mişcării, prin linii uşor grafate, scoţând în relief spiritul personajului mai mult decât imaginea materială.

În grafica artistului se disting unele trăsături, tresăriri şi interiorizări ale personajului lucrat, introspectând sufletul şi măreţia omului. Aşa se explică de ce grafica lui a reuşit să creeze un Eminescu sub multiple înfăţişări şi aspecte. La Alexandru Mugur Simionov, lui Eminescu îi dispare fotografia şi apare dintr'un simplu şi sigur semn şi gest spiritul poetului, un Eminescu viu ce te urmăreşte din umbră şi linii, din rariştea de fagi şi stejari, troienit de flori de tei ori visător, astral, selenar, un Eminescu spirit, un spirit ce reprezintă neamul, durerea, melancolia şi contemplaţia.

Opera lui Alexandru Mugur Simionov, sculptura ori grafica se înscriu pe linia unei aşezări fundamentale de creaţie, de căutări şi înălţări spirituale ale neamului său din care face parte artistul. O operă rezistentă şi strălucitoare care străbate înălţimea şi timpul, aşa cum străbate *"Sunetul în urcare"* spre necuprinsul la care visează creatorul.

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

Când scriem "Lui"?

Mihai STERE DERDENA

Văzând că am scris pe tablă *"lui"* (cu literă iniţială minusculă), în sintagma *"Fiul lui Dumnezeu"*, o elevă dintre cele mai bune dintr'o clasă a VII-a s'a arătat descumpănită, zicând că am greşit. În susţinerea observaţiei sale, ea s'a folosit de argumentul *"La orele de religie am învăţat că, atunci când ne referim la Dumnezeu ori la Fiul Său trebue să scriem "Lui" (cu literă iniţială majusculă), iar nu "lui"*.

Pentrucă sunt extrem de numeroşi intelectualii (îndeosebi cei dela presa scrisă şi dela televiziune) care săvârşesc continuu confuzii în această privinţă, credem că ne revine datoria de a întreprinde cuvenita îndreptare.

Cuvântul *"lui"* din sintagma menţionată este articol hotărît şi, pentrucă nu apare la sfârşitul substantivului pe care-l însoţeşte, ci în faţa lui, ca vorbă separată, el se mai numeşte *"proclitic"*. Este utilizat doar în cazurile oblice (genitiv şi dativ). Iată două exemple:

Ne gândim în toată vremea la Judecata lui Dumnezeu (lui - articol hotărît proclitic în cazul genitiv). Ne rugăm lui Dumnezeu ca să fie Clement cu noi la Judecata de Apoi (lui - articol hotărît proclitic în cazul dativ).

Ca să priceapă oricine dintre cititorii noştri, menţionăm că, într'o vreme se spunea *"Dumnezeului"* (*"Judecata Dumnezeului"*, *"Ne rugăm Dumnezeului"*) Tot aşa se declinau şi substantivele proprii care denumesc familii, precum şi cele ce sunt nume de botez, pentru persoane de sex bărbătesc: *"pandurii Vladimirescului"*, *"glorie Mihaiului Viteazului!"*. Astăzi oricine dintre vorbitorii limbii române spune *"pandurii lui Vladimirescu"* şi *"glorie lui Mihai Viteazul!"*.

Scriem *"Lui"* (cu iniţială majusculă) când articolul hotărît *"lui"* devine prin schimbarea valorii gramaticale, pronume personal sau adjectiv pronominal posesiv. Exemple: *Mereu îi voi mulţumi Lui (Dumnezeu) că m'a salvat din multe pericole. Bunătatea Lui nu are limite.*

Când înlocuiesc substantivele proprii *"Dumnezeu"* şi *"Iisus Hristos"*, atât pronumele personale pentru toate cele trei persoane, la singular (formele accentuate Eu, Mie, Mine; Tu, Ţie, Tine; El, Lui şi formele neaccentuate Îmi, Mi, Mă; Îţi, Ţi, Te; Îi, I, Îl, L), pronumele posesive (al Meu, a Mea, ai Mei, ale Mele; al Tău, a Ta, ai Tăi, ale Tale; al Său, a Sa, ai Săi, ale Sale), cât şi adjectivele pronominale posesive (Meu, Mea, Mei, Mele etc.) se scriu cu literă majusculă la în ceput de cuvânt. Credem că doar un citat din Sfânta Scriptură va fi îndeajuns de lămuritor:

"Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi-Mi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine" (Apocalipsa, 3:20).

ASOCIAŢIA CULTUR

HAMILTON, ONTARI

- SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI R

Grupul de tineri români din lotul Olimpiadei de Fizică, condus de prof. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti, fotografiaţi cu gazdele dela Câmpul Românesc, în faţa bustului lui Eminescu

Săptămâna Câmpului Românesc, tradiţionala manifestare a Românilor din Canada şi Statele Unite, s'a desfăşurat ca de obicei sub auspiciile Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* dela Câmpul Românesc din Hamilton-Canada. Anul acesta a fost marcată de două aniversări deosebite: 40 de ani dela înfiinţarea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton şi 10 ani dela înfiinţarea Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*.

În aceste decade de aspru Exil, când virulenţa comunistă ataca furios orice manifestare românească necontrolată de regimul bolşevic din ţară, singurele cetăţi de rezistenţă şi manifestare de libertate, creştinism şi românism autentic trăiau în lumea liberă, prin

Erast Călinescu, Anca Gazibar, Zahu Pană şi Gabriel Stănescu

Dumitru Ichim, Zahu Pană, Prof. Nicolae Ciachir şi Andrei Bădin

curajul, sacrificiul, talentul şi realizările grupurilor de Români ajunşi în afara hotarelor ţării.

Acţiuni şi grupări româneşti au existat totdeauna printre Românii emigraţi în Apus. Societăţi fraternale, asociaţii culturale, şi biserici româneşti au fost înfiinţate în toate localităţile unde se înjgheba o comunitate românească. Ele priveau cu nostalgie spre ţara lăsată şi căutau să păstreze cât mai mult specificul ţării româneşti, ameninţată de puternica asimilare a noilor patrii. Unele au supravieţuit cu greu, iar altele au lăsat doar o luminoasă amintire, înghiţite de valul asimilărilor.

Privind retrospectiv la ultima jumătate de veac a acestui secol, când numărul celor care au părăsit Romînia îngroşând rândurile vechilor emigranţi români, trei realizări se detaşează net în fruntea activităţilor româneşti. Ele sunt: puternica Episcopie dela Vatra Românească, ctitorie a I.P.S.S. Arhiepiscopul Valerian Trifa; Biblioteca Românească dela Freiburg, operă unică a neuitatului Virgil Mihăilescu şi Câmpul Românesc dela Hamilton, minune înălţată de un grup de idealişti.

Dacă Biblioteca dela Freiburg trece printr'o grea perioadă, asaltată de Bucureşti cu aceleaşi intenţii cu care Ceauşescu vroia s'o acapareze, şantajată şi de guvernul german - care pentru a fi în ton cu Bucureştiul, i-a tăiat subvenţiile; dacă Episcopia dela Vatra Românească a intrat într'o eclipsă de unde nu se ştie când va ieşi, Câmpul Românesc dela Hamilton, cu destule sacrificii, îşi menţine cu cinste drumul pe care a pornit, evitând orice relaţie cu încă vechii reprezentanţi ai regimului dela Bucureşti. Pe acest drum a continuat şi anul acesta *"Săptămâna Câmpului Românesc"*, care a avut loc între 20-26 Iulie, 1997.

•••

După creştineasca şi românească tradiţie, în prima zi a săptămânii, **Duminică 20 Iulie 1997**, a avut loc picnicul parohiei *"Sf. Gheorghe"* din Toronto, la care au participat într'o frumoasă serbare câmpenească şi Românii din centrele Hamilton, Kitchener şi London.

A doua zi, **Luni 21 Iulie** a început programul propriu zis. În imensa sală a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*, la ora 7 p.m. s'au aprins luminile. Publicul a luat loc şi George Bălaşu, directorul Săptămânii Câmpului a prezentat pe Dl. George Donison, preşedintele Asociaţiei Culturale Române, care a deschis oficial manifestările Săptămânii Câmpului Românesc urând bun venit oaspeţilor şi a prezentat asistenţei, pe Zahu Pană, numindu-l moderator al întregii sesiuni din acest an, invitându-l să preia conducerea lucrărilor.

După cuvântul de mulţumire pentru încrederea acordată, Zahu Pană înainte de a da cuvântul conferenţiarilor programaţi, roagă asistenţa să-i permită să prezinte grupul de tineri din România care au făcut cinste ţării, prin rezultatele obţinute la Olimpiada de Fizică, din acest an, ce a avut loc la Sudbury, Canada. Echipa de elevi din România a fost condusă de prof. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti şi în competiţia avută cu 54 de ţări de pe toate continentele, au obţinut următoarele rezultate: **Daniel Preda**, medalia de aur; **Mihaela Enculescu** şi **Bogdan Andrei**, medalie de argint; **Iulian Alecu**, medalie de bronz şi **Gabriel Grigorescu**, menţiune.

Prezentaţi pe rând, tinerii obţin entuziaste şi meritate aplauze din partea spectatorilor şi pe tot timpul şederii lor la Câmpul Românesc au fost înconjuraţi cu toată dragostea şi atenţia de către participanţii la sărbătorire.

După acest interludiu, se trece la sesiunea propriu zisă, conferenţiarii din această seară fiind: Erast Călinescu, din Montreal, Canada, Anca-Mihaela Gazibar, din România, şi Gabriel Stănescu din Atlanta, Georgia, USA.

Prima conferinţă *"Pe drumul Sfintei Cruci"* prezentată de Erast Călinescu, este o expoziţie de fotografii originale, opera autorului. Într'un număr redus de fotografii excepţional realizate, Erast Călinescu înşiră elementele dela geneză până la apoteoza învierii Mântuitorului, îmbinând armonios Scriptura cu viziunea eminesciană a Creaţiei. Fotografiile reprezentând haosul, creaţia omului, răstignirea şi Învierea, depăşesc simpla imagine fotografică adâncind în jocul de umbră şi lumină o compoziţie picturală în susţinera subiectului.

Anca-Mihaela Gazibar, prezentându-ne impresiile sale dela expoziţia *"Monumenta Romaniae Vaticana"* face un succint sumar al acestei expoziţii. Prilejuită de cea de-a 113-a aniversare a Arhiepiscopiei Catolice din Bucureşti, înfiinţată la 27 Aprilie 1883, expoziţia dela Vatican, deschisă sub înaltul patronaj al S.S. Papa Ioan Paul al II-lea, a fost prezentată şi la Bucureşti la Muzeul Cotroceni, în Ianuarie-Martie 1997. Întrucât conferinţa o prezentăm integral în acest număr, nu vom intra în detalii.

Al treilea conferenţiar, Gabriel Stănescu, a avut ca subiect ***"Nae Ionescu, sau triumful spiritului socratic în cultura românească interbelică"***. Înainte de a-i da cuvântul, Zahu Pană a prezentat primul număr din revista culturală ***"Origini" (Romanian Roots)*** editată de conferenţiar, care a reuşit să strângă în paginile ei un mănunchi de scriitori din România şi de peste hotare.

Conferinţa D-lui Gabriel Stănescu va fi publicată în numărul viitor al ziarului.

După terminarea conferinţelor au urmat întrebări şi discuţii la care au participat mai mulţi auditori.

Marţi 22 Iulie, au conferenţiat Prof. Dr. Nicolae Ciachir, ziaristul Andrei Bădin, ambii din România şi Pr.Dr. Dumitru Ichim din Kitchener, Canada. Cu această ocazie s'a făcut şi lansarea unei noi cărţi a profesorului Ciachir, intitulată ***"Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin"***, care s'a bucurat de o frumoasă primire din partea publicului doritor de o carte bună. Conferinţa profesorului Ciachir - o sinteză a cărţii lansate - a fost ascultată cu viu interes prin datele prezentate, conferenţiarul fiind şi un pasionat cercetător al documentelor istorice.

Andrei Bădin a conferenţiat despre actuala problemă ***"România, NATO şi Uniunea Europeană"*** subiect urmărit cu foarte multă atenţie de public după proaspăta respingere a României de încadrare în NATO.

Deoarece s'au împlinit zece ani dela constituirea Centrului Cultural ***"Nae Ionescu"***, s'a ţinut a doua conferinţă despre marele şi inegalabilul profesor, filosof, ziarist şi îndrumătorul unei întregi constelaţii de intelectuali români. Lucrarea în speţă a fost ţinută de Pr.Dr. Dumitru Ichim care a vorbit despre ***"Conştiinţa tragică a existenţei şi socraticul răspuns al lui Nae Ionescu"***.

Cele trei conferinţe au suscitat un viu interes şi la luările de cuvânt şi întrebări pe marginea lor s'au înscris foate mulţi vorbitori, unii pentru a clarifica elemente enunţate de conferenţiari, alţii pentru a completa cu elemente inedite părţi necuprinse în conferinţe. Întrebările pe teme istorice la lucrarea profesorului Ciachir ca şi cele pe teme actuale la conferinţa lui Andrei Bădin s'au prelungit până târziu în cadrul de cenaclu istorico-politic, accentul deosebit fiind pus pe necesitatea şi condiţiile sub care s'a semnat recentul tratat cu Ucraina, concluzia finală fiind că acest tratat este o mare eroare politică.

predicate
dită, uni
puterii r
necreată
zentate a
şi emoţi
un înlat
acest pril
premieră
"Crist is

Specta
seră încă
tual pe u
Calciu, ş
prezenta
mie, zia
Grochala
loneză c
1995 şi 1

Monumentul Eroilor dela Câmpul Ro
în memoria martirilor neamului şi c
închisorile comuniste

Jean Bukiu, Cornelia Rusu, Dumitru Ichim, Florica Baţu-Ichim, Zahu Pană, Demostene Andronescu şi Katy Dumitraşcu

Miercuri 23 Iulie a fost o frumoasă seară de poezie. Din imensul parc al Câmpului Românesc din Hamilton, din Kitchener şi din Toronto au venit Românii să asculte pe viu creaţiile altor Români, deştăraţi sau din ţară, rodite din suferinţă şi durere, dar şi din dragoste de frumos şi ideal. Au recitat din creaţiile proprii: Demostene Andronescu din România, Florica Baţu şi Dumitru Ichim din Canada, Zahu Pană, şi Gabriel Stănescu din Statele Unite. Jean Bukiu şi Cornelia Rusu au interpretat în cântec şi recitare adaptări pe muzică din poeziile lui Radu Gyr şi Gheorghe Rădulescu, iar talentata Katy Dumitraşcu a încheiat seara de poezia cu impresionanta poezie *"Cârmacii"* de Al. Vlahuţă.

Originalitatea temelor din poeziile recitate, ca şi inspirata alternare a recitatorilor organizată de Zahu Pană, a făcut ca seara de poezie să fie apreciată şi aplaudată de spectatori.

Joi 24 Iulie, a debutat cu excursia la cascada Niagara, spectacol inedit pentru cei mai mulţi dintre participanţi.

Seara, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa din Washington, USA a ţinut o vibrantă conferinţă despre *"Rugăciune şi lumină mistică"*. Talentul de mare

itinerar d
km. peste
dionali. S
muzeţea
curilor din
sionat de n
a ţăranului
român Dr.
chala a înv
în imagini
diapozitiv
într'o uim
limbă rom
de o extra
rie, numiri
furilor de
prăpăstii, l
istorice, mă
adus merit
felicitări at
sociaţiei Cu
din Hamilt
prezenţi, i
acurateţea
grafiei m
mâniei.

Seara s'a
petrecere v
tabără apr
timp cu ma
către tiner
Câmpul Ro
tind frumoa
Românieі d
de tabără d
Săptămânii
mânesc atra
cântăreţi şi
provizaţi şi
an sănătosu
nesc prin g
vele aduse
pribegiei.

Un fapt
an, focul de

URALĂ ROMÂNĂ

TARIO, CANADA

UI ROMÂNESC, 1997 -

predicator, informaţia inedită, universala viziune a puterii rugăciunii, lumina necreată şi exemplele prezentate au ridicat conferinţa şi emoţia ascultătorilor la un înalt nivel de trăire. Cu acest prilej a fost lansată în premieră şi cartea Pr. Calciu *"Crist is calling you"*.

Spectatorii nu-şi revenisră încă din voiajul spiritual pe unde i-a trecut Pr. Calciu, şi la tribună este prezentat doctorul în chimie, ziaristul Wojeieack Grochala, de origină poloneză care în anii 1994, 1995 şi 1996 a parcurs un

a Câmpul Românesc ridicat neamului şi celor morţi în e comuniste

itinerar de peste 1.500 de km. peste Carpaţii Meridionali. Surprins de frumuseţea munţilor şi locurilor din România, impresionat de marea ospitalitate a ţăranului şi munteanului român Dr. Wojeieck Grochala a învăţat româneşte şi în imagini imprimate pe diapozitive a prezentat într'o uimitor de cursivă limbă românească, dotat şi de o extraordinară memorie, numirile munţilor, vârfurilor de munte, râuri, prăpăstii, localităţi şi locuri istorice, mânăstiri care i-au adus meritatele aplauze şi felicitări atât din partea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, cât şi a celor prezenţi, impresionaţi de acurateţea cunoaşterii geografiei muntoase a României.

Seara s'a încheiat într'o petrecere veselă la focul de tabără aprovizionat din timp cu materiale de foc de către tinerii prezenţi la Câmpul Românesc. Amintind frumoasele vremuri ale României de altădată, focul de tabără devenit tradiţie a Săptămânii Câmpului Românesc atrage în jurul său cântăreţi şi recitatori improvizaţi şi duce din an în an sănătosul humor românesc prin glumele şi snoavele aduse cu noi în traista pribegiei.

Un fapt inedit în acest an, focul de tabără s'a prelungit până în zori, fiind aşteptată echipa artistică din Montreal, pentru a fi cazată. Se aştepta cu nerăbdare ziua de **Vineri 25 Iulie**. Studioul de teatru *"Cortina"* din Montreal era programat să prezinte piesa *"Gaiţele"* de Al. Kiriţescu. Tânărul teatru debutase la Montreal, dar acum era la prima deplasare. Actorii, nişte idealişti iubitori de teatru, care urcau pentru prima dată pe scenă au fost descoperiţi şi strânşi la un loc de Constanţa Lerca, singura actriţă profesionistă, care juca şi pe scenă, pe lânga regia artistică.

Ingineri, o profesoară, o asistentă medicală şi alţii cu diferite calificări după orele de serviciu uitau de oboseală şi veneau atraşi de voinţa şi puterea de convingere a D-nei Constanţa Lerca pentru a da viaţă unor personaje îndrăgite de mult de spectatorii din România.

Studioul de teatru *"Cortina"* din Montreal, Canada este prima formaţie de performanţă artistică realizată în această ţară. El aparţine de Centrul Cultural Român din Montreal care îşi desfăşoară activitatea sub auspiciile Bisericii Buna Vestire din localitate. Spectacolul cu piesa *"Gaiţele"* de Al. Kiriţescu la Câmpul Românesc era o noutate. Actorii (amatori) neliberaţi încă de tracul debutului şi-au jucat atât de bine rolul, încât nimeni n'a observat că erau la prima prezentare în faţa unui public străin. Pasiunea cu care şi-au jucat rolurile a estompat orice carenţă la care s'ar fi oprit un profesionist sofisticat. Constanţa Lerca a reuşit să sudeze artistic o echipă tânără, dar ce este mai important a reuşit să trezească pasiunea pentru teatru şi solidaritatea plină de dragoste a relaţiilor dintre membrii trupei. Întregul spectacol a fost o ***mare reuşită***. Coeziunea dintre membrii studioului *"Cortina"* este atât de puternică încât ne opreşte de a da calificări personale. Toţi merită pe deplin aplauzele pe care le-au primit şi nu ne rămâne decât să-i felicităm pentru reuşită şi să fim alături de ei la momente de cumpănă pe care invidia altora va căuta să spargă această minunată echipă de artişti.

Sugerăm tuturor comunităţilor româneşti din Statele Unite şi Canada să invite *"Cortina"* în localităţile lor, pentru a încuraja această inimoasă iniţiativă să continue şi cu alte piese din bogatul repertoriu românesc. Avem nevoie de o echipă de teatru autentic în America sătui de *"şuşanele"* cu care suntem asaltaţi de câtva timp de o ciupercărie întreagă de speculanţi.

Închinare vouă: Angelica Ilie, Alexandra Dinu, Gabriela Ungureanu, Lorela Drăghici, Elena Tudoroiu, Constanţa Lerca, Irina Dinu, Vania Atudorei, Cristian Păvălucă, Marian Costache, Cristina Rădulescu, Cristi Ciubutaru şi încă odată curajoasei regizoare Constanţa Lerca.

După terminarea spectacolului actorii au uitat de oboseala drumului şi tracul debutului şi împreună cu tineretul dela Câmpul Românesc - unde Paul s'a dovedit un vrednic urmaş al pionerilor acestui câmp aprovizionând cu lemne piramida *"focului indian"* - au aprins al doilea foc de tabără însufleţind cu tinereţea lor tăcută, seara canadiană. Dansurile şi cântecele din jurul focului erau mai însufleţite ca în ajun privite târziu după miezul nopţii de o lună somnoroasă care nu-şi deschisese decât jumătate din lumina ei. Când aproape răguşiseră de cântat, Octavian, un senior sedentar al Câmpului a întins un fir electric dela cabina sa până la foc şi veselia a început din nou pe muzica de pe casete...

Sâmbătă 26 Iulie, boema artistică era răspândită peste tot. Adio cazare şi camere comode. Tinereţea îşi trăia dreptul ei la evadare, lipsită ani de zile de natură, cum era în ţară pe munţi, în Delta, la mare sau în campinguri improvizate.

După deşteptare, întâlniri, discuţii cu *"locatarii"* Câmpului şi o excursie la Cascada Niagara. Ce contează că au fost şi peripeţii. Oare *"Căruţa cu paiaţe"* a precursorilor n'a trecut şi ea prin ele?

Seara la ora 6 a bătut gongul Banchetului de închidere a Săptămânii Câmpului Românesc. Orchestra *"Nimbus"* era la punct. La masa de onoare pe lângă oaspeţii români au luat loc stimata judecătoare a Biroului Cetăţeniei Canadiene din Hamilton D-na Leona Tickle.

Nicolae Pora, căruia nu-i prea plac discursurile festive şi ceremonialul, a fost desemnat de către comitet *"Maestru de ceremonii"*. Rând pe rând au fost prezentaţi oaspetii veniţi la Câmpul Românesc din România, Statele Unite şi Canada, după cum urmează: Demostene Andronescu, Andrei Bădin, Prof. Dr. Nicolae Ciachir, Anca-Mihaela Gazibar din România.

Dl. şi D-na ing. Albulescu , Felicia Babeti cu trei copii, Jean şi Florian Buchiu, Pr.Gh. Calciu-Dumitreasa, Dl. şi D-na Cornel Corsatea, Dl. şi D-na Dorin Cristoloveanu, Chirilă Ciuntu, George Donev, Petru Lupuşor, Dl. şi D-na Vasile Mocanu, Dinu Negru, Zahu Pană, Cornelia Rusu, Dl. şi D-na Gabriel Stănescu cu copilul, din Statele Unite.

Pe lângă întreaga trupă a studioului de teatru *"Cortina"* din Montreal au mai participat: Erast Călinescu, Dl. şi D-na Drăghici, Jacques Iamandi, Ispas Naum şi Dl. şi D-na Şerban Popescu.

Numărul celor peste trei sute de participanţi care au luat parte la Săptămâna Câmpului Românesc este greu de menţionat. Prietenii noştri din Toronto, Ottawa, London, Windsor, Kitchener şi Hamilton au venit ca şi altă dată aducându-şi aportul lor la reuşita săptămânii.

Mass-media din ţară care a transmis permanent, a fost reprezentată de invitatul nostru special Andrei

Masa de onoare a banchetului de închidere. Dela stânga la dreapta: Demostene Andronescu, prof. Nicolae Ciachir, Anca Gazibar, Andrei Bădin, escorta D-nei Judecătoare Leona Tickle dela Serviciul de Imigraţie (invitată specială) George Donison, Virginia Pora, Nicolae Pora, Păr. Dumitru Ichim

Zahu Pană şi Părintele Ghe. Calciu Dumitreasa

Bădin dela cotidianul Ziua şi ARPRES; Maria Minciu dela Radio Român Internaţional, şi Ion Longin Popescu dela revista *Curierul Românesc*.

Nu putem încheia desfăşurarea Săptămânii Câmpului Românesc fără a scoate în evidenţă aportul adus la succesul acestei sărbătoriri de către: Pr. Nicolae Zelea, Pr. Dumitru Ichim, Pr. Victor Crişan, George şi Dorothy Donison, Elisabeta Moisin, George şi Lena Bălaşu, Bill şi Sandra Asceniuk, Mihaela Moisin, Florian Săndulescu, Dan şi Emilia Aprihăneanu, Mitică şi Sunita Covaci, Paul Cărămidă, Ion Simion, Ilie Croitoru, Florin-Alexandru Săndulescu, Angela Manolescu, Nicolae şi Virginia Pora, Sandra Manolescu, Maria Arnăutu, Tudor Murgoci, George Bilţan, Ghiţă Pop, Octavian Melenciuc, Danny Manolescu, Ion Bagiu, Dorian şi Cristina Popescu, Lucian şi Roxana Efanov, Rene şi Diana Goia, Moris Goian şi alţii, care au făcut ca oaspeţii să se simtă într'o caldă atmosferă de dragoste şi frăţie românească.

Poate am omis unele persoane care alături de cei de mai sus au muncit şi ajutat să se realizeze această săptămână românească în mersul ei ascendent dela an la an. Celor omişi le cerem cuvenitele scuze.

Pe lângă succesul întregii săptămâni a Câmpului Românesc, în sesiunea aceasta s'au lansat în premieră două cărţi, o revistă românească şi s'a realizat un spectacol de teatru în prima sa deplasare.

Când târziu, după miezul nopţii, muzica a încetat şi luminile s'au stins în sala de festivităţi, tineretului nu-i venea să se despartă de această adevărată trăire românească. Un nou foc de tabără s'a încins, romanţele de despărţire au urmat dansului şi acolo lângă focul mocnind în ultimele resturi de lemne s'au culcat sub cerul protector în sacii de dormit, trezindu-se în zori cu părul plin de rouă.

Rămas bun sfânt Câmp Românesc şi la anul într'o revedere mai bogată.

Participant

Scenă din piesa "Gaiţele": Norica Tudoroiu (Lena), Angelica Ilie (Aneta) şi Constanţa Lerca (Zoia)

Aspect dela conferinţele ce au avut loc în sala Centrului Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ

HAMILTON, ONTARIO, CANADA

- SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC, 1997 -

Grupul de tineri români din lotul Olimpiadei de Fizică, condus de prof. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti, fotografiaţi cu gazdele dela Câmpul Românesc, în faţa bustului lui Eminescu

Săptămâna Câmpului Românesc, tradiţionala manifestare a Românilor din Canada şi Statele Unite, s'a desfăşurat ca de obicei sub auspiciile Centrului Cultural *"Nae Ionescu"* dela Câmpul Românesc din Hamilton-Canada. Anul acesta a fost marcată de două aniversări deosebite: 40 de ani dela înfiinţarea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton şi 10 ani dela înfiinţarea Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*.

În aceste decade de aspru Exil, când virulenţa comunistă ataca furios orice manifestare românească necontrolată de regimul bolşevic din ţară, singurele cetăţi de rezistenţă şi manifestare de libertate, creştinism şi românism autentic trăiau în lumea liberă, prin curajul, sacrificiul, talentul şi realizările grupurilor de Români ajunşi în afara hotarelor ţării.

Erast Călinescu, Anca Gazibar, Zahu Pană şi Gabriel Stănescu

Acţiuni şi grupări româneşti au existat totdeauna printre Românii emigraţi în Apus. Societăţi frăţernale, asociaţii culturale, şi biserici româneşti au fost înfiinţate în toate localităţile unde se înjgheba o comunitate românească. Ele priveau cu nostalgie spre ţara lăsată şi căutau să păstreze cât mai mult specificul ţării româneşti, ameninţată de puternica asimilare a noilor patrii. Unele au supravieţuit cu greu, iar altele au lăsat doar o luminoasă amintire, înghiţite de valul asimilărilor.

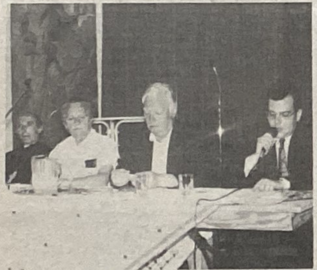

Dumitru Ichim, Zahu Pană, Prof. Nicolae Ciachir şi Andrei Bădin

Privind retrospectiv la ultima jumătate de veac a acestui secol, când numărul celor care au părăsit România îngroşând rândurile vechilor emigranţi români, trei realizări se detaşează net în fruntea activităţilor româneşti. Ele sunt: puternica Episcopie dela Vatra Românească, ctitorie a I.P.S.S. Arhiepiscopul Valerian Trifa; Biblioteca Românească dela Freiburg, operă unică a neuitatului Virgil Mihăilescu şi Câmpul Românesc dela Hamilton, minune înălţată de un grup de idealişti.

Dacă Biblioteca dela Freiburg trece printr'o grea perioadă, asaltată de Bucureşti cu aceleaşi intenţii cu care Ceauşescu vroia s'o acapareze, şantajată şi de guvernul german - care pentru a fi în ton cu Bucureştiul, i-a tăiat subvenţiile; dacă Episcopia dela Vatra Românească a intrat într'o eclipsă de unde nu se ştie când va ieşi, Câmpul Românesc dela Hamilton, cu destule sacrificii, îşi menţine cu cinste drumul pe care a pornit, evitând orice relaţie cu încă vechii reprezentanţi ai regimului dela Bucureşti. Pe acest drum a continuat şi anul acesta *"Săptămâna Câmpului Românesc"*, care a avut loc între 20-26 Iulie, 1997.

•••

După creştineasca şi româneasca tradiţie, în prima zi a săptămânii, **Duminică 20 Iulie 1997**, a avut loc picnicul parohiei *"Sf. Gheorghe"* din Toronto, la care au participat într'o frumoasă serbare câmpenească şi Românii din centrele Hamilton, Kitchener şi London.

A doua zi, **Luni 21 Iulie** a început programul propriu zis. În imensa sală a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*, la ora 7 p.m. s'au aprins luminile. Publicul a luat loc şi George Bălaşu, directorul Săptămânii Câmpului a prezentat pe Dl. George Donison, preşedintele Asociaţiei Culturale Române, care a deschis oficial manifestările Săptămânii Câmpului Românesc urând bun venit oaspeţilor şi a prezentat asistenţei, pe Zahu Pană, numindu-l moderator al întregii sesiuni din acest an, invitându-l să preia conducerea lucrărilor.

După cuvântul de mulţumire pentru încrederea acordată, Zahu Pană înainte de a da cuvântul conferenţiarilor programaţi, roagă asistenţa să-i permită să prezinte grupul de tineri din România care au făcut cinste ţării, prin rezultatele obţinute la Olimpiada de Fizică, din acest an, ce a avut loc la Sudbury, Canada. Echipa de elevi din România a fost condusă de prof. Voicu Grecu, decanul Facultăţii de Fizică din Bucureşti şi în competiţia avută cu 54 de ţări de pe toate continentele, au obţinut următoarele rezultate: **Daniel Preda**, medalia de aur; **Mihaela Enculescu** şi **Bogdan Andrei**, medalie de argint; **Iulian Alecu**, medalie de bronz şi **Gabriel Grigorescu**, menţiune.

Prezentaţi pe rând, tinerii obţin entuziaste şi meritate aplauze din partea spectatorilor şi pe tot timpul şederii lor la Câmpul Românesc au fost înconjuraţi cu toată dragostea şi atenţia de către participanţii la sărbătorire.

După acest interludiu, se trece la sesiunea propriu zisă, conferenţiarii din această seară fiind: Erast Călinescu, din Montreal, Canada, Anca-Mihaela Gazibar, din România, şi Gabriel Stănescu din Atlanta, Georgia, USA.

Jean Bukiu, Cornelia Rusu, Dumitru Ichim, Florica Baţu-Ichim, Zahu Pană, Demostene Andronescu şi Katy Dumitraşcu

Prima conferinţă *"Pe drumul Sfintei Cruci"* prezentată de Erast Călinescu, este o expoziţie de fotografii originale, opera autorului. Într'un număr redus de fotografii excepţional realizate, Erast Călinescu înşiră elementele dela geneză până la apoteoza învierii Mântuitorului, îmbinând armonios Scriptura cu viziunea eminesciană a Creaţiei. Fotografiile reprezentând haosul, creaţia omului, răstignirea şi Învierea, depăşesc simpla imagine fotografică adâncind în jocul de umbră şi lumină o compoziţie picturală în susţinera subiectului.

Anca-Mihaela Gazibar, prezentându-ne impresiile sale dela expoziţia *"Monumenta Romaniae Vaticana"* face un succint sumar al acestei expoziţii. Prilejuită de cea de-a 113-a aniversare a Arhiepiscopiei Catolice din Bucureşti, înfiinţată la 27 Aprilie 1883, expoziţia dela Vatican, deschisă sub înaltul patronaj al S.S. Papa Ioan Paul al II-lea, a fost prezentată şi la Bucureşti la Muzeul Cotroceni, în Ianuarie-Martie 1997. Întrucât conferinţa o prezentăm integral în acest număr, nu vom intra în detalii.

Al treilea conferenţiar, Gabriel Stănescu, a avut ca subiect ***"Nae Ionescu, sau triumful spiritului socratic în cultura românească interbelică"***. Înainte de a-i da cuvântul, Zahu Pană a prezentat primul număr din revista culturală ***"Origini" (Romanian Roots)*** editată de conferenţiar, care a reuşit să strângă în paginile ei un mănunchi de scriitori din România şi de peste hotare.

Conferinţa D-lui Gabriel Stănescu va fi publicată în numărul viitor al ziarului.

După terminarea conferinţelor au urmat întrebări şi discuţii la care au participat mai mulţi auditori.

Marţi 22 Iulie, au conferenţiat Prof. Dr. Nicolae Ciachir, ziaristul Andrei Bădin, ambii din România şi Pr.Dr. Dumitru Ichim din Kitchener, Canada. Cu această ocazie s'a făcut şi lansarea unei noi cărţi a profesorului Ciachir, intitulată ***"Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin"***, care s'a bucurat de o frumoasă primire din partea publicului doritor de o carte bună. Conferinţa profesorului Ciachir - o sinteză a cărţii lansate - a fost ascultată cu viu interes prin datele prezentate, conferenţiarul fiind şi un pasionat cercetător al documentelor istorice.

Andrei Bădin a conferenţiat despre actuala problemă ***"România, NATO şi Uniunea Europeană"*** subiect urmărit cu foarte multă atenţie de public după proaspăta respingere a României de încadrare în NATO.

Deoarece s'au împlinit zece ani dela constituirea Centrului Cultural ***"Nae Ionescu"***, s'a ţinut a doua conferinţă despre marele şi inegalabilul profesor, filosof, ziarist şi îndrumătorul unei întregi constelaţii de intelectuali români. Lucrarea în speţă a fost ţinută de Pr.Dr. Dumitru Ichim care a vorbit despre ***"Conştiinţa tragică a existenţei şi socraticul răspuns al lui Nae Ionescu"***.

Cele trei conferinţe au suscitat un viu interes şi la luările de cuvânt şi întrebări pe marginea lor s'au înscris foate mulţi vorbitori, unii pentru a clarifica elemente enunţate de conferenţiari, alţii pentru a completa cu elemente inedite părţi necuprinse în conferinţe. Întrebările pe teme istorice la lucrarea profesorului Ciachir ca şi cele pe teme actuale la conferinţa lui Andrei Bădin s'au prelungit până târziu în cadrul de cenaclu istorico-politic, accentul deosebit fiind pus pe necesitatea şi condiţiile sub care s'a semnat recentul tratat cu Ucraina, concluzia finală fiind că acest tratat este o mare eroare politică.

Monumentul Eroilor dela Câmpul Românesc ridicat în memoria martirilor neamului şi celor morţi în închisorile comuniste

Miercuri 23 Iulie a fost o frumoasă seară de poezie. Din imensul parc al Câmpului Românesc din Hamilton, din Kitchener şi din Toronto au venit Românii să asculte pe viu creaţiile altor Români, desţăraţi sau din ţară, rodite din suferinţă şi durere, dar şi din dragoste de frumos şi ideal. Au recitat din creaţiile proprii: Demostene Andronescu din România, Florica Baţu şi Dumitru Ichim din Canada, Zahu Pană, şi Gabriel Stănescu din Statele Unite. Jean Bukiu şi Cornelia Rusu au interpretat în cântec şi recitare adaptări pe muzică din poeziile lui Radu Gyr şi Gheorghe Rădulescu, iar talentata Katy Dumitraşcu a încheiat seara de poezia cu impresionanta poezie ***"Cârmacii"*** de Al. Vlahuţă.

Originalitatea temelor din poeziile recitate, ca şi inspirata alternare a recitatorilor organizată de Zahu Pană, a făcut ca seara de poezie să fie apreciată şi aplaudată de spectatori.

Joi 24 Iulie, a debutat cu excursia la cascada Niagara, spectacol inedit pentru cei mai mulţi dintre participanţi.

Seara, Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa din Washington, USA a ţinut o vibrantă conferinţă despre ***"Rugăciune şi lumină mistică"***. Talentul de mare predicator, informaţia inedită, universala viziune a puterii rugăciunii, lumina necreată şi exemplele prezentate au ridicat conferinţa şi emoţia ascultătorilor la un înalt nivel de trăire. Cu acest prilej a fost lansată în premieră şi cartea Pr. Calciu ***"Crist is calling you"***.

Spectatorii nu-şi reveniseră încă din voiajul spiritual pe unde i-a trecut Pr. Calciu, şi la tribună este prezentat doctorul în chimie, ziaristul Wojeieack Grochala, de origină poloneză care în anii 1994, 1995 şi 1996 a parcurs un itinerar de peste 1.500 de km. peste Carpaţii Meridionali. Surprins de frumuseţea munţilor şi locurilor din România, impresionat de marea ospitalitate a ţăranului şi munteanului român Dr. Wojeieck Grochala a învăţat româneşte şi în imagini imprimate pe diapozitive a prezentat într'o uimitor de cursivă limbă românească, dotat şi de o extraordinară memorie, numirile munţilor, vârfurilor de munte, râuri, prăpăstii, localităţi şi locuri istorice, mânăstiri care i-au adus meritatele aplauze şi felicitări atât din partea Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, cât şi a celor prezenţi, impresionaţi de acurateţea cunoaşterii geografiei muntoase a României.

Seara s'a încheiat într'o petrecere veselă la focul de tabără aprovizionat din timp cu materiale de foc de către tinerii prezenţi la Câmpul Românesc. Amintind frumoasele vremuri ale României de altădată, focul de tabără devenit tradiţie a Săptămânii Câmpului Românesc atrage în jurul său cântăreţi şi recitatori improvizaţi şi duce din an în an sănătosul humor românesc prin glumele şi snoavele aduse cu noi în traista pribegiei.

Un fapt inedit în acest an, focul de tabără s'a prelungit până în zori, fiind aşteptată echipa artistică din Montreal, pentru a fi cazată. Se aştepta cu nerăbdare ziua de **Vineri 25 Iulie**. Studioul de teatru ***"Cortina"*** din Montreal era programat să prezinte piesa ***"Gaiţele"*** de Al. Kiriţescu. Tânărul teatru debutase la Montreal, dar acum era la prima deplasare. Actorii, nişte idealişti iubitori de teatru, care urcau pentru prima dată pe scenă au fost descoperiţi şi strânşi la un loc de Constanţa Lerca, singura actriţă profesionistă, care juca şi pe scenă, pe lângă regia artistică.

Ingineri, o profesoară, o asistentă medicală şi alţii cu diferite calificări după orele de serviciu uitau de oboseală şi veneau atraşi de voinţa şi puterea de convingere a D-nei Constanţa Lerca pentru a da viaţă unor personaje îndrăgite de mult de spectatorii din România.

Studioul de teatru ***"Cortina"*** din Montreal, Canada este prima formaţie de performanţă artistică realizată în această ţară. El aparţine de Centrul Cultural Român din Montreal care îşi desfăşoară activitatea sub auspiciile Bisericii Buna Vestire din localitate. Spectacolul cu piesa ***"Gaiţele"*** de Al. Kiriţescu la Câmpul Românesc era o noutate. Actorii (amatori) neeliberaţi încă de tracul debutului şi-au jucat atât de bine rolul, încât nimeni n'a observat că erau la prima prezentare în faţa unui public străin. Pasiunea cu care şi-au jucat rolurile a estompat orice carenţă la care s'ar fi oprit un profesionist sofisticat. Constanţa Lerca a reuşit să sudeze artistic o echipă tânără, dar ce este mai important a reuşit să trezească pasiunea pentru teatru şi solidaritatea plină de dragoste a relaţiilor dintre membrii trupei. Întregul spectacol a fost o ***mare reuşită***. Coeziunea dintre membrii studioului ***"Cortina"*** este atât de puternică încât ne opreşte de a da calificări personale. Toţi merită pe deplin aplauzele pe care le-au primit şi nu ne rămâne decât să-i felicităm pentru reuşită şi să fim alături de ei la momente de cumpănă pe care invidia altora va căuta să spargă această minunată echipă de artişti.

Sugerăm tuturor comunităţilor româneşti din Statele Unite şi Canada să invite ***"Cortina"*** în localităţile lor, pentru a încuraja această inimoasă iniţiativă să continue şi cu alte piese din bogatul repertoriu românesc. Avem nevoie de o echipă de teatru autentic în America sătui de *"şuşanelele"* cu care suntem asaltaţi de câtva timp de o ciupercărie întreagă de speculanţi.

Închinare vouă: Angelica Ilie, Alexandra Dinu, Gabriela Ungureanu, Lorela Drăghici, Elena Tudoroiu, Constanţa Lerca, Irina Dinu, Vania Atudorei, Cristian Păvălucă, Marian Costache, Cristina Rădulescu, Cristi Ciubutaru şi încă odată curajoasei regizoare Constanţa Lerca.

După terminarea spectacolului actorii au uitat de oboseala drumului şi tracul debutului şi împreună cu tineretul dela Câmpul Românesc - unde Paul s'a dovedit un vrednic urmaş al pionierilor acestui câmp aprovizionând cu lemne piramida *"focului indian"* - au aprins al doilea foc de tabără însufleţind cu tinereţea lor tăcută, seara canadiană. Dansurile şi cântecele din jurul focului erau mai însufleţite ca în ajun privite târziu după miezul nopţii de o lună somnoroasă care nu-şi deschisese decât jumătate din lumina ei. Când aproape răguşiseră de cântat, Octavian, un senior sedentar al Câmpului a întins un fir electric dela cabina sa până la foc şi veselia a început din nou pe muzica de pe casete...

Sâmbătă 26 Iulie, boema artistică era răspândită peste tot. Adio cazare şi camere comode. Tinereţea îşi trăia dreptul ei la evadare, lipsită ani de zile de natură, cum era în ţară pe munţi, în Deltă, la mare sau în campinguri improvizate.

După deşteptare, întâlniri, discuţii cu *"locatarii"* Câmpului şi o excursie la Cascada Niagara. Ce contează că au fost şi peripeţii. Oare ***"Căruţa cu paiaţe"*** a precursorilor n'a trecut şi ea prin ele?

Seara la ora 6 a bătut gongul Banchetului de închidere a Săptămânii Câmpului Românesc. Orchestra ***"Nimbus"*** era la punct. La masa de onoare pe lângă oaspeţii români au luat loc stimata judecătoare a Biroului Cetăţeniei Canadiene din Hamilton D-na Leona Tickle.

Masa de onoare a banchetului de închidere. Dela stânga la dreapta: Demostene Andronescu, prof. Nicolae Ciachir, Anca Gazibar, Andrei Bădin, escorta D-nei Judecătoare Leona Tickle dela Serviciul de Imigraţie (invitaţă specială) George Donison, Virginia Pora, Nicolae Pora, Păr. Dumitru Ichim

Nicolae Pora, căruia nu-i prea plac discursurile festive şi ceremonialul, a fost desemnat de către comitet *"Maestru de ceremonii"*. Rând pe rând au fost prezentaţi oaspeţii veniţi la Câmpul Românesc din România, Statele Unite şi Canada, după cum urmează: Demostene Andronescu, Andrei Bădin, Prof. Dr. Nicolae Ciachir, Anca-Mihaela Gazibar din România.

Dl. şi D-na ing. Albulescu , Felicia Babeti cu trei copii, Jean şi Florian Buchiu, Pr.Gh. Calciu-Dumitreasa, Dl. şi D-na Cornel Corsatea, Dl. şi D-na Dorin Cristoloveanu, Chirilă Ciuntu, George Donev, Petru Lupuşor, Dl. şi D-na Vasile Mocanu, Dinu Negru, Zahu Pană, Cornelia Rusu, Dl. şi D-na Gabriel Stănescu cu copilul, din Statele Unite.

Pe lângă întreaga trupă a studioului de teatru ***"Cortina"*** din Montreal au mai participat: Erast Călinescu, Dl. şi D-na Drăghici, Jacques Iamandi, Ispas Naum şi Dl. şi D-na Şerban Popescu.

Numărul celor peste trei sute de participanţi care au luat parte la Săptămâna Câmpului Românesc este greu de menţionat. Prietenii noştri din Toronto, Ottawa, London, Windsor, Kitchener şi Hamilton au venit ca şi altă dată aducându-şi aportul lor la reuşita săptămânii.

Mass-media din ţară care a transmis permanent, a fost reprezentată de invitatul nostru special Andrei Bădin dela cotidianul Ziua şi ARPRES; Maria Minciu dela Radio Român Internaţional, şi Ion Longin Popescu dela revista *Curierul Românesc*.

Zahu Pană şi Părintele Ghe. Calciu Dumitreasa

Nu putem încheia desfăşurarea Săptămânii Câmpului Românesc fără a scoate în evidenţă aportul adus la succesul acestei sărbătoriri de către: Pr. Nicolae Zelea, Pr. Dumitru Ichim, Pr. Victor Crişan, George şi Dorothy Donison, Elisabeta Moisin, George şi Lena Bălaşu, Bill şi Sandra Asceniuk, Mihaela Moisin, Florian Săndulescu, Dan şi Emilia Aprihăneanu, Mitică şi Sunita Covaci, Paul Cărămidă, Ion Simion, Ilie Croitoru, Florin-Alexandru Săndulescu, Angela Manolescu, Nicolae şi Virginia Pora, Sandra Manolescu, Maria Arnăutu, Tudor Murgoci, George Bilţan, Ghiţă Pop, Octavian Melenciuc, Danny Manolescu, Ion Bagiu, Dorian şi Cristina Popescu, Lucian şi Roxana Efanov, Rene şi Diana Goioane, Moris Goian şi alţii, care au făcut ca oaspeţii să se simtă într'o caldă atmosferă de dragoste şi frăţie românească.

Scenă din piesa "Gaiţele": Norica Tudoroiu (Lena), Angelica Ilie (Aneta) şi Constanţa Lerca (Zoia)

Poate am omis unele persoane care alături de cei de mai sus au muncit şi ajutat să se realizeze această săptămână românească în mersul ei ascendent dela an la an. Celor omişi le cerem cuvenitele scuze.

Pe lângă succesul întregii săptămâni a Câmpului Românesc, în sesiunea aceasta s'au lansat în premieră două cărţi, o revistă românească şi s'a realizat un spectacol de teatru în prima sa deplasare.

Când târziu, după miezul nopţii, muzica a încetat şi luminile s'au stins în sala de festivităţi, tineretului nu-i venea să se despartă de această adevărată trăire românească. Un nou foc de tabără s'a încins, romanţele de despărţire au urmat dansului şi acolo lângă focul mocnind în ultimele resturi de lemne s'au culcat sub cerul protector în sacii de dormit, trezindu-se în zori cu părul plin de rouă.

Rămas bun sfânt Câmp Românesc şi la anul într'o revedere mai bogată.

Participant

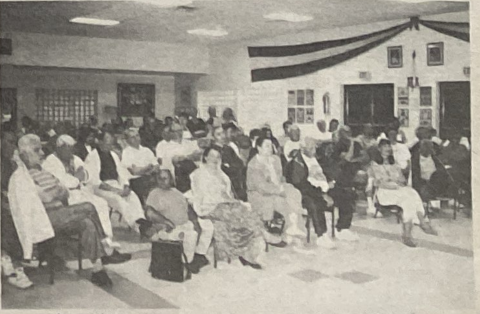

Aspect dela conferinţele ce au avut loc în sala Centrului Cultural "Nae Ionescu" dela Câmpul Românesc

În duh şi adevăr

JUSTIFICAREA "ANTICOMUNISMULUI" ANTICREŞTIN

Sergiu GROSSU

În articolul ***"Lupta împotriva răului"***, publicat în ***Cuvântul Românesc*** de pe luna Mai 1997, scriam, între altele, că odată ce-am învins ***răul*** *"în noi înşine"*, adică *"în adâncurile noastre ruşinoase"*, se impune neapărat lupta ***împotriva răului din afară***, lupta înverşunată *"împotriva manifestărilor sale concrete"*.

De data aceasta vreau să insist asupra *"răului din afară"*, asupra primejdiei care a ameninţat şi mai ameninţă, încă, umanitatea secolului XX, despre care vorbea marele Alexandru Soljeniţîn, în săptămânalul francez ***L'Express*** din 15 Ianuarie 1982: ***răul universal pe care-l reprezintă comunismul.*** Şi autorul celebrului ***"Archipel du Goulag"*** scotea în evidenţă *"cele două slăbiciuni fundamentale"* ale creştinilor de azi: mai întâi, ***"nepregătirea"***, care ne face incapabili *"să ne opunem răului comunist"*; şi-apoi, ***"debilitatea noastră spirituală"***, datorită căreia, *"ne lăsăm înfundaţi în groapa pe care ne-a pregătit-o comunismul"*.

Noi, cei ce n'am încetat să luptăm în presa Exilului românesc (începând cu ziarul ***Catacombes***, pe care-l editam împreună cu soţia mea Nicole Valéry, la Paris, şi terminând cu publicaţia condusă de prietenul George Bălaşu), am denunţat primejdia comunismului cu apetituri planetare, avertizând pe creştinii ***nepregătiţi*** şi ***debili***, din punct de vedere spiritual, de viclenia ideologiei comuniste, căci eram conştienţi de impasul Occidentului pseudo-creştin, din ce în ce mai mult atras de propaganda mincinoasă a unei ideologii *"ostilă în mod implacabil oricărei religii"* - ca să folosim argumentele pertinente ale gânditorului ortodox Nicolae Berdiaev -, deoarece comunismul *"vrea să devină el însuşi o religie, pentru a lua locul creştinismului."* O religie fără Dumnezeu (bazată pe învăţătura *"evangheliştilor"* roşii Karl Marx, Lenin, Stalin, Mao Ţe Dun), care îşi dădea toate silinţele să suprime, conform strategiei leniniste, *"rădăcinile sociale ale religiei."*

Deşi nenumărate personalităţi creştine consideră împotrivirea la comunism drept o ***acţiune politică*** (a se reciti *"Oastea Domnului şi problema politică"*, din N-rul trecut al ziarului ***Cuvântul Românesc***), deci - după poziţia lor infantilă - o acţiune care nu corespunde spiritului Evangheliei lui Hristos, voi încerca să demonstrez, apelând la revelaţia Sf. Scripturi, că este cu totul normal şi conform logicii biblice, ca ***dela anti-creştinismul marxist să se ajungă la anti-comunismul creştin.***

Pentru un luptător al Crucii, pentru un ostaş al lui Iisus Hristos, comunismul reprezintă chintesenţa diabolică a Răului, a Violenţei, a Urii şi-a Minciunii, fie că-şi desfăşoară dominaţia, prin lupta de clasă şi dictatura proletariatului, la Moscova sau la Peching, la Havana sau la Hanoi, la Varşovia sau la Bucureşti. De aceea, activitatea fiecăruia din noi - în special când am trăit sub teroarea Securităţii şi-am asistat la închiderea sau distrugerea bisericilor; când am fost condamnaţi, pe nedrept, din cauza credinţei, şi trimişi în lagăre de exterminare; când am asistat la slugărnicia şi trădarea celor mai mulţi din ierarhii Bisericii noastre - trebue să fie o activitate anti-comunistă. Însă nu o activitate ***în mod politic*** anti-comunistă, ci ***spiritualmente*** anti-comunistă. Datoria noastră, datoria creştină, este să ne comportăm ca nişte combatanţi ai Evangheliei, ca nişte războinici din armata Celui Prea Înalt, care ne cheamă şi ne îndeamnă să fim împreună lucrători cu El, luptând *"lupta cea bună a credinţei"* contra tuturor duşmanilor Bisericii Sale. Fiindcă trăim momente cruciale, de grea cumpănă. Iadul s'a dezlănţuit să piardă omenirea, să profaneze altarele şi sufletul omenesc, să ucidă în oameni nădejdea vieţii veşnice, să siluiască mersul Istoriei, să legalizeze pe pământ internaţionalismul urii de Dumnezeu, supremaţia minciunii şi cultul violenţei. *"Dumnezeul veacului acestuia"* atacă pe toate câmpurile de bătaie, în toate sectoarele-cheie ale societăţii, cu toate armatele de care dispune. Şi noi, creştinii, ce facem şi cum reacţionăm? Stăm cu braţele încrucişate, motivându-ne laşitatea inerţiei prin cuvintele ades auzite: *"Să luptăm împotriva păcatului, nu a comunismului... Să ne ferim de aluziile politice..."* Ori, mai degrabă, ni se cere să ne *"îmbrăcăm cu armele luminii"* **(Romani, 13.12)**, în vederea combaterii acelora care sunt *"vrăjmaşii luminii"*, respectiv vrăjmaşii lui Dumnezeu, care este Lumină.

* * *

Biblia ne descoperă în ce fel lucrează *"vrăjmaşii"* lui Dumnezeu: *"Au pus foc Sfântului Tău locaş; au dărâmat şi au pângărit locuinţa Numelui Tău. (...) Au ars toate locurile sfinte din ţară"* **(Psalmul 74.7-8)**. N'a procedat la fel şi comunistul Nicolae Ceauşescu? Tot într'un psalm aflăm că vrăjmaşii lui Dumnezeu sunt şi vrăjmaşii poporului credincios: *"Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău, şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine"* **(Psalmul 63.3)**. Vrăjmaşii, duşmanii lui Dumnezeu s'au purtat, în toate ţările unde a fluturat steagul secerii şi al ciocanului marxist-leninist, exact cum scrie apostolul Pavel, *"că vrăjmaşi ai crucii lui Hristos"*. N'a declarat chiar Lenin: *"Marxismul trebue să fie materialist, adică inamicul religiei"*?

Noi, creştinii, suntem anti-comunişti, fiindcă întotdeauna comunismul a fost şi rămâne *"vrăjmaşul"* implacabil al lui Dumnezeu şi-al *"crucii lui Hristos"*. Comunismul nu acceptă şi nu va accepta niciodată doctrina creştină a izbăvirii în Iisus Hristos, Mântuitorul, care se recomandă: ***"Eu sunt calea, adevărul şi viaţa"*** **(Ioan, 14.6)**, deoarece el pretinde a fi singura cale, singurul adevăr şi singura viaţă a lumii, pentru a cărei cucerire luptă dela Revoluţia din Octombrie încoace, cu speranţa că, prin tehnica spălării de creier, minţile câştigate de nebunia materialismului *"ştiinţific"*, vor declara: *"Marx este calea vieţii mele"*, sau *"Lenin reprezintă adevărul în care cred şi viaţa de care am nevoie!"*

S'au ridicat, în mijlocul nostru, în România, după invazia trupelor sovietice, *"profeţii"* şi *"visătorii"* comunismului, în ofensivă ideologică şi politică, silindu-ne să-L abandonăm pe Dumnezeul cel viu şi adevărat, pentru a merge după *"alţi dumnezei"* - după dumnezeii marxism-leninismului - *"şi să le slujim"*?

Care trebuia să ne fie atitudinea? Să le tolerăm doctrina anticreştină, ***tăcând***? Nu săvârşim un mare păcat, ştiind să facem binele combaterii marxismului, a răului izvorît din creierul duşman al lui Marx şi-al urmaşilor săi, câtă vreme Ap. Iacob ne atrage atenţia: *"Cine ştie să facă bine şi nu face, săvârşeşte un păcat"*? Să nu fim de acord cu îndrăzneţii luptători anti-comunişti, care apărau Adevărul lui Dumnezeu şi necesitatea unei ierarhii cinstite, devotate cauzei Domnului Iisus şi nu colaborând cu regimul comunist impus de Moscova - şi să-i detestăm, scuzându-ne: *"Noi nu ne amestecăm în treburile politice"*? Să le uşurăm comuniştilor, ***prin reţinerea noastră anti-evanghelică***, opera lor de defăimare a creştinismului şi de descreştinare a tineretului, să cochetăm - în virtutea pasivităţii noastre blamabile - cu ponegritorii Evangheliei, porniţi să răstoarne această Evanghelie, pentru a o înlocui cu manualele lor marxist-leniniste? Şi să nu întreprindem nimic? Să nu protestăm, să nu apărăm credinţa pe care ne-o beştelesc duşmanii credinţei, ca să nu fim învinuiţi de *"activitate politică"*?

Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos altfel ne sfătuieşte: *"Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină"* **(Luca, 10.19)**. Să nu ne fie teamă că alunecăm pe panta politicii, atacând anti-creştinismul comunist. Dacă ne aflăm *"sub ocrotirea Celui Prea Înalt"* - cum afimă, cu întreaga lui tărie, Psalmistul, dacă ne sprijinim pe scutul şi pavăza credincioşiei Lui, avem obligaţia adoptării unei atitudini militare, a unui comportament ideologic anti-comunist ireproşabil.

Noi suntem anti-comunişti, pentrucă avem datoria să răsturnăm *"izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu"* **(2 Corinteni, 10.5)**, şi să călcăm *"peste şerpii şi peste scorpionii"* comunismului anti-creştin, nu cu argumentul sabiei, ca Simon-Petru, în noaptea arestării lui Iisus.

Noi apărăm Evanghelia şi creştinismul cu *"armele de lovire şi de apărare pe care le dă neprihănirea"* **(2 Corinteni, 6.7)**. Cu alte cuvinte, prin anti-comunismul dragostei şi-al spiritualităţii creştine, al omului născut din nou, având inima şi mintea subordonate ascultării de Hristos.

CONSTITUŢIA ROMÂNIEI ESTE MAI PRESUS DE ÎMPOTRIVIREA IERARHILOR ORTODOCŞI

Av. George VASU

Potrivit art.150 al.1 din Constituţia României, *"legile şi toate actele normative rămân în vigoare în măsura în care nu contravin prezentei Constituţii"*.

Prin urmare, Decretul 358/1948 prin care *"cultul greco-catolic încetează să mai existe"*, este una din măsurile comuniste luate de statul comunist din România, după modelul comunist sovietic, la ordinul lui Stalin, care a desfiinţat biserica greco-catolică din Ucraina în anul 1946.

Această *"revenire la ortodoxism"* în România a fost organizată şi pusă în executare după un scenariu al puterii de stat comuniste, de organele partidului comunist, de miliţie, de Securitate, prin arestări, trimiteri în judecată şi condamnări ale credincioşilor care protestau, ale preoţilor şi episcopilor care au murit aproape toţi în închisoare.

Prin Decretul 358/1948 în art.2 se prevede că averea mobilă şi imobilă a Bisericii Greco-Catolice revine ***statului român care le ia în primire imediat.***

Din această dispoziţie rezultă că aceste bunuri, devenind proprietate de stat, conform codului civil român sunt ***inalienabile, indivizibile, imprescriptibile şi insesizabile.*** Cu alte cuvinte, ***nu pot fi obiectul unui act de înstrăinare,*** care nu se poate împărţi, care nu se poate prescrie şi care nu pot fi urmărite de creditori.

În consecinţă, Biserica Ortodoxă Română, care deţine bunurile mobile şi imobile ale Bisericii Greco-Catolice, este un ***"detentor precar"***.

Aşadar, averea mobilă şi imobilă a Bisericii greco-catolice a fost preluată de statul român la 1 Decembrie 1948 conform art.2 din Decretul 358/1948 ***şi tot statul român trebue să o restituie celui deposedat.***

Păcat de conducătorii Bisericii Ortodoxe, care se împotrivesc acum votării legii *"restituirii"* a ceea ce nu le aparţine şi nu au urmat gestul Mitropolitului Banatului, Nicolae Corneanu, care le-a restituit Greco-Catolicilor bisericile, fără a fi necesară *"legea Boilă"* sau procese la instanţele judecătoreşti. Este contrar credinţei creştine să se susţină faptul că aplicarea corectă a legilor româneşti *"constituie un dictat"*. P.F. Teoctist care, după *"revoluţie"*, s'a autoexilat la mânăstire, deoarece nu a mai avut curajul să mai stea în fruntea Bisericii Ortodoxe Române, după *"felicitările"* adresate tardiv lui Ceauşescu, a fost readus în fruntea bisericii de către Ion Iliescu, deoarece acesta avea nevoie de linişte în ţară după *"revoluţie"*.

Aplicarea corectă, conform Constituţiei române, nu constituie o *"bătaie din picior"*, cum spunea I.P.S. Bartolomeu, care îşi aminteşte de anul 1946, când era greva studenţilor din Cluj, la care a fost martor... Socotesc că legea votată de Senat este aplicarea Constituţiei ţării şi nicidecum un *"atentat"* la viaţa Bisericii Ortodoxe Române, aşa cum afirmă I.P.S. Antonie. Este plăcut ca Greco-Catolicii să-şi facă sfânta Liturghie în Piaţa Libertăţii, vara, iarna, timp de 7 ani dela *"eliberarea"* de comunism? Este legală legea care spune că *"Situaţia juridică a locaşurilor de cult şi a caselor parohiale se va stabili de către o comisie mixtă"*, a cărei componenţă, procedură şi cale de atac nu sunt prevăzute de nici o lege? Dispoziţia suscitată este în contradicţie cu art. 125 al.122 din Constituţie, care spune că *"justiţia se înfăptuieşte prin instanţele judecătoreşti* ***şi nu prin intermediul unei comisii mixte"***. Comisia mixtă prevăzută de art.3 al Decretului nr.126/1990, comisie mixtă ortodoxă şi greco-catolică, nu putea fi obiectivă şi dezinteresată, deoarece numărul credincioşilor nu este egal (numărul de Greco-Catolici fiind inferior). Motiv pentru care *"Proprietatea fiind o noţiune juridică independentă de numărul părţilor, se dobândeşte prin titlu juridic valabil, oposabil -* ***erga omnes*** *în sensul art.480 c. civil"*.

Pentru argumentele prezentate mai sus, art.3 din Legea 126/1990 este în contradicţie cu actuala Constituţie şi este inaplicabil Bisericii Greco-Catolice, ***fiind deci nevoie de o lege "restitio in integrum", căci numai în felul acesta se pot şterge definitiv urmele comunismului din ţara noastră.***

Păcat de *"agitaţia comunistă"* făcută de ierarhii Bisericii Ortodoxe Române, în sensul nerespectării unei Legi, care le diminuează veniturile *"lumeşti"*.

CĂRŢI - ZIARE MUZICĂ - VIDEO

DIN ROMÂNIA - ***LA DVS. ACASĂ!***

Abonaţi-vă la ***Ziare!***

Cotidiene:
- *România liberă*
- *Evenimentul Zilei*
- *Ziua*
- *Gazeta Sporturilor*

sau alte ziare la cererea dvs.

Săptămânale:
- *Expres Magazin*
- *Revista 22*
- *Revista Fenomenelor Paranormale*
- *Academia Caţavencu*
- *Bursa*

Lunare:
- *Rebus Flacăra*
- *Rebusache*

şi

exceptionala revistă ilustrată
- *Bucureşti - Match*

pentru un nr. trimis acasă: $6.99
Cumpăraţi un nr. pentru a vă convinge

Cărţi!

Cereţi listele de cărţi: peste 500de titluri!
best sellers, istorie/spionaj, romane, cărţi de bucate, poliţiste, de dragoste, dicţionare, paranormal, referinţă
Cereţi lista de video şi muzică şi cărţi !
La patru cărţi comandate primiţi pe a cincea gratis!
(la alegerea ARTIMMEX sau "Poveşti de Regina Maria") PRIN:

ARTIMMEX

Importers & distributors of publications

3555 Don Mills Road, Unit 6-530
Willowdale, Ont M2H 3N3 Canada
Tel:(416) 493-4096
Fax:(416) 493-7266
PUNCTE DE DESFACERE pt. publicul din Toronto:
Magazinul ARTIMMEX-8 Craighurst Ave.(colţ cu Yonge St.#2628, N. de Eglinton)
"Forest Convenience":105 Parkway Forest Dr. Baxter's 798 Sheppard Ave. E;
Biserica Ortodoxă Sf. Gheorghe - 241 Rosethorn Av. TEC 1808 Danforth Ave.

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN

- VI -

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Revoluţia franceză din Iulie 1830 a avut rezonanţă internaţională, care s'a răsfrânt şi asupra activităţii diplomatice a marilor puteri. Rusia ar fi dorit să intervină la înăbuşirea revoluţiei, din Franţa, dar mai ales a celei din Belgia, dar insurecţia poloneză, care se transformase - după expresia istoriografiei poloneze, într'un războiu polono-rus, a stopat acţiunile ţarului (Nicolae Ciachir, *Istoria modernă a Poloniei (1795-1918) Bucureşti, 1987, p. 101*).

Referitor la Belgia, locuitorii din Bruxelles ridică baricade şi alungă trupele olandeze. Se constituie un guvern provizoriu, este convocat un Congres Naţional, care elaborează o Constituţie (7 Februarie 1831), ţara devine monarhie constituţională şi i se oferă tronul lui Leopold de Saxa-Coburg-Gothe, care devine Leopold I-ul, regele belgienilor. Era unchiul reginei Victoria a Angliei (care se urcă pe tron în 1837) şi deoarece servise în armata rusă în timpul campaniilor împotriva lui Napoleon, primise şi gajul ţarului. Conferinţa dela Londra din Noembrie 1830 (Anglia, Franţa, Rusia, Austria, Prusia), recunoaşte noul stat. Belgia, datorită hărniciei locuitorilor (în 1860 erau circa 5 milioane), se dezvoltă vertiginos. Agricultură intensivă, industrie competitivă (mai ales cea metalurgică din zona Flandrei), căi ferate dese, împletindu-se cu canale fluviale şi maritime, capitaluri investite în străinătate (printre statele europene: Rusia, România, Serbia etc.), în Brazilia, China, Africa). Prin fondarea *"Asociaţiei Internaţionale africane"* (1876), devin stăpâni în Congo, pe care-l ocupă (1908), cu toată opoziţia marilor puteri.

Arătam anterior că, Congresul dela Viena a hotărît ca cea mai mare parte din teritoriul Poloniei să facă parte din Imperiul Rus, dar cu o autonomie deosebit de largă, cu o constituţie proprie, armată naţională, limbă proprie în administraţie şi învăţământ, purtând denumirea de Regatul Poloniei.

Ţarul guverna Rusia în mod autocrat şi aici apare paradoxul: în acelaşi timp era şi rege constituţional al Poloniei. Abolirea şerbiei (1807), ca şi alte importante reforme făcute pe timpul Marelui Ducat al Varşoviei (1807-1913), opera lui Napoleon, au contribuit la crearea unei societăţi burgheze, care continua să prospere sub noua constituţie aprobată de ţarul Alexandru I (1801-1825). Numai în perioada 1818-1828 au luat fiinţă aproape 2.000 de întreprinderi industriale, o societate de credit agricol (1825), Banca Poloniei (1828), iar în jurul anului 1830, apar primele filaturi mecanice acţionate cu ajutorul aburului, la Przdbord, Lodz, Varşovia etc.

Polonezii singuri nu aveau sorţi de izbândă. Aşteptau ajutorul Europei. Austria şi Prusia, care deţineau ilegal teritorii poloneze, nu s'au încumetat să-i susţină, iar Imperiul Otoman era în decădere vizibilă. Franţa, cu un nou regim burghez, deşi îi simpatiza, dorea să evite orice complicaţii în afara graniţelor, ministrul lor de externe, a făcut declaraţii în acest sens în Decembrie 1830, în faţa corpului diplomatic. Opinia publică britanică era favorabilă insurgenţilor, dar guvernul avea reticenţe, căci o victorie poloneză ar fi dus la creşterea influenţei franceze.

Lordul Palmerston nu voia să rişte, pentru a vedea *"o provincie franceză pe malul Vistulei"*. Nici prezenţa trupelor ruseşti nu-i era agreabilă, dar menţinerea ordinei pe continent însemna menţinerea statu-quo-ului.

În acest context, cu tot eroismul Polonezilor, aceştia sunt înfrânţi, iar ţarul anula Constituţia, suprima Dieta (Seimul), desfiinţa armata, iar vinovaţii mai norocoşi care nu fuseseră spânzuraţi, luau drumul Siberiei. Dar, în Vest şi în Principatele Române, s'au refugiat mii de Polonezi, mărind numărul luptătorilor pentru libertate.

H. Hearder, profesor la Londra şi autorul unei monografii admirabile privind Europa secolului al XIX-lea, referindu-se la Palmerston, scria că deşi a dus o politică agresivă, a evitat războiul, contribuind mult la creşterea prestigiului Angliei în lume. Marea Britanie se dezvolta vertiginos, dacă Londra avea o populaţie de 900.000 locuitori în 1800, la mijlocul secolului al XIX-lea atingea cifra de 2.362.236 locuitori, iar alte 7 oraşe depăşeau 100.000 locuitori (Birmingham, Liverpool, Manchester, Bristol etc.). Sub conducerea lordului Grey, a fost pusă în aplicare noua lege electorală, iar la o populaţie de 24 milioane, circa 800.000 ajungeau să aibă drept de vot, cifră impresionantă pentru Europa, unde în multe state, existau regimuri absolutiste şi predominau relaţii de tip feudal.

Anglia va exercita o influenţă hotărîtoare asupra Portugaliei, pe când Spania va oscila între Anglia şi Franţa, mai ales că avea probleme proprii de rezolvat în Africa de Nord, iar coloniile sale, care i-au mai rămas: Cuba, Puerto Rico, Filipine etc. erau atât de dispersate şi foarte greu de controlat. În Cuba şi Puerto Rico, se menţinea intactă dominaţia spaniolă, cu toată gama de asupriri, inclusiv menţinerea sclavilor (1870). Fiind provinciii peste mări, nu erau reprezentante în cortesuri, deci un pas înapoi faţă de constituţia din 1812 care prevedea egalitatea între *"los Espanoles de ambos hemisferios"*.

Dacă în secolul al XIX-lea a avut loc unificarea Peninsulei Italice, dacă s'a realizat unificarea teritoriilor germane în jurul Prusiei, s'a pus şi problema unificării Peninsulei Iberice (problema dela Unitad Iberica). Precedent a existat în evul mediu; relaţii de ordin matrimonial ce legau cele două coroane şi erau suficiente motive de ordin economic, şosele şi căi ferate care să străbată ambele ţări, care să atingă obiective economice importante. Unirea celor două ţări se putea pune în 1834, când ambele se aflau în acelaşi bloc de alianţă (Quadrupla alianţă). De altfel, Spaniei îi surădea această idee şi ar fi pus-o în practică cu ajutorul Franţei. Chiar a şi trimis trupe în Portugalia, sub conducerea generalului Concha, profitând de situaţia de anarhie. Dar s'a opus din răsputeri Anglia, temându-se pe de o parte de poziţia filo-franceză a Spaniei, că acest lucru s'ar face exclusiv în avantajul Madridului. Separate, puteau fi dominate mai uşor, mai ales că Marea Britanie, încă dela începutul secolului 18, avea o influenţă decisivă asupra Lisabonei.

Noul sultan turc Abdul Medjid (1839-1861), pentru a opri procesul de dezagregare al Imperiului otoman, iniţiază o serie de reforme, cuprinse în hatişeriful dela Gülhané (1939). Era Tanzimatului, a reformelor însemna un pas important în procesul de modernizare. Hatişeriful ridica trei probleme majore: (1) viaţa, averea ca şi libertatea de conştiinţă a tuturor cetăţenilor imperiului să fie asigurate; (2) egalitatea în faţa legii şi în perceperea taxelor; (3) reorganizarea armatei, cu recrutări din toate straturile societăţii.

Pentru prima oară se recunoştea juridic egalitatea musulmanilor cu celelalte confesiuni religioase. Unul din demnitarii otomani declara: *"Musulmani, creştini, israeliţi, voi sunteţi supuşii aceluiaşi împărat, copiii aceluiaşi părinte. Suveranul ţine balanţa legii în mod egal pentru toţi"*.

Hatişeriful a avut o reacţie negativă asupra majorităţii feudalilor otomani şi mai ales asupra celor care locuiau în zonele de graniţă cu Austria, Muntenegru, Serbia, Grecia şi puteau fi controlaţi mai greu. Ei considerau o aberaţie să fie egali cu creştinii, să le acorde libertăţi şi să-i atragă la conducerea provinciilor. Demnitarii otomani clarvăzători îşi dădeau seama că numai o liberalizare a Imperiului poate evita dezmembrarea Imperiului. Cu reforme în interior, Imperiul Otoman, putea mai uşor să facă faţă expansiunii ţariste şi habsburgice. În acest sens are loc vizita ţarului Nicolae I-ul în 1844 la Londra şi discuţiile avute cu Regina Victoria, Premierul Robert Pell şi Ministrul de Externe Aberdeen. Ţarul a propus împărţirea Imperiului Otoman dar a fost refuzat.

În Decembrie 1845, ţarul în trecere prin Viena, i-a declarat răspicat lui Metternich că, în cazul prăbuşirii Turciei, nu va ceda nimănui Istanbulul. Iar în caz că cineva ar îndrăzni să-şi îndrepte armatele acolo, el, ţarul, va avea grijă să sosească mai devreme, iar odată intrat, acolo va rămâne.

În 1846 se mai produce o încălcare a tratatului dela Viena (1815), de data aceasta chiar de semnatarii acestuia; este vorba de lichidarea republicii Cracovia, de către Imperiul Habsburgic şi încorporarea zonei, cu asentimentul Rusiei şi Prusiei. Deci dispare şi acest stat minuscul (1.164 kilometri pătraţi cu 88.000 locuitori), cuprinzând vechea capitală a statului polonez, Cracovia şi împrejurimile. Republica Cracovia avea o Constituţie, instituţii politice elective (Senat, Adunarea Reprezentanţilor), o Universitate catolică şi îi permitea să contribuie la redeşteptarea spiritului naţional în cele trei tronsoane poloneze, aflate toate sub jug străin.

În acelaşi timp, în regatul Poloniei, autorităţile ţariste au început o rusificare intensivă, universităţile din Varşovia şi Vilno au fost închise, iar biserica unită care avea câteva milioane de adepţi, în special ruşi şi ucraineni, a fost integrată la cea a Imperiului Rus. După insurecţia din anii 1830-1831, numai în Occident s'au refugiat circa 8.000 de Polonezi, dintre care mulţi erau eminenţi reprezentanţi ai vieţii culturale, ştiinţifice, politice, militari etc. Exilaţii credeau într'un război iminent, în care trei state absolutiste vor fi înfrânte şi se vor întoarce în patria lor liberă. În acest scop au creat organizaţii politice, formaţiuni militare şi au început să desfăşoare o bogată activitate diplomatică. Astfel, Polonezii aflaţi în Elveţia, au intrat în legătură cu Mazzini, care pregătea o expediţie în Savoia (1834); la Bruxelles îşi desfăşura activitatea comitetul condus de istoricul Lelewel; alţii s'au organizat la Portsmouth, dar activitatea cea mai fecundă era desfăşurată la Paris, de către prinţul Czartoryski, care-şi stabilise reşedinţa la hotelul Lambert, fiind considerat ca viitorul rege al Poloniei, al unei ţări care urma să fie monarhie constituţională. În acest scop şi-a trimis agenţi diplomatici în diferite state inclusiv în Principatele Române, Serbia, în Grecia, în Imperiul Otoman, pentru a fi la curent cu evenimentele şi a le influenţa în sensul dorit de Polonezi (**M. Kukiel**, *Czartoryski and European Unity. 1770-1861, Princeton, 1955, p.16 şi urm.*)

(Va urma)

NEFERICITE VICTIME ALE DIPLOMAŢIEI ROMÂNEŞTI

Prof.Dr. Ion GHERMAN

Noi cele câteva mii de Români originari din Ţinutul Herţa, goniţi în 1940 (1944) de pe pământurile noastre dintotdeauna româneşti, iar astăzi răspândiţi peste tot în Ţară, am aşteptat cu speranţe peste jumătate de secol, ziua în care să ne putem întoarce pe meleagurile în care neam născut şi pe care am trăit o parte din viaţă.

Fiind vorba de un teritoriu din România Veche (Vechiul Regat) care n'a cunoscut în trecut nedreapta ocupaţie Austriacă-Habsburgică, de care au avut parte Bucovinenii şi nici aceea la fel de nedreaptă, de care au avut parte Basarabenii sub Rusia Ţaristă şi fiind vorba de faptul că Ţinutul Herţa n'a intrat nici în prevederile Pactului Ribbentrop-Molotov, noi Herţenii am contat pe faptul că recentele tratative româno-ucrainene. vor duce, cel puţin, la retrocedarea acestui mic teritoriu. Lucrul ni se părea posibil mai ales că aceasta n'ar fi reprezentat decât o *"ajustare de graniţă"* ceea ce făcut *"prin înţelegere şi pe cale amicală între vecini"*, nu este interzis de nici un tratat internaţional. Situaţia mai particulară a acestui Ţinut putea să intre alături de Insula Şerpilor şi de braţul Chilia, în atenţia diplomaţiei noastre, atâta vreme, cât după cum se ştie Sovieticii au ajuns la Herţa, din cauza, *"unei greşeli cartografice"* şi atâta vreme cât este vorba de un teritoriu în totalitate românesc în care o populaţie curat românească se apropie de 100% în toate cele 26 localităţi rurale ale Ţinutului.

Nu mai revenim şi de data aceasta asupra acelor numeroase argumente arheologice, etnice, demografice, istorice, lingvistice sau culturale, care fac toate din Ţinutul Herţa, un pământ autentic şi dintotdeauna românesc. Aceasta datorită faptului că, şi recent în cadrul Decadei Societăţii noastre culturale, în şedinţa festivă din 20 Iunie a.c., am avut fericitul prilej să ascultăm comunicările documentate ale unor cunoscuţi academicieni şi consacraţi specialişti din domeniul ştiinţelor juridice, demografiei, istoriei sau culturii şi lingvisticii, care au venit în mijlocul nostru pentru ca, cu curaj şi onestitate să ne vorbească despre toate aceste adevăruri referitoare la istoria nedreaptă a Ţinutului nostru.

De altfel, *"Societatea Culturală Ţinutul Herţa"* s'a străduit cu perseverenţă să facă aceasta prin cele peste 300 de articole scrise şi apărute în diferite ziare din ţară (*"România Liberă, "Cotidianul", "Tineretul Liber", "Românul;" ş.a.)* sau din străinătate (*"Cuvântul Românesc"*, Hamilton, *"Românul Liber" Londra ş.a.)* şi prin cele 4 sau 5 cărţi publicate în acest timp.

Această activitate, deputată să intr'o asemenea direcţie îşi găseşte deplină justificare, având în vedere că înainte de 1989, **toate documentele comuniste au ascuns cu mare grijă adevărul despre abuzul grosolan şi ruşinos, comis de Sovietici prin răpirea şi ocuparea Ţinutului Herţa în 1940 (şi apoi în 1944).**

Rezultatele, am putea spune, bune, ale acestei activităţi ale noastre sunt demonstrate printre altele şi de faptul că de exemplu numărul, din luna Mai a.c. al unui ziar românesc care apare la Hamilton-Ontario-Canada şi-au găsit loc 5 articole, în care se făceau referiri şi la istoria nedreaptă şi tragică a Ţinutului Herţa. Cu atât mai mult nedreptatea evidentă a Ţinutului Herţa a devenit cunoscută datorită acestei activităţi în Ţară.

Cu toate acestea în preajma tratativelor cu Ucraina, pe lângă articole din presă, noi ne-am adresat şi direct sau prin scrisori deschise Preşedintelui, Guvernului, Parlamentului şi Ministerului Afacerilor Externe, solicitând ca în cadrul acestor tratative ce urmau să înceapă, să se ţină seama, cel puţin, de situaţia particulară a Ţinutului Herţa.

Din grija de a preîntâmpina susceptibilitatea vecinilor noştri se putea aprecia că înainte de a aduce în discuţie problema Nordului Bucovinei şi a Sudului Basarabiei, să fie mai întâi ridicată alături de Braţul Chilia şi Insula Şerpilor şi problema Ţinutului Herţa.

Retrocedarea acestora, putea astfel să apară ca un precedent şi ca o **reparaţie morală şi mai mult simbolică** şi puteau să constituie o mărturie a faptului că noi **Românii am participat la nişte negocieri şi nu la un dictat.**

Diplomaţii noştri foarte probabil au renunţat prea uşor şi prea repede să negocieze la tratative şi o **problemă teritorială total legitimă ca acea a Ţinutului Herţa**, aşa încât până la urmă, noi, le-am dat Ucrainenilor *"odată cu Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa"* iar ei în mod practic *"ne-au luat"* şi Insula Şerpilor.

În grabă tratatul încheiat, a fost semnat, ratificat în Parlament şi apoi imediat promulgat, contându-se şi pe faptul că acesta ne-ar da dreptul să intrăm în NATO. Înainte de a fi supus ratificării, printr'un **Apel adresat Parlamentului** - publicat în presă sau *"dat din mână în mână"* - noi am propus parlamentarilor **să nu ratifice tratatul şi să-l înapoieze diplomaţilor pentru renegocieri.** De abia aproximativ o treime din deputaţi şi o jumătate din senatori, la vot, au fost pentru acest lucru ceea ce ne-a îndurerat mult.

Cu toate acestea suspecta grabă depusă într'o problemă atât de importantă, România aşa după cum se ştie, în NATO, n'a intrat, rezervându-ni-se un loc probabil în viitor alături poate de Bulgaria. Mai mult decât atâta, România surclasată de Estonia şi Cipru, a ratat şi admiterea în Uniunea Europeană.

Pentru diplomaţia noastră, nu poate să fie lipsit de interes faptul că Polonia care a intrat de curând în

Continuare în pag. 16

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

LA 51 DE ANI DELA ASASINAREA MAREŞALULUI

PARASTAS LA BISERICA SFINŢII CONSTANTIN ŞI ELENA DIN BUCUREŞTI ŞI LA CRUCEA-MONUMENT DIN VALEA PIERSICILOR DELA JILAVA

Cel de al treilea Mareşal al României a fost asasinat de comunişti, cu asentimentul Regelui, pentrucă... săvârşise Reîntregirea naţională din Iunie 1941!

Cât despre începerea războiului nostru de eliberare din Răsărit, cum să dăm crezare celor ce vor să se lustruiască, vorba poetului, atunci când susţin că Regele Mihai ar fi aflat *"de intrarea noastră în război... dela radio Londra?"* Cum să le dăm crezare când, în realitate, la 22 Iunie '41 Regele îi adresa Generalului Antonescu următoarea telegramă:

"În clipele când trupele noastre trec Prutul şi Codrii Bucovinei pentru a reîntregi sfânta ţară, gândul meu se îndreaptă către Domnia Voastră, Domnule General, şi către ostaşii ţării. Vă sunt recunoscător, Domnule General, pentrucă numai prin munca, tăria şi străduinţa Domniei Voastre neamul întreg şi cu mine trăim bucuria zilelor de glorie străbună".

Cum să dăm crezare scribilor de tot felul că Mareşalul ar fi fost necuviincios cu Regele când, la 25 Iunie 1941, îi trimitea de pe front tânărului suveran telegrama ce urmează:

"Mulţumesc respectuos Majestăţii Voastre pentru cuvintele de îmbărbătare şi apreciere cu care aţi cinstit ţara şi pe mine. Fiţi siguri, Majestate, de devotamentul nostru. Pentru ţară şi pentru Majestatea Voastră trebue să învingem".

Nu e cazul să revenim la detestabilul film al zilei de 23 August 1944. Voi reproduce doar zguduitoarea întrebare a Mareşalului dela mişelescul său proces:

"Ce căutam eu în seiful Palatului când aprobarea condiţiilor puse de mine pentru armistiţiu venea pe numele meu?"

Dovadă că Ruşii ar fi vrut să semneze armistiţiul cu Antonescu şi nu altcineva este şi mărturia unui general sovietic care venise la Mareşal la închisoare cu textul armistiţiului pentru semnătură. Un text umilitor pentru ţară pe care Ion Antonescu, cu toate ameninţările de moarte ale Kremlinului, n'a vrut să-l semneze!

Cu acea ocazie Mareşalul află că toţi oamenii politici dela Bucureşti, în frunte cu imprevizibilul Iuliu Maniu, semnaseră deja cu docilitate acel armistiţiu de cabală!

Scoatem cărţi, reviste, scriem articole oportuniste în care ne batem pe burtă cu cel care a fost şi va rămâne în veci martir al Neamului, numindu-l *"dictator"*! Ce fel de dictator era el dacă, la un moment dat, scria în apărarea justiţiei româneşti: *"Ordinul pe care l-am dat primului preşedinte dela Casaţie este următorul: Îţi dau ordin să nu execuţi nici un ordin al generalului Antonescu".*

"Iubite Domnule Mareşal, îşi continua Nicolae Lupan evocarea în faţa a circa 200 de veterani de război veniţi la biserică şi în Valea Piersicilor, *criminali şi trădători de ţară, Români şi neromâni, în frunte cu netrebnicii Dej, Pauker şi Pătrăşcanu, te-au condamnat la moarte, chipurile, "pentru crima de dezastrul ţării şi crime de război"(sic!). Or, la război ca la război, şi nu noi îl începusem, ci Ruşii prin invadarea ţării româneşti...*

Despre ce fel de dezastru putea fi vorba când, pe timp de război, întreaga suflare românească, inclusiv Evreii noştri, avea pâine şi la pâine?

Aflaţi, Domnule Mareşal, că din Noembrie trecut treburile cu adevărat româneşti din punct de vedere al reîntregirii noastre naţionale nu merg de loc mai bine decât sub comuniştii!

Pentru încurcarea ţiţelor istoriei noastre celei adevărate, cu dela stupiditatea actualei diplomaţii citire, Bucovina nu mai este Bucovină, ci euroregiunea Prutului de Sus, iar Basarabia de Sud nu mai este nici ea Basarabie, ci euroregiunea Dunărea de Jos (sic!).

Cu o astfel de logică sucită nici pretinsul basarabean Emil Constantinescu nu mai este Constantinescu, ci Constantiniuc!

Dar să revenim la neîntrecuta demnitate românească a Excelenţei Voastre, Domnule Mareşal, care, după ce v'aţi declinat, în faţa călăilor dela proces, identitatea, cum că sunteţi "născut în oraşul Piteşti, judeţul Argeş, la 2 Iunie 1882, din părinţii Ion şi Chiriachiţa, născută Dobrian, căsătorit cu Maria, născută Niculescu", aţi zis categoric: "Cer să nu fiu legat de mâini şi nici la ochi când se va trage în mine!"

Vă raportăm, aci în Valea Piersicilor, Domnule Mareşal, că soţia Domniei Voastre este înmormântată în cavoul familiei Niculescu, la Bellu, şi că ieri dimineaţă, la ora zece, a fost luat în primire de către Doina Petrescu, Dimitrie Pardău şi Petre Goloman mormântul Niculeştilor, reînnoit şi şlefuit prin grija "Pro Basarabiei şi Bucovînei" Mondiale, mormânt pe a cărui cruce şi lespede s'a dăltuit pentru prima dată în istorie "Maria Mareşal Antonescu".

Sunt nevoit să constat, Domule Mareşal, că şi după zisa revoluţie din Decembrie se spune parafrazând: "Orori au fost, orori sunt încă". Pentrucă, începând cu Ianuarie 1990, am cerut, oficial, în repetate rânduri ca una din arterele principale ale Bucureştiului, inclusiv o porţiune a Bulevardului sau Piaţa Aviatorilor, să vă poarte numele, ca întregitor de ţară!

Ţi-au fost alături, cu devotament până la ultima suflare, camarazii martiri, Domnule Mareşal, camarazi ale căror nume te vor însoţi în veci: Mihai Antonescu, Constantin Piky Vasiliu şi Gheorghe Alexianu.

Acel Mihai Antonescu, ale cărui ultime cuvinte, în faţa procurorilor Alfred Petrescu şi Gheorghe Săndulescu, au fost: "Se săvârşeşte o mare greşeală prin executarea Mareşalului".

Acel Gheorghe Alexianu care a zis cu demnitate şi el: "Doresc Neamului Românesc să-şi îndeplinească idealurile pentru care cad eu astăzi, aici".

Cât despre pretinsa cerere de graţiere a Mareşalului despre care se vorbeşte în fel şi chip există şi o versiune, potrivit căreia, Regele Mihai ar fi trimis la Jilava un adjutant care să-i comunice părerea de rău de a fi respins cererea de graţiere, la care Antonescu ar fi răspuns: "Mă îndoiesc că prin respingerea graţierii Regele Mihai a servit ţara şi tronul". Cuvinte de vădită mândrie naţională, ca de altfel şi cele ale generalului Constantin Pantazi care, întrebat de un inspector rus de ce este închis la Aiud a răspuns:

- Sunt închis fiindcă am fost Român!

Anul trecut, aici, în modestul meu cuvânt de evocare a martirului Ion Antonescu mă întrebam şi îl întrebam pe fostul ministru Gheorghe Tinca: "Unde ne sunt generalii?". Îi avem noi astăzi, aici, în uniformă, sub un guvern zis de dreapta? Nu-i avem!

Mă întrebam şi îl întrebam pe fostul şef al Marelui Stat Major al Armatei Române, generalul Dumitru Cioflină: "Unde este plutonul de onoare care să dea Cezarului ce e al Cezarului?" Aceeaşi întrebare i-o pun azi, aci la Jilava, generalului Degeratu!

Mă întrebam şi îl întrebam pe zâmbăreţul de atunci dela Cotroceni: "Unde este coroana din partea Preşedinţiei României pentru cel care a făcut România Mare la 1941?" O avem noi azi, coroana prezidenţială?

Ca Român basarabean şi ca admirator al întregitorului de ţară Ion Antonescu nu-i înţeleg nici de frică pe cei ce trag cu neobrăzare spuza la turta Ucrainei, ca ţară de ocupaţie a ceea ce ne-a fost furat prin pactul Ribbentrop-Molotov.

Cu ce drept îşi permite actuala conducere, să declare atât de uşuratec cum că "România este gata de sacrificii istorice", că "România n'are nici o pretenţie teritorială faţă de Ucraina" etc.?

Jos mânile de pe ţara lui Ferdinand şi Antonescu!

Mihai CHISTRUGĂ

Bucureşti, 1 Iunie 1997

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

OMAGIU LUI GELLU CARAZA

22. 04. 1924 - 29. 09. 1996

LA UN AN DELA MOARTE

GELLU MEU DRAG

Modest dintre modeşti, ori de câte ori îi scoteam în evidenţă vocaţia de poet şi apoi cea a meseriilor pe care le făcuse de-a lungul celor 46 de ani din câmpul muncii, ca tehnician şi şef de birou la *"Vulcan"*, *"ICAR"* şi *"Mecanica Fină"* din Bucureşti, zicea că a făcut cu drag şi pasiune tot ce i-a fost dat să facă pentru pâinea cea de toate zilele.

N'aş putea spune câte târguri internaţionale de mecanică a organizat el în cei 12 ani de *"şefie"*. Ştiu însă că în timpul liber,pe care nu l-a avut niciodată cât ar fi vrut, a scris peste 20 de mii de versuri!

Versuri grupate în cicluri: *Ploile Timpului, Nevoia de Fericire, Alunecarea în Interior, Groapa Abisală, Valea Bistriţei, Ţara Haţegului, Românii etc.*

Douăzeci de mii de versuri din care i-a fost hărăzit să publice doar volumul *"Pe Fluviul Timpului"*.

A *"potrivit cuvinte prin ritm şi rimă, fără a avea pretenţia de a fi scris poezie"*, menţiona el cu umilinţă la apariţia acestui volum, deşi în realitate făcea adevărată poezie peisagistă încă dela vârsta de 12 ani: *"Zarea pare zăvorită, / Ploaia cade'ncetinel, / Noaptea vine mohorită, / Parc'ar fi un vis rebel"*.

AFLAND de aducerea *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"* la Bucureşti, a intrat timid la sediul Asociaţiei pe care o domiciliasem pe Donici 32, spunându-mi cu sfială că ar dori să se încadreze activ în lupta de reîntregire a neamului şi că ar putea să vină zilnic pentru 3-4 ore, fără nici o pretenţie de remunerare.

Şi graţie lui, se poate spune în exclusivitate, filialele începură să apară una după alta pe tot cuprinsul ţării. Astfel, în mai puţin de un an şi ceva numărul lor ajunsese la vreo 200 ! Nimeni nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Şi nici de atunci.

LUASE parte, din primele ore de declanşare, la evenimentele din Decembrie '89 şi la toate, absolut la toate manifestările din Piaţa Universităţii, purtând la piept însrisul de *"Golan"*!

"Consider", îmi scria la un moment dat Gellu, *"că democraţia cea adevărată trebue dispensată de balastul obscurităţii şi libertismului steril, iar prin forţa legii trebue deschise porţile dezintoxicării comuniste"*.

Din momentul când l-am cunoscut şi până nu s'a mai putut ridica din patu-i de cruntă suferinţă, şi-a dedicat în excusivitate viaţa *"cauzei atotnaţionale româneşti - reîntregirea ţării"*.

NIMENI şi nimic nu-l putea potoli în tot ce, după părerea lui, nu putea fi lăsat de-azi-pe-mâine. Nici chiar Doamna Jeni, nici draga lui Diana şi cu atât mai mult eu când, uneori, îi spuneam să se mai... odihnească.

NU VOI exagera dacă, la un an dela trecerea sa în veşnicie, voi spune că, prin cele 200 de filiale ale *"Pro Basarabiei şi Bucovinei"*, precum şi prin 60 de filiale ale Partidului Naţional al Reîntregirii pe care il creasem împreună, ca o continuare firească a *"Pro Basarabiei..."* filiale pe care le crease şi le păstorise cu multă-multă trudă, l-a plâns întreaga ţară.

Drept mărturie stau şi zecile de telefoane şi scrisori pe care le-am primit în acele zile de pe tot cuprinsul ţării şi de peste hotare.

Iar ca o sinteză a gândurilor şi condoleanţelor exprimate, voi reproduce doar un fragment din spusele preşedintelui Filialei Suceava Dumitru V. Georgescu, publicate în revista suceveană *"Pământ Străbun"*.

"Cu profund regret anunţăm trecerea în eternitate a celui care a fost Gellu Caraza care, împreună cu Nicolae Lupan, este unul din fondatorii Asociaţiei "Pro Basarabia şi Bucovina", care ia fiinţă la noi în ţară la începutul anului 1990. Timp de ani de zile, în calitate de vicepreşedinte al "Pro Basarabiei şi Bucovinei", s'a consacrat cu trup şi suflet idealului propus: Reîntregirea Ţării. Gellu Caraza a fost o flacără vie care s'a mistuit în slujba acestei legitime şi supreme aspiraţii..."

Nicolae LUPAN

NEFERICITE VICTIME ALE DIPLOMAŢIEI ROMÂNEŞTI

Urmare din pag. 15

NATO, a semnat cu Ucraina doar o ***"declaraţie de reconciliere istorică fără consecinţe juridice"***, iar pe de altă parte, Ucraina după ce şi-a reglementat cu Rusia partajarea flotei din Marea Neagră, de curând a semnat şi cu NATO un **document prin care i se asigură securitatea.**

Că Ucraina, spre deosebire de România a beneficiat de pe urma unei diplomaţii eficiente rezultă, aşa după cum se vede din aceea că **n'a dat nimic şi a primit totul**, în timp ce noi **am dat totul şi n'am primit nimic.**

De aceea, se impune să nu ne amăgim şi înainte de a fi prea târziu să privim lucrurile în faţă şi printre altele *"schimbarea din temelii a Ministerului de Externe"* despre care vorbea Preşedintele ţării, pare să fie total justificată.

În ce ne priveşte, noi nu ne vom îndepărta dela datoria pe care o avem de a apăra cauza dreaptă a Ţinutului nostru şi a celorlalte teritorii răpite şi ocupate şi în acest scop **vom apela, dacă va fi nevoie, şi la diferite organisme internaţionale.**

Chiar dacă privind harta (aşa cum suntem sfătuiţi) vedem că Ucraina este mai mare decât Ţara noastră, nu găsim în aceasta un motiv să ne pierdem cu firea şi să renunţăm la acele *"drepturi istorice"* care au stat şi stau la baza unui stat care conform Constituţiei, este bine să se ştie *"este un stat unitar şi indivizibil"*.

Regretăm profund că partidele *"istorice"* care îşi spuneau şi îşi mai spun şi astăzi *"naţionale"* au renunţat şi renunţă cu atâta uşurinţă la ***"integritatea noastră teritorială până la frontierele etnice ale neamului românesc"*** aşa cum a susţinut-o cu convingere până de curând un mare dispărut şi un adevărat Român şi patriot.

Herţenii, cei mai loviţi şi, aşa cum reiese şi din cele de mai sus, cei mai nedreptăţiţi, în cursul acestei tragice istorii pe care o trăiesc din 1940 încoace, adepţi ai unei **teritorializări tradiţionale şi ai respectării unor graniţe *"genetice"***, nu pot în nici într'un caz să fie acuzaţi de oportunism sau extremism. Recunoscători Ţării Mamă, care în timpul refugiului i-a primit cu căldură frăţească şi i-a ajutat, ei au fost, sunt şi vor fi nişte cetăţeni loiali şi devotaţi ai acesteia.

Nici cu prilejul acestei grele încercări la care au fost recent supuşi prin Tratatul cu Ucraina, deşi indignaţi şi revoltaţi, ei nu şi-au pierdut echilibrul şi demnitatea şi, fără să devină patetici sau să recurgă la *"circuri publicitare"*, ei au fost preocupaţi ca, raţionali şi realişti, să evite cu grijă să ajungă în rândurile acelora, care caută să mai găsească câte ceva cu care să ţovească în actuala putere.

Aceasta nu-i va opri dela o luptă în continuare ceea ce, în cazul special al Ţinutului HERŢA este istorie şi adevăr.

Prof.Dr. I. GHERMAN

FARA ARMÂNEASCĂ

AROMÂNII, DEȚINĂTORII MONOPOLULUI TRANSPORTURILOR ÎN PENINSULA BALCANICĂ

-II-

Vasile TEGA

"Identitatea etnică - scrie Schein - *a dat posibilitatea Aromânilor din clasa de sus să monopolizeze două ocupații foarte lucrative: transportul la mare distanță cu caravanele de cai și cărți și comerțul. Dialectul lor aromân precum și identitatea lor cvasi-română le-a dat posibilitatea ca să stabilească legături comerciale cu Românii, deși la o mare distanță de ei. Ei au fost de asemenea capabili să stabilească legături cu alți bogați negustori și cărăvănari aromâni din Iugoslavia, Bulgaria și Albania. Ca și în Grecia, acești Aromâni erau sub controlul politic al Turciei și mai târziu al statelor naționale desprinse din fostul Imperiu Otoman. Aromânii din Grecia au profitat mult de pe urma acestor două ocupații. Ei transportau nu numai brânzeturi și turmele de oi pe care le vindeau ei înșiși, dar transportau de asemenea mărfuri în contul altora între Epir și părțile nordice ale Balcanilor, inclusiv regiuni din Albania din zilele noastre, Iugoslavia, Bulgaria și România."*

În 1967, Francezul **Michel Sivignon**, dela *Centre d'Etudes et de Recherches sur la Geographie de l'Europe*, efectuează o anchetă sociologică la Samarina, precum și în celelalte comune aromâne vecine din Pind, iar rezultatele cercetărilor sale sunt publicate în ***Revue de Géographie de Lyon***, din care extragem: *"...Cei mai numeroși erau fără îndoială cărăvănarii, celebrii chiragii din secolul trecut. Numărul lor era foarte ridicat. Sărmăniații estimează că chiar în 1940 erau în comună peste cinci sute de catâri. În absența oricărei alte legături, chiragiii asigurau toate contactele cu lumea exterioară. Centrul lor de întâlnire era piața centrală (misuhorea, n.n.), unde ei descărcau catârii pe băncile care înconjurau bătrânul platan secular. Ei asigurau aprovizionarea cu alimente a Samarinei. Cărăvănarii nu aveau de altfel ca activitate principală numai transportul articolelor alimentare. Se adăuga la această activitate, transportul țesăturilor și al covoarelor: aceste produse erau transportate pe spatele catârilor în târgurile din Tesalia, în acelea din Macedonia, ajungând până la Monastir, traversau trecătorile Pindului, pentru a ajunge în orașele albaneze Berat și Elbasan. În fine, cea mai importantă activitate consta în transportul cherestelei. Această organizare a transportului a suferit schimbări profunde în urma sosirii automobilului. Bătrânii de aici își mai aduc aminte de ziua când câțiva străini care s'au aventurat înainte de 1940 ca să urce în comună. În 1951, șoseaua lega pentru prima oară Samarina cu lumea exterioară. În 1955 a fost rândul comunei vecine Avdela, iar în 1957 al comunei Perivoli: cărăvănarii au primit lovitura fatală de pe urma acestei concurențe inegale."*

Vom încheia acest capitol printr'un lung extras din cunoscuta lucrare a lui **Anastasie Hâciu**, *"AROMÂNII"*: ***"...cărăușia pe uscat, peste tot cuprinsul Peninsulei, de unde porneau curse regulate și în Europa, era un monopol exclusiv al Aromânilor.*** *În viața aromânească și a Peninsulei, cărăvănarul aromân era un element de elită, un factor economic de primă importanță: îndeplinea cele mai variate funcțiuni, pe care, astăzi, în viața modernă, le îndeplinesc o seamă de instituții minuțios organizate... Înainte de toate - dacă nu era negustor pe cont propriu - el era mesager de mărfuri, de călători, de corespondență și de valori diferite. Adeseori, era reprezentantul celnicului - reținut de alte afaceri ale fălcării - pentru desfacerea produselor și manufacturelor. Juca rolul de comisionar, vânzând mărfuri și cumpărând altele în contul unei terțe, achitând costul sau încasând vechi datorii, faptul putând să aibă loc în Peninsulă sau în țările europene și toate acestea presupuneau o adâncă cunoaștere a bursei mărfurilor, precum și a agiului monedelor; era, cu alte cuvinte, o bursă ambulantă a produselor și a banilor ce circulau peste tot - prin porturi, bâlciuri și marile orașe, din Europa și din Peninsulă. Era, așa dar, cărăvănar, negustor priceput, om de încredere nelimitată, fiindcă lumea îi încredința averi mari, fie pentru mărfuri sau pentru o terță, era comisionar abil și zaraf. Sub această multiplă înfățișare, el bătătorea drumuri nelimitate: dela Atena și Constantinopol, la Lipsca, Berlin, Amsterdam, Lyon, Nijninovgorod etc.*

Cărăvănarul era socotit ca omul cel mai curajos, care - în ciuda tuturor nesiguranțelor și amenințărilor - cutreiera toate provinciile, înarmat până în dinți, cu desagii plini de aur și cu caravanele încovoiate sub greutatea mărfurilor scumpe...

Sub raportul social, el era, de asemenea, o figură foarte interesantă. Era prețuit ca omul cel mai umblat în lume și, deci, a multe știutor; era, de aceea, așteptat de toți cu nerăbdare, ca să comunice știri din lumi depărtate și țări străine și să le povestească minunății de prin bâlciuri și hanuri, de prin orașele mari și porturi. Era singurul jurnal vorbitor pe vremea aceea, omul socotit cel mai învățăt, cu ochii larg deschiși și capabil de sfaturi bune în toate privințele.

Firi vesele și cumpătate, buni cunoscători ai limbilor străine, curajoși și pricepuți în toate, datorită acestei continue frecături cu străinii pe care îi transportau dela un loc la altul sau îi cunoșteau la ei acasă, ei au fost un element reprezentativ - un factor de legătură prin care a fost cunoscut și poporul nostru, iar pe de altă parte, umblând prin țări depărtate, ei cunoșteau viața, rostul, comerțul și industria, puterile și virtuțile, bogățiile și scăderile, modele în curs, comerțul, felul de a trăi, cântecele, moravurile, gusturile, cu un cuvânt toate manifestările sufletești și cele sociale, precum și marile idei politice din afara granițelor imperiului, de unde a putut - prin infiltrațiuni nesimțite - să rezulte și o adâncă prefacere, în ținuturile noastre a sistemului de idei, de simțăminte și tendințe de a lucra. Cu un cuvânt, cărăvănarii se bucurau, în mijlocul societății aromânești, de o considerație deosebită și, în vremuri nu tocmai depărtate, formau o clasă nobilă și contau printre oamenii cei mai bogați.

Cu cât căile ferate se întindeau în Europa și în Peninsulă, iar regimul automobilistic cucerea teren, raza de acțiune a cărăvănarului se strâmta și, în aceași măsură, dispărea și el ca importanță socială și economică. Actualmente, această figură interesantă a rămas doar o amintire istorică."

Comunicat de presă

CONSILIUL EUROPEI

ADUNAREA IA APĂRAREA LIMBII ȘI CULTURII AROMÂNILOR

Strasbourg 24-06-1997. *Trebue să evităm ca limba și cultura aromână care au supraviețuit în Balcani timp de 2000 de ani, să dispară astăzi, și trebue să facem totul pentru ca drepturile culturale ale Aromânilor să fie respectate* - au declarat membrii Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Recomandarea prezentată de socialistul spaniol Lluis de PUIG, cere ca state precum Albania, Bulgaria, Grecia, *"fosta republică Iugoslavă Macedonia"*, Serbia și România, unde sunt răspândiți Aromânii, să faciliteze învățarea limbii lor în școli, biserici, în presă - ziare, radio și televiziune.

Este vorba aici de a inversa o tendință care a făcut ca numărul persoanelor ce vorbesc aromâna să scadă dela 500.000 la începutul acestui secol la 250.000 în prezent - a declarat Adunarea Parlamentară, preconizând în acest sens crearea de catedre universitare, realizarea de traduceri ale textelor importante și crearea de burse pentru artiștii, scriitorii, cercetătorii și studenții, proveniți din rândul acestui grup minoritar.

Referindu-se la o precedentă recomandare adoptată cu privire la cultura idiș, Adunarea a mai cerut Comitetului Miniștrilor Organizației să aibă în vedere cultura aromână în cadrul inițiativei de creare a unor *"laboratoare ale minorităților etnice dispersate"*.

Înrudiți cu Românii de pe malul stâng al Dunării, Aromânii nu au avut niciodată un stat independent, iar revendicările lor nu sunt pe nici o agendă politică. Comunitatea lor numără astăzi aproximativ 1.500.000 de persoane, inclusiv diaspora din Germania, Franța, Statele Unite și Australia.

Înființată în 1949, Consiliul Europei este cea mai veche organizație europeană, cu 40 de state membre. Ea cuprinde toate domeniile de activitate, cu excepția apărării. Este complet diferită de Uniunea Europeană. Sediul ei este la Strasbourg, Franța.

Contact de presă: Denise SLAVIK, Servicul de presă al Consiliului Europei. Tel. 33 (0) 388 41 25 74. Fax. 33 (0) 388 41 27 89/90.

• • •

În legătură cu acest comunicat, publicăm mai jos și prima reacție din partea cunoscutului scriitor și critic literar, Hristu Cândroveanu:

D-L LLUIS MARIA DE PUIG• ȘI AROMÂNII

Nu se poate spune că Dl. Puig nu are simpatie pentru frații noștri care trăiesc cu băștinașii în țările dela Sud de Dunăre, în Grecia, Albania, Makedonia-Skoplie, Bulgaria, Serbia, Muntenegru... Domnia sa știe că noi Aromânii, suntem Traci romanizați începând chiar dinainte de Christos, când după bătălia dela Pydna (168) Macedonia - provincia istorică, patria lui Filip și Alexandru cel Mare, devenea provincie romană (148).

Ceea ce nu spune răspicat Dl. Puig însă, este aceea că Aromânii (macedo-românii) - ca și meglo-românii, istro-românii) nu sunt un popor neolatin aparte, ci fac parte din poporul român, vorbind un dialect românesc. Afirmă acest adevăr toți marii filologi și istorici români, cât și străini, ca și numeroși și importanți cercetători, călători prin Peninsula Balcanică. Aș cita în acest sens pe Th. Capidan și pe Tache Papahagi, pe George Murnu și Nicolae Iorga, pe Gustav Weingand, Victor Berand, pe Pouqueville, până la academicienii Ion Coteanu și Eugeniu Coșeriu...

Să nu știe Dl. Puig toate acestea?

Exclus! D-sa chiar lasă a se înțelege că le prea știe. Un învățat ca el nici n'ar fi putut să purceadă la prezentarea *"cazului"* Aromânilor, până a nu-l fi studiat în amănunt.

Atunci care să fie explicația ezitării sale de a spune lucrurilor pe nume?

Exlicația este aceea că dacă ar fi făcut-o, s'ar fi putut zice că transformă chestiunea aromână într'o problemă politică. Și spre a evita o atât de delicată situație, găsește că e bine să recurgă la un eufemism: nu va zice deci că Aromânii sunt o... realitate (cum să-i spună?) națională, ci numai una lingvistică ori culturală. I se mai poate spune și... grup folcloric, etc. Oricum - numai drept ceea ce sunt Aromânii cu adevărat, să se evite a se spune, pentru ca astfel să se menajeze anumite succeptibilități.

A proceda în acest fel însă înseamnă a ne purta ca struțul, care, ascunzându-și capul în nisip, își închipuie - ca să zic așa - că nu-l vor vedea și nu-l mai vor vâna urmăritorii lui...

În cazul de față însă, al Aromânilor, în ipostaza struțului s'ar afla oficialii greci, albanezi, *"macedoneni"*, bulgari etc. Dar aceștia nu sunt atât de naivi încât să nu știe că sub eufemismele de mai sus se află o realitate națională, adică Aromânii !

Atunci le ce bun manevrele eufemistice? Că doar un lucru e limpede: Aromânii declară că nu pretind nimic altceva decât drepturi culturale, adică să se poată cultiva în școli în limba lor maternă. (Las la o parte chestiunea - care e limba lor maternă, aceasta putând-o hotărî Aromânii înșiși, deși nici asta nu e ușor...)

Se va putea spune însă de către numiții oficiali:

- Și cine garantează că anume cândva, Aromânii nu vor ridica pretenții teritoriale, secesioniste etc., etc?

- Nimeni nu poate garanta așa ceva, răspundem noi, cu toată sinceritatea!

Dar oare vreunul din eufemismele de mai sus ar putea fi un garant în acest sens? Și atunci - de ce să nu spunem direct lucrurilor pe nume?

Oricum însă, noi Aromânii îi mulțumim profund D-lui Lluis Maria de Puig, atât pentru strădania de a ne cunoaște, cât și pentru simpatia, căldura neechivoce față de noi, ceea ce nu poate supăra pe nimeni, întrucât sentimentele sprijinite pe adevăruri neescamotate nu supără sau n'ar trebui să supere pe nimeni.

Ne încearcă însă o tristețe și anume aceea că Strasbourg-ul, din păcate, nu poate decât recomanda și nu impune nimănui nimic, deci nici oficialităților din Balcani.

În 1913, la Pacea dela București, în urma războaielor balcanice, România a recomandat - e drept, de pe poziție forte - drepturi culturale pentru frații noștri sud-dunăreni, și astfel le-a și obținut. Valabile până la încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, când survenind cataclismul comunist, totul s'a bulversat !

Îi rămâne acum României - tot României - s'o ia dela capăt: cu diplomația dintotdeauna, spre a se urni lucrurile din nou, în avantajul Aromânilor și câtuși de puțin în paguba cuiva, ba dimpotrivă. Căci cine nu-și hărțuiește minoritățile face din ele prietenii devotați ai statelor în care acestea trăiesc. Iată un încontestabil adevăr elementar !

Hristu CÂNDROVEANU

• *Lluis Maria de Puig, Raportor al Comisiei pentru Cultură și Educație Parlamentul European, Strasbourg Iulie 1997*

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON-ONTARIO-CANADA
-Noul comitet al Asociaţiei pe anul 1997/98-

Dela stânga la dreapta. **Rândul întâi:** Vasile Asceniuk (casier); Pr. Protopop Ortodox Nicolae Zelea (membru în comitet); Alexandru Florian Săndulescu (noul preşedinte al Asociaţiei); Pr. greco-catolic Victor Crişan (membru în comitet); Emilia Aprihăneanu (secretar). **Rândul al doilea:** George Donison (controlor); Mihaela Moisin (controlor); Roxana Efanov (membru în comitet); Diana Goioane (membru în comitet); Lena Bălaşu (secretar financiar); Elisabeta Moisin (membru în comitet); Tudor Murgoci (controlor); **Rândul al treilea:** George Bălaşu (Vice-preşedinte); Raluca Ciorică (membru în comitet); Dorothy Donison (membru în comitet); Rene Goioane (membru în comitet); Bogdan Ciorică (membru în comitet); Cristina Popescu (membru în comitet); Dorian Popescu (membru în comitet); Gheorghe Bilţan (membru în comitet); Florian Săndulescu (membru în comitet).

CERCUL CULTURAL "MIHAI EMINESCU"
CHICAGO, IL
- ACTIVITATE CULTURALĂ -

După o absenţă datorită bolii suferită de Preşedintele Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"* prof. Dr.Gheorghe Rădulescu, seara culturală şi-a reluat activitatea în ziua de Duminică 25 Mai ora 5.30 P.M. în ala Bisericii *"Naşterea Domnului"*, Chicago, sărbătorind 147 de ani dela naştrea poetului Mihai Eminescu (15 Ianuarie 1850, Botoşani) şi 108 ani dela moartea lui (15 Iunie 1889, Bucureşti).

În sala festivă împodobită sărbătoreşte, se afla şi expoziţia de grafică Eminescu, creaţia sculptorului şi graficianului Al.Mugur Sîminov. După rugăciunea de deschidere a luat cuvântul ing. John Pop, directorul cultural artistic al Centrului. S'au recitat poeme de către Lucia Pop şi Cornelia Tipescu. S'a prezentat lucrarea *"Mihai Eminescu exponent al spiritului naţional"*, de către Eugen Bârsan, Preşedintele de onoare al Cercului Cultural. A urmat schiţa *"Bădiţa Mihai"* de Jean Bukiu, secretarul Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*. S'au citit în traducere franceză poeziile *"De câte ori iubito"*, *"Sonet"* şi *"Dintre sute de catarge"* de Mihai Eminescu, de către prof. Dr. Stella Rădulescu şi s'au interpretat vocal poezii din lirica eminesciană, solişti Simion Pavel şi Cornelia Rusu. S'a prezentat conferinţa *"Fondul conceptual estetico-filosofic al creaţiei eminesciene"* de către prof. Dr. Gheorghe Rădulescu, preşedintele Cercului Cultural. În final s'a recitat *"Scrisoarea a III-a"* de către Jean Bukiu şi Cornel Mătăra (din România).

Seara s'a bucurat de un mare succes.

Corespondent

✚ NECROLOG

EMMA HOJBOTĂ
1 Aprilie 1915 - 19 Iulie 1995

Cu durere în suflet familia celei ce a fost Emma Hojbotă, anunţă încetarea din viaţă a acestei dinstinse doamne. Originară din Lotru, Râmnicul Vâlcea, deportată în URSS, ajunge după grele suferinţe în Canada, căsătorindu-se cu luptătorul anti-comunist Hatmanul Matei Hojbotă.

Înmormântarea a avut loc pe data de 23 Iulie a.c., iar slujba înmormântării a fost oficiată de preoţii Nicolae Zelea, şi Sterie Mihădaş. Fiul George şi soţul Matei deplâng pe aceea care a fost mamă şi soţie devotată. Dumnezeu să o odihnească în pace!

Destinul unui erou

Duminică, 13 Iulie 1997, a avut loc la Misiunea greco-catolică română din Paris, un parastas în memoria lui Călin Alexandru Nemeş, oficiat de Monseniorul George SURDU. Iniţiativa a aparţinut publicistului Radu Negrescu Şuţu care la patru ani dela dispariţia eroului din Cluj, a rememorat, în faţa unui grup numeros de Români, personalitatea celui care în Decembrie 1989 a avut curajul să înfrunte furia autorităţilor ceauşiste.

Într'o scrisoare deschisă unui *"copil de erou"* din 8 Iulie a.c., Radu Negrescu Şuţu scrie: *"Dragă Patricia, Astăzi, tatăl tău Călin Alexandru Nemeş ar fi avut 36 de ani şi ar fi avut bucuria dacă ar mai fi fost printre noi, de a vedea că lupta sa nu a fost zadarnică... Tatăl tău a fost un adevărat erou al Revoluţiei în care a crezut în noaptea aceea de 21 Decembrie 1989... Eroii adevăraţi, precum tatăl tău, refuză onorurile şi nu acceptă certificate de eroi semnate de mâna asasinilor. Eroii adevăraţi au demnitate şi curaj nu doar în faţa morţii, ci şi în timpul vieţii. Însă lovitura de graţie nu i-au dat-o "gloanţele dulci ale patriei" care n'au reuşit să-l răpună atunci... i-au dat-o oamenii, semenii lui, fraţii lui de credinţă şi de suferinţă, prin nepăsarea, neînţelegerea, laşitatea, prostia şi răutatea lor... Nu am avut onoarea să-l fi cunoscut pe tatăl tău, acest om deosebit, cinstit şi curajos, însă am citit aproape tot ce a scris, a spus şi a înfăptuit. Şi de atunci, aidoma multor alţi Români care l-au iubit şi apreciat, îi aprind în fiecare an o lumânare şi mă rog pentru odihna sufletului său chinuit de erou şi de martir al neamului nostru... Adio, Căline, prietenul nostru drag. Românii care te-au înţeles îţi aduc astăzi omagiul, preţuirea şi recunoştinţa lor".*

La numai cinci luni înaintea celei de-a 8-a comemorare a Revoluţiei, îmi exprim nedumerirea lipsei de voinţă politică din partea celor în drept s'o facă pentru elucidarea *"enigmei"* din Decembrie 1989.

Ilie MIHALCEA

ZIUA EROILOR ROMÂNI ÎN NORDUL FRANŢEI

Sâmbătă 7 Iunie 1997, la două zile dela înălţarea Domnului şi *"Ziua Eroilor"*, un autocar a pornit din Paris spre cimitirele din Nordul Franţei unde dorm somnul de veci tineri români căzuţi în Primul Război Mondial. Românii din Franţa au adus un pios omagiu celor ce s'au jertfit pentru România Mare.

La ora 13, în cimitirul militar din localitatea Rethel, unde dorm 12 Români, am fost primiţi de o delegaţie a combatanţilor francezi, care arbora tricolorul francez, sub conducerea Domnului Preşedinte Robert Marcy, consilier al localităţii. Un serviciu religios a fost oficiat îndelung de către preoţii Dr. Ion Dură, din Belgia, fratele său geamăn, preotul Nicolae Dură, din Franţa şi părintele Mihai Frăţilă, greco-catolic, din Paris.

Părintele Ion Dură a luat o poziţie demnă şi categorică împotriva neocomunismului şi a uneltelor acestuia. Este prima oară că au venit şi pelerini din Belgia şi sperăm că în viitor vor veni şi Români din Olanda, Luxenburg şi Anglia (prin tunel).

Pe crucea lui Jean Romanescu s'a depus o coroană tricolor. El a căzut în luptă pe pământ francez, la 1 Noembrie 1918.

Eroul aviator Jean Romanescu era fiul lui Nicolae Romanescu, primar al oraşului Craiova şi nepot al vestitului general Fălcoianu. El scria mamei sale, la 28 Aprilie 1918: *"Am 23 de ani... Dacă mor în timpul luptei, nu veţi roşi mai târziu, când veţi fi întrebaţi asupra drepturilor voastre la Libertate"*. Francezii depun în fiecare an florile recunoştinţei pe mormântul

CAREUL ROMÂNESC DIN CIMITIRUL MAUBEUGE

nr.1645 din cimitirul militar din Ardeni.

Se studiază acum posibilitatea înfrăţirii unei şcoli din Craiova cu o şcoală din zona Rethel.

La plecare, autorităţile au oferit un *"vin de onoare"* pelerinilor, după obiceiul francez.

Servicii religioase au fost apoi oficiate în cimitirele din localităţile: Signy-l'Abbaye (unde dorm 12 Români), Hirson (275 de Români), Effry (23 de Români) şi Maubeuge (80 de Români). La Maubeuge flutură drapelul românesc. Părintele Ion Dură a declarat: *"In afară de martirii morţi, mai există şi martirii vii. Să nu-i uităm!"*

Fiind deseori întrebat de ce nu mai organizăm la Soultzmatt, informez că, apropiindu-ne de *"saltul cel mare"*, am hotărât cu părintele Dumitru Popa, din Freiburg, ca Românii din acea zonă să comemoreze *"Ziua Eroilor"* la Soultzmatt, iar cei dela Paris, în Nordul Franţei. Numai aşa mai putem spera că pelerinajele vor continua şi după noi, deoarece distanţele au fost mult reduse.

Dumnezeu să fie cu voi!

Remus RADINA

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

O SCRISOARE LA CARE NU AŞTEPTĂM RĂSPUNS

Domnului preşedinte,
Emil Constantinescu,
Palatul Cotroceni,
Bucureşti.

Constatăm cu regret că zestrea de simpatie, ce-o aveţi în sânul Exilului, a început să se subţieze.

Cauza nemulţumirilor nu se datoreşte propagandei comuniste, ci unor erori care pot fie uşor evitate. Identificăm una din erori: Nu răspundeţi la scrisori. Este legea nescrisă a politeţei că, dacă cineva te salută pe stradă, ridici căciula şi-i răspunzi.

Americanul călătoreşte cu maşina, nu poartă căciulă, dar răspunde la scrisori; în plus, politicienii îţi scriu cu orice ocazie.

Am doi nepoţi, ambii au terminat liceul pe lista de onoare - Nu seamănă cu bunicul lor - şi-au primit felicitări din partea Preşedintelui Clinton, care habar n'are de existenţa lor; nepoţii înţeleg că e o încurajare de a-şi continua studiile şi sunt mândri de felicitarea iscălită şi cu ştampilă.

În Statele Unite, scrisoarea este respectată indiferent dacă lauzi sau critici; indiferent de cunoşti sau nu persoana oficială căreia i te adresezi, vei primi întotdeauna un răspuns, începând cu *"Dear"* şi terminând cu *"Sincerely yours"*, *in* care nu-ţi spune nimic precis. Sunt scrisori şablon pregătite pentru orice ocazie. Dar ai primit răspuns şi eşti mulţumit că trăieşti într'o ţară cu politicieni care ţin cont de opinia publicului.

Vă reamintim, Domnule Preşedinte, că'n turneul ce l-aţi făcut prin America, aţi cunoscut mulţi din liderii Exilului şi aţi promis o colaborare cu cei care au stat pe redute alături de Dumneavoastră, dar acum, suntem informaţi că nu vă obosiţi ca să le răspundeţi la scrisori. Ei nu cerşesc nici un avantaj material, iar sugerările oferite, indiferent dacă's bune sau de aruncat la coş, sunt iniţiate din dorul comun de a îmbunătăţi situaţia din ţară.

Stimate Domnule Preşedinte, inmuiaţi-vă peniţa în călimară şi descreţiţi frunţile celor care vă suportă şi stimează.

•••

BISERICA "SF. MARIA" DIN NEW YORK

Deşi Statutul Episcopiei Române dela Vatra Românească sunt clare, în sensul că orice conflict apărut în cadrul unei parohii se judecă de către Tribunalul Episcopesc, cu acordul P.S.S. Episcopul Nathaniel, preotul Fetea Casian şi auto-intitulatul *"profesor"* Vlaicu Ionescu, au deschis un proces la instanţa civilă din New York.

•••

ADRESA E ACEEAŞI

Comuniunea Europeană a refuzat să ne admită în sânul ei: pe cei îngrijoraţi, îi asigurăm că pot trimite scrisori în ţară pe vechea adresă, n'am fost încă mutaţi prin stepele Asiei, ca să ocupăm ţinuturile de unde au năvălit alţi Europeni *"get-beget"* din C.E.

•••

DELA SĂPTĂMÂNA ÎNCHINATĂ NEAMULUI

• Zburând spre Câmpul Românesc, în timp ce avionul decola, văd că vecina de drum îşi face discret semnul sfintei cruci.

- Sunteţi catolică?

- Nu, sunt ortodoxă. Mama e Românca din Brăila, nu ştiu dacă ştiţi, Brăila e un oraş în România...

Când am aterizat, şi eu şi vecina, ne-am făcut crucce.

•

• O fată, doi instructori; trei medalii (aur, argint şi bronz); patru băieţi; Fata şi Băieţii compunând echipa de CINCI, ce-a reuşit a ŞASEA din cele 50 de ţări ce-au luat parte la Olimpiada de Fizică Internaţională. Toţi cei Şapte şi-au petrecut, ca invitaţi, câteva zile printre noi, excursie la Niagara etc. Iar când au auzit, pentru prima oară Imnul Câmpului: *"Aseară la Prut, Războiul a început"*, din ochii unora au picurat lacrimi.

•

Câmpul a avut şi el *"Olimpiada"* lui: la *table*, campion - poetul Demostene Andronescu, la *"66"* - profesorul Nicolae Ciachir, iar la *şah* - subsemnatul.

•

La Sfânta slujbă religioasă dela Capelă, 10 copii (4-12 ani) în genunchi, au spus pe de rost *Crezul* şi *Tatăl Nostru*. Ei reprezintă generaţia nouă a Exilului.

•

Oficial, Joi seara am avut Focul Taberei, dar neoficial focul s'a stins Duminică dimineaţa. Tinerii l-au reaprins seară de seară, au cântat şi când au obosit, au intervenit cu casetofonul şi dansul.

•

În premieră: al 33-lea volum al profesorului universitar Nicolae Ciachir *"Istoria Politică a Europei dela Napoleon până la Stalin"*; *"Christ is calling you"* (*Hristos te cheamă*) a părintelui Gheorghe Calciu şi revista lunară *"Origini"* (*Romanian Roots*), sub direcţia scriitorului Gabriel Stănescu. O publicaţie literară care umple un gol în presa Exilului.

•

În programul Taberei dela Câmpul Românesc, pe lângă Focul Taberei, excursie la Niagara, conferinţe, o seară de poezii, o seară de teatru etc., includem şi şiragul celor *"trei sferturi de nopţi albe"*, unde s'au depănat, la un pahar de vorbă dulce, amintirile de pe fusul vieţii. Ocazie rară de a auzi amănunte inedite din istoria celor patru decenii de neagră *"fericire"*.

•••

DELA REGI ŞI ÎMPĂRAŢI ŢIGANI LA PRINŢI CUMANO-PECENEGI

Sergiu GROSSU

Primim din partea publicistului Sergiu Grossu din Franţa, aflat de câteva zile la Bucureşti, justificarea dezminţirii de mai jos, în legătură cu ştirea pe care a publicat-o ziarul *"România Liberă"* de Miercuri 13 August, în pagina 2, cu titlul: *"Cumano-pecenegul Eugen Caraghiaur îşi doreşte "din altruism" preşedinţia României"*.

Securitatea lui Ceauşescu a încercat să infiltreze, de-a lungul anilor de tristă aducere-aminte, agenţii ei în sânul Exilului românesc, compus din luptători anti-comunişti. Pe cei mai mulţi îi ştim ca atare, pe câţiva îi bănuim iar pe unul, cum a fost Virgil Tănase, nu l-am descoperit ca securist decât foarte târziu, în perioada evenimentelor tulburi dela sfârşitul lunii Decembrie 1989, deoarece atunci era - până atunci - prezent şi la emisiunile Dnei Monica Lovinescu, dela Europa Liberă, şi la reuniunile organizate la Paris de Mircea Eliade, la el acasă, sau la Paul Barbăneagră, în cinstea marelui savant stabilit la Chicago.

În schimb, diaspora, căreia aparţine Eugen Caraghiaur (această imensă masă de Români, fugiţi din ţară nu ca să lupte contra regimului comunist, ci să trăiască mai bine, fiindcă, vorba Latinului, *"ubi bene, ibi patria"*) era înţesată de agenţi securişti, trimişi de mai marii lor din Bucureşti, ca să zăpăcească sufletele naive şi să le apropie de *"naţionalismul anti-sovietic"* al geniului Carpaţilor. Eugen Caraghiaur aparţine acestei diaspore româneşti, dovedindu-se un element extrem de activ şi de favorabil cauzei securiste. Însă n'a avut niciodată impertinenţa să se declare *"prinţ"*, el, cetăţeanul româno-canadian cu domiciliul la Montréal.

Este vorba de un individ suspect, pe care Exilul l-a evitat. Pe care eu însumi l-am evitat, deşi era un părlit de basarabean, ca şi mine, pe care destinul l-a ajutat să ajungă în Canada şi să devină, cum o spune el, om de afaceri şi autor de cărţi (în special de nişte plachete cu poezioare, închinate Basarabiei). Făcea parte din grupul securist, condus de un oarecare Milovan, care prin anii '80 şi-a permis să editeze o fiţuică intitulată *"Dreptatea"*, făcând pe *"ţărănistul"*. În publicaţia lui de patru pagini era elogiat, cu regularitate, Nicolae Ceauşescu şi scoase în evidenţă, ilustrele sale calităţi de Român get-beget... Acestei aşa-zise ramuri Ion Mihalache, al aşa-zisului Partid Ţărănesc, aparţinea Eugen Caraghiaur, care încă nu-şi permitea să se considere... prinţ.

În străinătate, ca să nu mai repet în Exil, n'a existat decât un singur şi autentic Partid Naţional Ţărănesc (mă refer la anii 1969-1989, când mă aflam şi eu, împreună cu soţia, refugiaţi în Franţa): cel de care se îngrijea răposatul Nicolae Penescu, iar mai târziu condus, ca secretar general, de Dl. Cicerone Ioniţoiu. Atât. Cei dela *"Dreptatea"* colaboraţionistului securtist Milovan, detestat de întregul exil românesc, făceau pe ţărăniştii, ca să păcălească pe naivii diasporei. Aşa l-au indus în eroare şi pe Anton Crihan, celebrul membru al Sfatului Ţării, prieten intim al lui Pan Halipa, cu care eram în corespondenţă, dar am fost nevoit să rup orice legătură cu el, după ce s'a înhăitat cu pro-ceauşiştii mai sus indicaţi.

Pe Eugen Caraghiaur nu l-am cunoscut personal, nici nu ne-a fost dat să ne întâlnim vreodată. În toamna anului 1982, mă aflam la Montréal, în casa prietenului Petre Sultana, invitat de comunitatea Românilor canadieni, pentru a ţine o conferinţă şi, în acelaşi timp, a lua parte la Congresul Limbii Române, ce avea loc la Toronto. Eugen Caraghiaur a evitat să participe la acest Congres, ştiindu-se, vorba Românului, *"cu musca pe căciulă"*. Mi-a telefonat totuşi, la prietenul Sultana, cu dorinţa de a ne întâlni, de a sta de vorbă, *"ca nişte buni basarabeni ce suntem"*. I-am refuzat propunerea. Aşa cum nu i-am scris niciodată, ca să-i mulţumesc pentru cărţile sau cartea pe care le primeam din partea lui.

Semna doar Eugen Caraghiaur şi nu se proclamase de ruşine, probabil - *"prinţ"* cumano-peceneg... Că a fost recunoscut, ca *"prinţ"* şi personalitate de valoare, până şi de mitropolitul Antonie Plămădeală, nu mă miră de loc, fiindcă şi basarabeanul Plămădeală a cochetat cu Securitatea şi-a slugărit regimul comunist, întocmai cozilor de topor din bicisnica diasporă românească.

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

• Cetăţean român, absolvent al Fac. de Filosofie; Academiei de Teatru şi Film - Bucureşti, persoană dinamică, harnică, caracter optimist, cu pasiuni şi experienţă în domeniul filmului de autor (cultură, arte, sugestiv, metafizic), artei fotografice caut susţinător pentru emigrare în Lumea Nouă (Canada, U.S.A. sau AUSTRALIA). Sunt persoană pentru care responsabilităţile morale sunt legi. Acest anunţ nu este din spirit de aventură, el are o determinare existenţială. Răspundeţi la adresa: Marian Despina, Str. Matei Voevod, nr.66 A, Bucureşti ,România.

• Cetăţean american de origină română, studii superioare în S.U.A. Doresc cunoştinţă cu tânără (30-35) titrată. Răspuns la: P.O.Box 1056, Howell, Michigan. USA 48844

• Tânăr doctor canadian, cetăţean român şi canadian, doreşte corespondenţă cu doctoriţă românca, în vederea stabilirii unei relaţii serioase. Răspundeţi cu fotografie şi data naşterii la adresa:Marius Pop, 401 St.Jean Baptiste. Apt 1, Winnipeg, Manitoba, Canada. R2H 2X5.

-NOUTĂŢI EDITORIALE-

Este a doua oară când Prof. Dr. Nicolae Ciachir participă la tradiţionala "Tabără de Vară dela "Câmpul Românesc" din Hamilton, de fiecare dată cu surpriza unei cărţi.

Anul acesta distinsul cărturar a lansat în premieră cea de a 33-a carte *"Istoria politică a Europei dela Napoleon la Stalin"*.

Cartea cuprinde 150 de ani din cea mai interesantă perioadă a istoriei, incluzând România, cu documente inedite.

Tot în premieră la *"Tabăra de Vară"* dela *"Câmpul Românesc"*, a fost lansată şi cartea Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa *"Christ Is Calling You!" - A course in Catacomb Pastorship*.

În cele aproape 200 de pagini ale cărţii sunt prezentate sfaturile pentru oamenii zilelor noastre, insuflându-le ideea de a ridica crucea ca să-l urmeze în Credinţă şi mai presus de toate de a-l urma pe iubitul nostru Dumnezeu.

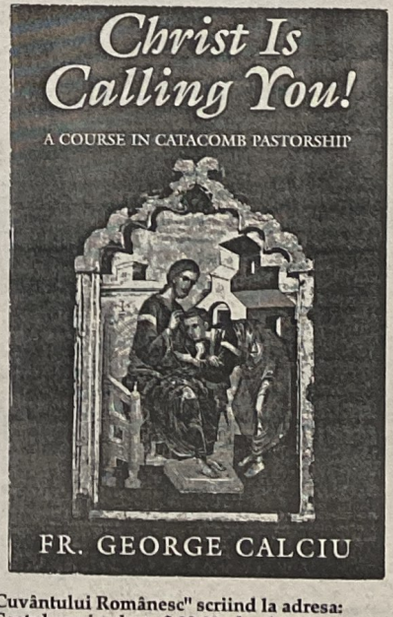

Cărţile pot fi cumpărate prin secţia de difuzare a "Cuvântului Românesc" scriind la adresa: Dl Tudor Murgoci, P.O. Rockton Ont. Canada, L0R 1X0. Costul unui volum: $ 20.00 plus $ 4.00 expediţia

ACADEMIA CAȚAVENCU — TAGMA CUM LAUDÆ

ORGANIZAȚIA DE BAZĂ PDSR-BUCUREȘTI, FILIALA OTTAWA

Unul din paradoxurile guvernării Ciorbea așa se cheamă în limbajul diplomatic bâlbâielile e că, în principalele capitale românești din străinătate, cum ar fi, de exemplu, Paris, Washington și Ottawa, ai noștri conduc tot cu ai lor. Nu-i deloc exagerat să vorbim de capitale, cât timp *"Câmpul Românesc"* din orașul canadian Hamilton e socotit, de toată emigrația de peste Atlantic, un loc spre care Românii pornesc să se adune *"acasă"*.

Întrucât toți Funarii din Canada sunt sedați numai cu medicamente compensate, guvernele, indiferent de rotirea lor politică, au îngăduit Românilor să înalțe la *"Câmp"* drapelul național. Ba mai mult, i-au ajutat și cu bani buni să-și clădească un Centru cultural. În 1990, după ce Chițac, cel neras în cap, le-a confiscat delegaților din Hamilton containerele cu medicamente aduse cadou la București, iar Iliescu i-a expulzat încă odată din țara natală poreclindu-i, precum îi mai e și azi obiceiul, legionari, SRI-ul a încercat, prin toate mijloacele, să pună mâna pe micul plai mioritic de peste Ocean.

Odată cu marginalizarea la Ottawa a academicianului dela *"Ștefan Gheorghiu"*, Tudorel Postolache, și reactivarea, în grad, la consulatele din Toronto și Montreal, a doi agenți de influență din producția de stoc a lui Ceaușescu, Ilie Pușcaș și Gheorghe Baltac revoluția de stat dela Cotroceni s'a mutat, în sfârșit, și la Hamilton. În momentul de față, întrucât a fost tratată doar cu supozitoare, s'a transformat în răscoală. Lupta dintre îndelung izgoniții din țară și abuziv numiții în post capătă toate datele unei guerile. Atâta doar că nu se trage. De fapt, se și trage. Anii trecuți, băieții cu ochi albaștri ai ambasadei au agresat, în câteva rânduri, *"Câmpul"* și locuințele unor lideri ai diasporei pe obiceiuri bine lucrate dinainte de '89. Tudorel Postolache, omul care, în anii '90, promitea bizonilor un program economic miraculos, trebue să treacă repede pe celălalt trotuar, când întâlnește un Român canadian. Iar Gheorghe Baltac, după ce a fost demascat cu acte că, în 1982, publica în gazetele montrealeze articole privind apărarea drepturilor transfugilor de către omenosul Ceaușescu, nici nu mai iese de emoție din Consulat. Guerila s'a transformat în conflagrație neantagonică.

În Canada trăiesc mai multe sute de mii de Români. Cei mai mulți pe coasta unde avem ambasada. Pentru ei, agonia în scaun a fostului prorector dela *"Ștefan Gheorghiu"* e mai mult decât o neglijență.

E o jignire.

Se spune că numai proștii se simt jigniți din te miri ce. Poate că Ministerul nostru de Externe continuă să-și considere pe Românii *"de dincolo"* după informările unor Pușcaș, Baltac și Postolache mai proști decât îi socotea prea târziu împușcatul. Ce nu înțelege atotștiitorul Severin e că sunt și mai mulți.

SĂPTĂMÂNA CÂMPULUI ROMÂNESC

-Oglindită de presa din Țară-

Pentru prima dată după evenimentele din Decembrie 1989, *"Săptămâna Câmpului Românesc"* dela Hamilton a fost oglindită de presa din Țară. Principalele două cotidiene naționale, ***"Ziua"*** și ***"România liberă"***, agenția de presă ***"ARPESS"***, postul național de televiziune ***"TVR 1"*** și săptămânalul satiric ***"Academia Cațavencu"*** s'au referit la festivitățile organizate în fiecare an, la Hamilton, de Asociația Culturală Română. ***"Ziua"*** a publicat mai multe corespondențe dela fața locului dela trimisul său special, la fel ca și agenția ***"ARPRESS"*** și cotidianul ***"România liberă"***. Suplimentul ***"Aldine"*** al cotidianului ***"România liberă"*** a publicat o corespondență dela deschiderea *"Săptămânii Câmpului Românesc"*, iar în data de 16 August a fost publicat un amplu fotoreportaj pe o pagină de ziar. Totodată, Televiziunea Română a transmis în cadrul principalelor emisiuni informative, ***"Jurnal"***, o corespondență dela Hamilton despre evenimentele culturale care au avut loc la *"Săptămâna Câmpului Românesc"*. ***"Ziua"*** a publicat mai multe corespondențe din Canada având ca subiect atitudinile adoptate de Asociația Culturală Română din Hamilton în privința ambasadorului României la Ottawa, Tudorel Postolache și a consulilor dela Montreal și Toronto. Un reportaj pe aceeași temă a apărut și în popularul săptămânal satiric ***"Academia Cațavencu"***, precum și în *"România liberă"*. ***"Academia Cațavencu"*** a lăudat activitatea Asociației Culturale Române și *"Câmpul românesc"*, reamintind că liderii comunității românești din Hamilton au fost ținta acțiunilor fostei Securități care, infiltrându-se în Asociație, a încercat să pună mâna pe *"Câmpul Românesc"*, datorită prestigiului acestuia în rândul comunității românești de pe continentul nord american. Articolul din ***"Academia Cațavencu"*** se intitulează ***"PDSR - Filiala Ottawa"***. Totodată, ***"Ziua"*** și ***"Televiziunea Română"*** au relatat despre lansarea în cadrul *"Săptămânii Câmpului Românesc"* a revistei ***"Origini - Rădăcini românești"*** condusă de poetul Gabriel Stănescu din Atlanta. Revista a fost prezentată atât în cadrul ***"Jurnalului"*** postului național de televiziune ***"TVR 1"*** cât și în populara emisiune ***"Info Art a TVR I"***, precum și în ***"Ziua"*** și ***"România liberă"***.

SIGURANȚA CETĂȚEANULUI MAI PRESUS DECÂT SECURITATEA STATULUI

ZIUA — SUPUSĂ SANCȚIUNILOR LUI ION ILIESCU

— COTIDIAN NAȚIONAL FONDAT ÎN 1930 —

Corespondență din Canada de la trimisul nostru, Andrei BADIN

ZIARUL ZIUA ESTE INVITAT LA CÂMPUL ROMÂNESC DE LA HAMILTON

Tabăra de vară este o Românie în miniatură

Corespondență din Canada de la trimisul nostru special, Andrei BĂDIN

Românii din Canada au aniversat un dublu eveniment cultural

Zece ani de la construirea Centrului Cultural „Nae Ionescu" și 40 de ani de la înființarea Asociației Culturale Române din Hamilton

La Hamilton s-a încheiat cea de a XXVII-a ediție a „Săptămânii Câmpului Românesc", manifestare anuală a românilor de pe continentul nord-american. Festivitatea de închidere s-a desfășurat la Centrul Cultural „Nae Ionescu", aflat în incinta Câmpului Românesc, fiind aniversați cei zece ani de la construirea acestuia. Ceremonia de închidere s-a desfășurat sub conducerea lui George. Centrul Cultural Nae Ionescu a fost construit în urma contribuțiilor bănești ale lui George Donnison, președintele Asociației de la a cărei înființare s-au împlinit 40 de ani George Donnison, fost profesor la Waterloo University, asa la cea de-a treia generație de români născuți în Canada.

Festivitatea de încheiere a strâns circa 400 de români din Canada și Statele Unite. Compania de Teatru „Cortina" din Montreal a susținut spectacolul „Gaițele" de Al. Kirițescu. Formată din amatori, trupa avut un deosebit succes.

România liberă

Săptămâna Câmpului Românesc de la Hamilton

ZIUA — COTIDIAN NAȚIONAL FONDAT ÎN 1930

Comicul Doru Octavian Dumitru a participat la deschiderea Săptămânii Câmpului Românesc de la Hamilton

Duminică a fost declarată deschisă „Săptămâna Câmpului Românesc" de la Hamilton, manifestare anuală a românilor de pe continentul nord-american. Începând de dimineață, sute de români din marile metropole americane, Montreal și Toronto, precum și din alte zone din Canada au participat la deschidere. Ceremonia de deschidere a constat într-un picnic organizat de Parohia Ortodoxă Română „Sfântul Gheorghe" din Toronto, iar părintele Jelea a ținut o slujbă religioasă la bisericuța de la Câmpul Românesc din Hamilton. Printre personalitățile românești prezente s-au aflat George Bălanu, editorul revistei „Cuvântul Românesc" din Hamilton, Mihaela Moisin, secretar general al Asociației Culturale Române, preotul greco-catolic Victor Crișan. De asemenea, au fost de față numeroși români născuți în Canada. „Săptămâna Câmpului Românesc" a continuat cu vernisajul expoziției de fotografie „Pe drumul Sfintei Cruci", reprezentând un ciclu spiritual creștin. Printre cei prezenți la inaugurarea Câmpului Românesc s-a aflat și renumitul comic Doru Octavian Dumitru, care trăiește la Toronto.

România liberă

Românii din Canada cer demiterea ambasadorului României la Ottawa, Tudorel Postolache

Asociația Culturală Română din Hamilton cere destituirea ambasadorului României la Ottawa, Tudorel Postolache. Într-o declarație acordată corespondentului ARPRESS din Canada, George Bălașu, vicepreședintele Asociației Culturale Române și purtătorul de cuvânt al acesteia, a afirmat că Tudorel Postolache a fost activist de frunte în perioada dictaturii ceaușiste, iar apoi omul de casă al fostului președinte Ion Iliescu. Bălașu a mai subliniat că Tudorel Postolache a fost prorector la Academia "Ștefan Gheorghiu", instituție ce asigura rezerva de cadre a fostului partid comunist. Asociația Culturală Română cere și rechemarea urgentă de la post a consulilor de la Montreal și Toronto, Gheorghe Baltag și Ilie Pușcaș, acuzați de lipsă de activitate. *(ARPRESS)*

Săptămâna Câmpului Românesc de la Hamilton

Duminică se va inaugura la Hamilton în statul canadian Ontario, la câțiva km de metropola Toronto, *Săptămâna Câmpului Românesc*, manifestare anuală, inaugurată în 1969. Aceasta este organizată de Asociația Culturală Română din Hamilton. Tabăra de Vară dela Hamilton este un loc de recreație și de vacanță, de întâlnire românească. Pentru noul venit, Câmpul Românesc oferă o uluitoare surpriză. Prima impresie este că te afli într'o stațiune de odihnă, alei cu copaci, parcuri pentru copii, terenuri de fotbal și volei, cabane, corturi, rulote. La poartă te întâmină tricolorul, fluturând în frățietatea celui american și canadian, precum și pictat pe o stâncă. După ce ai trecut de gălăgia piscinei ți se înfățișează impunătoarea clădire a Centrului Cultural *"Nae Ionescu"*. Apoi pe o cărăruie lângă râu, peste podețul alb, într'un cadru de basm, urci pe deal, la bisericuța cu hramul *"Adormirea Maicii Domnului"*.

Ceremonia de deschidere va avea loc Dunminică cu un picnic al Parohiei Ortodoxe Române *"Sf. Gheorghe"* din Toronto.

Manifestările vor continua cu conferințe ale invitaților din țară, vernisajul expoziției de fotografii *"Pe drumul Sfintei Cruci"*, o seară de poezii și prezentarea piesei *"Gaițele"* în interpretarea studioului *"Cortina"* din Montreal. Printre invitații speciali se numără părintele Gherorghe Calciu Dumitreasa dela Biserica Română din Washington, preotul Dumitru Ichim dela Kitchener, poeții Zahu Pană, Demostene Andronescu și Gabriel Stănescu, profesorul Nicolae Ciachir și Anca Gazibar. Vom reveni cu un amplu fotoreportaj dela Hamilton.

Andrei Bădin

Deplasare realizată cu sprijinul companiei JARO

ZIUA — COTIDIAN NAȚIONAL FONDAT ÎN 1930

interviu

Joi 21 august

Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa

- Acest interviu îl realizăm la „Câmpul Românesc" de la Hamilton lângă metropola canadiană, Toronto. V-aș ruga, Părinte, să ne spuneți care este semnificația acestuia pentru românii de pe continentul nord-american?

„Câmpul Românesc" a reprezentat vreme de zeci de ani liantul cel mai stabil al exilului românesc. Aici apare ziarul „Cuvântul Românesc", care a avut o linie fermă și neschimbată față de ceea ce se petrecea în România, și prin care românii din exil, în momentul de față, dar și cei din țară, înțelegeau într-un mod exact direcțiile prezente ale timpului și cele viitoare, pe care astăzi le trăim. „Câmpul Românesc" are calitatea unei flexibilități de adaptare fără nici un compromis de principiu, așa că are și astăzi aceeași importanță și influență ca în trecut. Autoritățile românești s-au ciocnit întotdeauna de atitudinea „Câmpului Românesc" și în viitor se vor ciocni dacă nu își vor respecta promisiunile și linia politică pe care românii o cer Guvernului lor.

Andrei BĂDIN
Foto: Florin TOMA

România liberă

pagina IV — documentar aldine — 16 AUGUST 1997

O Românie în miniatură la granița Canadei

Între 21 și 28 iulie, la Hamilton, a avut loc o nouă ediție a „Săptămânii Câmpului Românesc", manifestare anuală a românilor de pe continentul nord-american, care se desfășoară începând cu 1969. „Săptămâna" de anul acesta a fost prilejuită de împlinirea a 40 de ani de la înființarea Asociației Culturale Române, cea care organizează „Săptămâna Câmpului Românesc" și 10 ani de la construirea Centrului Cultural „Nae Ionescu". Și în acest an, la „Săptămâna Câmpului Românesc" au fost invitate numeroase personalități din țară și străinătate.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

MINUSURI, PLUSURI ŞI UN ADIO

Dl. Alfred H. Moses nu mai reprezintă Statele Unite în România. Înainte de a ne spune adio, a invitat la Ambasadă, la 4 Iulie, pe cetăţenii americani aflaţi în ţară; au participat circa 2.000 de persoane.

Acum, crestături pe răbojul dedicat fostului ambasador:

UN MINUS: Dl. Moses l-a susţinut pe Dl. Iliescu şi a apreciat hotărîrea să nu înapoieze proprietăţile particulare, deoarece *"chiriaşii"* n'ar avea unde să se mute etc. Este exact cum ai spune ca un hoţ care jefuieşte banca să nu restituie banii, pe motivul că rămâne cu buzunarele goale.

UN PLUS: Dl. Moses l-a *"convins"* pe Dl. Iliescu să redea proprietăţile comunităţii evreieşti şi de aceeaşi lege dreaptă s'au bucurat şi celelalte grupuri etnice.

UN MINUS: Dl. Moses s'a băgat cu diplomaţia în treburile interne, dând sfaturi de cine să ne reprezinte peste hotare, sprijinind pe unii diplomaţi de *"viţă neocomunistă"*, de asemenea, discret, a favorizat realegerea D-lui Iliescu.

NICI PLUS, NICI MINUS: Nu-l acuzăm că n'a pus umărul ca să sprijine acceptarea României în NATO. Aşa primise ordinul.

UN PLUS: Evreul Alfred H. Moses, Ambasadorul celei mai mari ţări din lume, a declarat cu voce tare:

În România nu există antisemitism, ci doar indivizi antisemiţi, al căror număr e mai mic decât în multe ţări din Apus.

Nu trebue să uităm şi declaraţiile fostului Rabin Şef al României, Alexandru Şafran, care a confirmat că în timpul războiului, deşi eram aliaţi cu Germania, Generalul Antonescu n'a trimis un singur Evreu în lagărele de exterminare.

O declaraţie ce-a desumflat balonul propagandei comuniste, că cei care s'au opus regimurilor impuse de Rusia, n'ar fi decât un grup de naziştі, antisemiţi etc.

După ce şi-a împlinit misiunea de ambasador, cu toate plusurile şi minusurile, D-lui Alfred H. Moses îi spunem adio şi-i urăm un PLUS de ani şi sănătate.

FMI AR PUTEA BLOCA ÎMPRUMUTURILE CĂTRE ROMÂNIA

Guvernul Ciorbea ar putea ajunge cât de curând la fel ca şi guvernul Văcăroiu în privinţa relaţiilor cu Fondul Monetar Internaţional, cauzate de neînceperea reformei economice. Surse guvernamentale au anunţat că relaţiile dintre România şi FMI sunt în impas, existând pericolul ca Fondul Monetar Internaţional să blocheze cea de-a doua tranşă a împrumutului *"stand by"* pentru ţara noastră. Informaţia a fost confirmată de Ministrul Finanţelor, Mircea Ciumara.

Amânarea semnării Memorandumului cu FMI ar putea bloca şi aprobarea bugetului pe anul 1998, care ar trebui să fie făcut public şi prezentat Parlamentului în luna Octombrie.

•••

BANCA COLUMNA, REŢELELE MAFIOTE ŞI VIRGIL MĂGUREANU

Ziarul bucureştean *"Ziua"*, a publicat ample dezvăluiri despre Banca Columna, care reprezintă vârful de lance al reţelei mafiote conduse de Virgil Măgureanu. *"Ziua"* cere Brigăzii pentru Combaterea Crimei Organizate anchetarea afacerilor firmelor din spatele Băncii Columna care sunt conduse de fostul director al SRI, Virgil Măgureanu.

•••

ŞI UNUL E PREA MULT

Dl. Mircea Gheordunescu, unul din şefii SRI-ului, ne asigură că din personalul vechi a rămas doar 30%. Pentru a trăda secretele, nu-i nevoie de 30%, ajunge un singur spion. În Primul Război Mondial s'a calculat că un spion egala cu 25.000 de ostaşi. Azi, cu arme şi mai ucigătoare, valoarea spionului crescut.

•••

LA OLTENIŢA ILIESCU A FOST UMILIT ŞI ÎNFRÂNT

Aflat la Olteniţa (locul de naştere), în căutarea foştilor suporteri de altădată, Iliescu, nepoftit de nimeni, a făcut greşeala de a participa la reuniunea absolvenţilor deceniului 4 ai Liceului *"Neagoe Basarab"* din localitate, unde a încercat să le ţină o lecţie politică în *"cel mai autentic spirit comunist"*.

Ghinionul lui a fost că în sală se alfa, ca invitat, Aurel Gulan, şeful promoţiei de ofiţeri 1942, martir al Gulagului sovietic şi numeroşi oameni de elită ai oraşului, în majoritate victime ale regimului comunist. La acuzaţiile deputatului Dr. Alexandru Ionescu, oltenitean, Iliescu a trebuit să părăsească sala, dezaprobat de participanţi.

•••

PENTRU MULŢUMIREA ŢĂRANILOR

Supra taxa la exportul de grâu, de 30%, a fost anulată şi s'a stabilit preţul grâului la 1.000 lei kg. Recolta se ridică la 7 milioane tone. La acest preţ agricultorul poate să-şi scoată cheltuielile şi să-şi câştige existenţa.

•••

PAPA DELA ROMA, IPF TEOCTIST ŞI FIDEL

S'a anulat vizita în România a Papei Ioan Paul al II-lea, deoarece I.P.F. Patriarh Teoctist n'a dat aprobarea necesară. I.P. Fericitul e amărît că Senatul a dispus să se restituie fraţilor Uniţi parte din bisericile înşfăcate. A reda păgubaşului ceea ce i s'a furat, este, în părerea I.P.F. Patriarh, *"nedrept şi exagerat"*.

Ateul comunist Fidel Castro a aprobat ca Papa să viziteze Cuba.

•••

A 70-A ANIVERSARE A LEGIUNII

Manifestări festive legionare, cu prilejul împlinirii a 70 de ani dela înfiinţarea Mişcării Legionare de către Corneliu Zelea Codreanu, la 24 Iunie 1997, au avut loc aproape în toate oraşele mari ale ţării.

Cea mai importantă şi mai semnificativă manifestare a avut loc la Iaşi, capitala spirituală a Moldovei şi una din citadelele românismului.

•••

IOAN INOCENŢIU MICU KLEIN ESTE IARĂŞI PRINTRE NOI

Cu stăruinţa guvernului şi aprobarea Vaticanului, un convoi de maşini în frunte cu Ambasadorul României pe lângă Vatican ne-a adus rămăşiţele pământeşti ale Episcopului Unit Inocenţiu, ce a creat din vila lui Blasiu Czorei, oraşul Blaj, despre care Ioan Eliade Rădulescu a spus: *"De aici a răsărit soarele Românilor"*.

După două secole şi douăzeci şi nouă de ani, Inocenţiu se întoarce acasă! Episcopul Bisericii Unite din Transilvania a fost mai întâi Român: *Tot ce pot face pentru bunăstarea clerului şi naţiunii noastre asuprite spre mărirea lui Dumnezeu şi binele sfintei biserici, nu m'aşi îndoi un singur moment a o îndeplini chiar cu vărsarea sângelui meu propriu"*. Dintr'o scrisoare adresată Nunţiului Papal din Viena.

El a înaintat două duzini de memorii Curţii împărăteşti şi a obţinut doar ca Românii să-şi poată clădi biserici şi trimite copiii la şcoală, iar împăratul Carol, în 1732, a dat Episcopului vot, scaun şi rang în Dieta ţării Ardealului, unde a fost în continuă luptă cu reprezentanţii claselor privilegiate. *"Poporul român e mai numeros şi mai vechi în Ardeal decât toate celelalte"*. Înfuriaţi de veşnicile *"pretenţii"* ale Românilor, cei din Dietă au încercat să l arunce pe fereastră...

Acuzat de revoluţionar şi periculos ordinei publice şi înfricoşat de ameninţările duşmanilor, el s'a refugiat la Roma, unde a murit în sărăcie, departe de Blajul lui iubit.

Azi, Episcopul Inocenţiu Micu Klein este iarăşi printre noi!

•••

LIDERUL PNL CATARAMĂ I-A DUS LA SAPĂ DE LEMN PE INVESTITORII SAFI

Liderul Partidului Naţional Liberal, Viorel Cataramă, nu va înapoia investitorilor la SAFI banii investiţi de aceştia. Recent, conducerea acestui fond de investiţii a anunţat că nu va putea returna economiile populaţiei. Viorel Cataramă este şi subiectul unui amplu serial de dezvăluiri publicat de *ZIUA*, în care senatorului PNL i se aduc grave acuzaţii, unele dovedite cu documente. Convenţia Democrată şi Preşedintele Constantinescu nu au luat nici o atitudine faţă de gravele acuzaţii de corupţie aduse lui Cataramă, membru marcant al CDR.

•••

ACUM LEGALIZAREA JAFULUI

În ultimul moment primim ştirea: *"Guvernul Ciorbea ordonă scoaterea de sub urmărire a marilor inculpaţi în dosarele corupţiei"*.

Anomalia se referă la abrogarea art.208 din Legea 31/1990 privind soicietăţile comerciale, prin ordonanţa de urgenţă nr.32 adoptată de guvernul Ciorbea la 16 Iunie 1997, urmarea acestei măsuri: *"bancruta frauduloasă, sancţionată cu închisoarea dela 2 la 7 ani, nu mai este încriminată ca infracţiune"*.

Iar prin Legea nr. 64/1995 (Sub timpurile lui Iliescu-Văcăroiu, n.n.) au fost abrogate şi dispoziţiunile privind bancruta din Codul comercial român.

La întrebarea, de ce nu s'a reintrodus art.208, Dl. Valeriu Stoica, Ministrul de Justiţie, dă o explicaţie stând pe loc: *"Chestiunea reintroducerii falimentului impune o modificare de ansamblu a Legii organizării şi lichidării judiciare a societăţilor comerciale. Este o chestiune care presupune o moţiune politică şi implică aspecte tehnice. În răstimpul acesta de 6-7 luni, o astfel de opţiune nu a fost posibilă peste noapte... etc."*

Pe scurt, cei care au jefuit băncile sunt nevinovaţi.

Aşa grăiesc legile făurite de neocomunişti.

•••

CĂRŢILE LUI ILIESCU NU SE VÂND

Cartea *"Revoluţie şi Reformă"* a ex-preşedintelui Ion Iliescu nu se vinde. La Cluj aceasta s'a ieftinit sub preţul unui pachet de ţigări proaste româneşti, dar tot fără succes. Volumul lui Iliescu continuă să se îngâlbenească sub soarele dogoritor al verii.

•••

DACĂ AR FI ALEGERI?

Un sondaj al opiniei publice, 15 August, ne arată favoriţii: Emil Constantinescu 71,1%, Teodor Meleşcanu 52,3%, Victor Ciorbea 50,2%, Petre Roman 49,9%, C.V. Tudor 37,9%, Ion Iliescu 33,1%, Tudor Mohora 14,2%, iar Ilie Verdeţ 11%.

•••

SPITALUL, GENERALUL ŞI AFACERILE FIICEI

Corpul de control al guvernului, sub conducerea D-lui Valerian Stan, a găsit nereguli la SAFI banii investiţi de aceştia. Recent, conducerea acestui fond de investiţii a anunţat că nu va putea returna economiile populaţiei. Viorel Cataramă este şi subiectul unui amplu serial de dezvăluiri publicat de *ZIUA*, în care senatorului PNL i se aduc grave acuzaţii, unele dovedite cu documente. Convenţia Democrată şi Preşedintele Constantinescu nu au luat nici o atitudine faţă de gravele acuzaţii de corupţie aduse lui Cataramă, membru marcant al CDR.

•••

CORUPŢIA DOMNEŞTE

Preşedintele Emil Constantinescu e nemulţumit de rezultatele *"Comisiilor judeţene de luptă împotriva corupţiei şi crimei organizate"*. Motivul: nu se găsesc oameni cinstiţi. În loc de un război, avem armistiţiu: comisia nu vede pe jefuitori, iar jefuitorii n'au auzit că există *"Comisia"*.

•••

Costul inundaţiilor: 20 de vieţi, 24.468 de gospodării şi cca 300.000 de hectare de teren agricol distruse, 625 km. de drumuri avariate etc. O pagubă de 800 miliarde lei.

•••

Ion Gheorghe Maurer, fost premier, a declarat revîstei VIP că Zoe şi Valentin nu sunt copii naturali ai lui Nicolae Ceauşescu.

•••

Regizorul Ion Cojar este noul director al Teatrului Naţional.

•••

S'a hotărât prin lege, ca staţiunile de radio şi televiziune să nu mai facă reclamă pentru ţigări şi băuturi alcoolice.

•••

Dl. Iliescu a trimis, anul trecut, ca să înveţe *"Democraţia"* şase studenţi la Moscova şi doi la Beijing.

•••

Alături de trei gazete dedicate sportului a apărut şi-a patra: *"Pro-Sport"*, plus o altă revistă *"Star Magazin"* care se ocupă de viaţa şi scandalurile vedetelor.

•••

Cei mai mulţi şomeri (peste 50%) îi găsiţi în portul Zimnicea (jud. Teleorman).

•••

S'a desfiinţat Compania Română de Petrol, formată de 62 de societăţi comerciale. În felul acesta societăţile vor putea fi mai uşor privatizate.

•••

O famile cu doi copii primeşte extra 40.000 lei lunar, cu trei 80.000 şi un maximum de 100.000 pentru patru copii.

•••

Cheltuim 4 miliardee lei pentru tratamentul antirabic. Zilnic sunt muşcaţi de câinii vagabonzi cca. 150 de persoane.

•••

Dacă Legea privind taxele de timbru va fi aprobată, un divorţ va costa 100.000 lei.

•••

Pe curând, la Iaşi, Muzeul *"Sergiu Celibidache"*.

•••

Germania va sprijini reîntoarcerea Saşilor în Transilvania dacă li se vor restitui casele şi pământul.

•••

Valentina Pelinel s'a întors dela New York cu titlul de *"Cel mai bun model feminin al anului"*.

•••

Generalul *"Picior-Ghips"* Stănculescu spune: au fost 1.110 de teroriştі. Lista lor a dispărut.

•••

Directorul Serviciului de Informaţii Externe, generalul Ioan Talpeş, şi-a dat demisia.

•••

În Capitală între 1500 - 2000 de copii vagabonzi. Cei mai mulţi îi găseşti în jurul Gării de Nord.

•••

Unul din cinci copii, e copil din flori.

•••

În locul generalului Ion Stan, decedat, a fost numit Comandant al Aviaţiei militare Comandorul Gheorghe Cătrană.

•••

Vor fi puse în circulaţie bancnote de 100.000 ce vor valora cca. 13 dolari americani.

•••

La Vama Veche şi Vama Giurgiu s'au confiscat peste un milion dolari falşi tipăriţi în Turcia.

•••

Transportul pe CFR se va majora cu circa 10%.

•••

În Marea Neagră, la 160 km. de Constanţa, s'a descoperit o importantă acumulare de gaze naturale.

•••

Renumitul lanţ hotelier Hyatt a preluat hotelul Bucureşti.

•••

S'a ieftinit benzina cu cca. 100 lei litrul.

•••

Impozitul pe salariu s'a redus cu 8%.

•••

Trei inşi care au dat jos steagul Ungariei de pe Clădirea Consulatului din Cluj, au fost daţi în judecată. Autorităţile speră să-l implice şi pe Gheorghe Funar.

•••

Un grup de legionari aflaţi în tabără la Eforie Sud, au ridicat o cruce de piatră înaltă de 15 metri.

•••

Ţiganii au ţinut prima conferinţă de presă pe limba romilor.

•••

Pentru a obţine noi împrumuturi Banca Mondială şi FMI ne impun: inflaţia, până la sfârşitul anului, să fie de 2% lunar, iar deficitul să se reducă la $ 1.4 miliarde.

•••

Dr. Al. Pesamosca (spitalul *"Marie Curie"*): majoritatea copiilor sunt trataţi mai întâi de *"foame"* şi apoi de ce suferă.

•••

Iulian I a cerut ca în mahalalele unde supuşii lui deţin majoritatea, inscripţiile să fie scrise şi'n limba ţigănească.

•••

Secta *"Martorii lui Iehova"* are peste 36.000 de membri dintre care 5.000 în Bucureşti.

•••

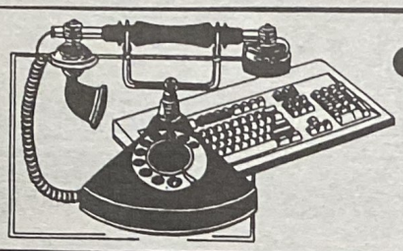

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

RELAŢIILE ISRAELO-PALESTINIENE, IAR LA COTA ZERO

Din Aprilie, de când Primulministru Netanyahu a decis să înceapă construcţii pentru coloniştii evrei în Ierusalimul de Est, care este populat aproape exclusiv de Palestinieni, relaţiile dintre cele două părţi au mers în continuă agravare.

Convorbirile de pace au fost întrerupte, iar reluarea lor amânată sine die, Palestinienii refuzând să participe, condiţionând prezenţa lor cu încetarea acestor lucrări, care sunt considerate că încalcă acordul de pace semnat în 1995. Au fost mereu ciocniri între demonstranţii palestinieni şi poliţia israeliană.

Americanii, criticaţi de aliaţii lor la Denver că nu fac nimic şi nu lasă nici pe alţii să medieze, s'au hotărît să se urnească. Timp de luni de zile, atât Clinton cât şi vice-preşedintele Al Gore, s'au ferit să treacă la o dispută publică cu Netanyahu. Washingtonul a decis să-şi modifice strategia, părăsind tactica de a lăsa cele două părţi să păşească gradat la îndeplinirea acordului dela Oslo, pentru a căpăta astfel o încredere reciprocă. Clinton a hotărît să accepte ideea lui Netanyahu, propusă de acesta în Aprilie, de a se trece direct la acordul final. Urma însă nevoia de a determina partea palestiniană să aibă încredere, prin prezenţa acum la masa tratativelor şi a diplomaţilor americani.

A fost nevoie din nou de un eveniment tragic, ca diplomaţia administraţiei să intre efectiv în acţiune. Pe data de 30 Iulie, un atac cu două bombe sinucigaşe a făcut 16 victime în Ierusalim, atacul fiind apoi revendicat de formaţia palestiniană extremistă Hamas. Netanyahu a decis atunci să închidă din nou trecerile dintre Israel şi partea palestiniană, împiedicând iar pe muncitorii şi negustorii palestinieni să-şi desfăşoare activitatea în Israel. Au fost demolate case ale Palestinienilor sub motiv că au fost construite fără aprobare. În acelaşi timp, au fost îngheţate în băncile israeliene, taxele colectate de Israelieni dela Palestinieni şi care trebue vărsate administraţiei palestiniene. Această blocadă economică a făcut ca peste 80.000 de salariaţi să nu mai poată fi plătiţi. Blocada israeliană începuse să coste administraţia palestiniană aproximativ 9 milioane de dolari zilnic. Rata de şomaj a crescut la 28%. De remarcat că Washingtonul a criticat măsura israeliană, calificând-o drept *"contraproductivă"* şi *"nefolositoare"*.

În această situaţie critică, a fost lansat din nou spre Israel trimisul special al administraţiei americane Denis Ross, care a sosit la destinaţie pe data de 9 August. El a stat patru zile, încercând să pună de acord cele două părţi, întâlnindu-se de patru ori, atât cu premierul israelian, cât şi cu Arafat. Netanyahu s'a menţinut pe poziţia fermă că embargoul nu va fi ridicat decât când Arafat va lua măsuri mai concrete, ca să aresteze pe acei responsabili cu pregătirea atacurilor sinucigaşe. De notat, că înainte de sosirea lui Ross, s'a întâlnit la Cairo Liga Arabă, ce a calificat acţiunea israeliană ca *"declaraţie de război împotriva poporului palestinian"*. La rândul său, Preşedintele Hosni Mubarak a declarat că Arafat *"nu are destulă"* putere, pentru a îndeplini toate pretenţiile Israelului. În timpul misiunii sale, Ross a presat pe Palestinieni, să ia măsuri mai concrete

împotriva militanţilor islamici şi a cerut fără succes Israelienilor să uşureze măsurile restrictive impuse Palestinienilor. Misiunea lui Ross s'a încheiat fără nici un semn de progres, dar după cum a remarcat el, a reuşit să prevină o *"deteriorare ulterioară"*. Cele două părţi au acceptat ca serviciile lor de informare să conlucreze pentru a raporta informaţii asupra atentatului cu bombe, urmând ca şeful serviciului CIA din Tel Aviv să acţioneze ca un arbitru, care să decidă dacă Palestinienii iau măsuri suficiente pentru a înfrâna acţiunile teroriste. Netanyahu s'a întâlnit la Aquaba şi cu Regele Hussein, care a spus că relaţiile dintre Israel şi Palestinieni au atins *"un moment periculos"*.

În zilele care au urmat, oficiali israelieni au ajuns la concluzia că serviciul de securitate palestinian cooperează deplin cu partea israeliană în privinţa cercetărilor privind atacul din 30 Iulie. Netanyahu a declarat că acesta este doar un prim pas, în urma căruia au fost eliberate 12 milioane de dolari (din cele 40), dar că blocada financiară va lua sfârşit numai după ce se vor lua măsuri energice împotriva militanţilor islamici. Israelienii au pretenţia să fie arestaţi peste 200 de suspecţi palestinieni. Arafat a calificat cererea drept *"un dictat israelian"*. Palestinienii pregătesc, ca represalii împotriva embargoului economic, un boicot asupra produselor israeliene, care intră pe teritoriul administraţiei lor. Sunt vizate diferite bunuri, mergând dela ţigări şi Coca Cola până la televizoare şi alte articole. Cel mai mult a avut de suferit Betleemul, care a fost complet izolat, fiind afectată şi activitatea turistică. La sfârşitul lunii August, guvernul Netanyahu a hotărît ridicarea blocadei acestuia, mai ales după ce soldaţii israelieni au aruncat din greşeală cu gaze şi în curtea unei şcoli de fete...

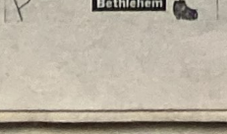

O nouă sursă de fricţiune a fost decizia lui Arafat de a convoca în situaţia actuală de criză, un dialog cu toate grupele palestiniene, la care au participat şi o serie de lideri ai grupării Hamas şi pentru prima oară a Jihadului (Războiul Sfânt Islamic). Arafat a mai avut convorbiri şi în alte dăţi cu rivalii săi din Hamas, care se opun tratatului de pace israelo-palestinian, dar nu şi cu cei din Jihad. De reamintit că Hamas, în afară de aripa militară, are o reţea puternică de ajutoare sociale, ceea ce o face iubită de un număr crescut de Palestinieni. Jihad însă are numai o structură militară, menită să dea atacuri împotriva Israelului.

Preşedintele Mubarak a promis Palestinienilor un ajutor de 10 milioane de dolari; ajutor financiar a promis şi Tunisia. Măsurile drastice luate de Netanyahu se pare că, în loc să înmoaie atitudinea Arabilor, nu a făcut decât să unifice rezistenţa acestora. Procesul de pace pare din nou compromis. Administraţia americană nu a exercitat nici un fel de presiuni asupra guvernului israelian, deşi a criticat măsurile drastice luate de către acesta. Denis Ross nu a avut un astfel de mandat, iar Secretarul de Stat Madeleine Albright şi-a amânat iar vizita sa în Israel, sub motivul că vrea să se întoarcă din regiune cu rezultate palpabile. Fostul consilier prezidenţial Zbigniew Brzezinski este în favoarea unei linii mai dure împotriva lui Netanyahu.

Pentru ca situaţia să fie şi mai încordată în Orientul Mijlociu, avioanele israeliene au dat atacul aerian cel mai violent asupra Sidonului, dela semnarea acordului dintre Israel şi Ezbollah din 1996, pentru a riposta asupra unui bombardament de katiuşe lansate de gruparea Ezbollah asupra localităţii Qiryat Shemona din Nordul Israelului. Acestea au fost lansate în urma unui atac de artilerie efectuat asupra Sidonului de către o formaţie libaneză proisraeliană, făcând mai multe victime. Durii din guvernul Netanyahu, foştii generali Sharon şi Eitan au cerut riposte robuste. Eitan a propus ca zona de securitate din Sudul Libanului să fie extinsă. Această zonă a fost înfiinţată de Israel în 1985, după ce s'a retras din Liban, pe care l-a atacat în 1982. Gruparea Ezbollah, subvenţionată de Iran şi acceptată de Siria, luptă pentru eliberarea acestui teritoriu. Au mai continuat atacuri israeliene şi în zilele următoare.

Şi cu Siria relaţiile sunt încordate după ce Netanyahu a anunţat construirea unui baraj la Al Hama, în zona graniţei cu Înălţimile Golan, revendicată de Damasc. Această zonă, după războiul din 1967 era neutră, fiind respectată de ambele părţi. Siria şi Israelul sunt practic încă în stare de război.

Palestinienii aşteaptă cu speranţă vizita Secretarului de Stat Madeleine Albright, anunţată pentru luna Septembrie în Israel, Egipt, Iordania şi Siria.

Situaţia din Bosnia nu pare a se fi liniştit decât aparent. La începutul lunii August, şi-a făcut din nou apariţia Richard Holbrocke, pentru a încerca să impulsioneze părţile, ca să respecte stipulările tratatului dela Dayton, semnat în 1995. De reamintit că trimisul special al administraţiei americane a avut un rol important în pregătirea acestui tratat care, în multe privinţe, a ajuns astăzi la un punct mort. Astfel, la Split el a primit asigurări din partea Preşedintelui croat Tudjman şi al liderului bosniac Izetbegovici, că vor opri violenţele etnice şi au reafirmat dreptul refugiaţilor de a se întoarce la casele lor. *"Dacă refugiaţii sunt opriţi să se reîntoarcă, vom avea de facto o divizare a Bosniei"* a spus Holbrocke, adăugând că Statele Unite nu vor permite acest lucru. După cum se ştie, deşi la începutul războiului împotriva Sârbilor, Croaţii şi Musulmanii din Bosnia au fost aliaţi, în 1993-94, ei s'au luptat pentru considerente etnice, iar relaţiile dintre cele două părţi au rămas şi acum încordate. Astfel, de curând, în localitatea Jajce, din centrul Bosniei, Croaţii au izgonit pe Musulmanii care se întorseseră la casele lor. Holbrocke s'a întâlnit apoi cu Preşedintele Sârbilor bosniaci, Bilijana Plavsici şi cu Preşedintele Iugoslaviei Slobodan Miloşevici.

Eşecul acordului dela Dayton se poate vedea din faptul că din peste o jumătate de milion de refugiaţi musulmani, numai 2.000 au putut să se reîntoarcă la locuinţele lor în regiunea controlată de Sârbi şi cam acelaşi număr au fost lăsaţi să revină în partea Bosniei controlată de Croaţi.

În Iulie, forţele NATO şi-au luat în sfârşit inima în dinţi şi s'au hotărît să treacă la arestarea criminalilor de război aflaţi pe lista tribunalului internaţional dela Haga. Astfel un suspect sârb a fost arestat şi trimis la tribunal, iar celălalt care a opus rezistenţă armată, a fost împuşcat. Aceasta a fost doar o jumătate de măsură, fiindcă a pus în gardă pe criminalii mai importanţi ca Dr. Karadjici şi Gen. Mladici. De atunci nu s'a mai declanşat nici un alt raid, fiindcă după cum se ştie, atât Statele Unite cât şi Franţa nu vor să intre în situaţii complicate. De altfel, Sârbii lui Karadjici au promis să doboare orice elicopter care va încerca vreo operaţie pentru a-l aresta în fieful lui dela Pale. De altfel arestarea lui Karadjici de către trupele NATO, deşi speculată, pare până în prezent a nu fi de actualitate. Sunt unele scheme surprinzătoare în culise care arată din nou atitudinea neclară şi oscilantă a administraţiei americane. Preşedinta republicii Srpska, Bilijana Plavsici a dezvăluit că Madeleine Albright a propus lui Karadjici un refugiu într'o a treia ţară al cărei nume nu a fost dezvăluit, dar acesta a refuzat. Manevra ar fi dat lui Karadjici imunitate împotriva urmăririi penale.

În mod surprinzător, a apărut o nouă sursă de încordare prin conflictul dintre Preşedintele republicii sârbeşti din Bosnia (Srpska) , Bilijana Plavsici şi Karadjici. Ea a devenit preşedinte, după retragerea lui Karadjici impusă de acordul dela Dayton. Deşi naţionalistă ca şi acesta, ea a acuzat încă din Iunie pe politicieni şi pe fostul ei şef de corupţie pe scară largă şi deturnarea fondurilor care trebuiau să servească la menţinerea spitalelor şi şcolilor şi pentru plata salariilor. Ea a dizolvat parlamentul şi a cerut noi alegeri în luna Octombrie într'o încercare de a înlocui astfel oamenii lui Karadjici care se opun aplicării acordului dela Dayton. Deşi preşedinta ca naţionalistă a acceptat cu greu acest tratat, ea îl consideră ca singura cale de a scoate ţara din haos şi din criza economică, acuzând pe oponenţi că opresc aplicarea tratatului şi deci împiedică astfel asistenţa de reconstruire promisă de Occidentali. Oamenii lui Karadjici în combinaţie cu agenţii lui Miloşevici, au încercat s'o lichideze pe Bilijana Plavsici la sfârşitul lumii Iunie, arestând-o pe aeroportul din Belgrad, la venirea dintr'o vizită făcută în Marea Britanie. Ea a fost dusă la graniţa cu republica Srpska, unde urma să fie preluată de agenţii Ministrului de Interne Dragan Kijaci, loial lui Karadjici. Numai o eroare asupra punctului de întâlnire, ca şi sosirea în grabă a poliţiştilor şi soldaţilor loiali din Bania Luka au făcut ca ea să fie salvată. Preşedinta a cerut ajutorul forţelor NATO. Acestea au făcut în August o descindere în şase posturi de poliţie din Bania Luka suspectate de a avea aparatura de interceptat convorbirile preşedintei.

Spre surprinderea forţelor NATO şi a reprezentanţilor şi a poliţiei neînarmate a ONU, nu numai că au fost găsite sisteme de ascultare şi microfoane miniaturale, dar în depozite ascunse şi o mare cantitate de armament. Au fost găsite grenade, arme de asalt, aurncătoare de rachete, mine, suficiente pentru a echipa cu armament greu o formaţie de 2.000 de oameni, după opinia unui ofiţer expert în explosive care a făcut parte din formaţia de 350 de soldaţi britanici ce au făcut percheziţia, fiind sprijiniţi şi de care blindate. *"Acestea erau menite să fie folosite împotriva noastră, a tuturor celor care se opun conducerii din Pale"*, a spus Doamna Plavsici. După cum se ştie, guvernul, ca şi parlamentul sunt situate la Pale, unde este fieful lui Karadjici încă din timpul războiului, iar preşedinta activează în Bania Luka din Nordul Bosniei.

Statele Unite şi aliaţii occidentali au hotărît ca să sprijine poziţia adoptată de Plavsici inclusiv alegerile propuse de ea pentru Octombrie. Dar şi în această problemă şi-a vârît codiţa Rusia. Astfel, la o propunere în Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa de a monitoriza alegerile din Srpska, din cei 54 de membri, numai Rusia s'a opus.

NOI COMPLICAŢII ÎN BOSNIA, SÂRBI CONTRA SÂRBI

Pentru a arăta că sunt motive economice temeinice de a sprijini aplicarea tratatului dela Dayton şi a ajuta poziţia Preşedintei Plavsici, s'a anunţat un ajutor de 60 milioane de dolari către regiunea Bania Luka, pentru încurajarea industriei particulare. Acest ajutor care va fi înaintat de Agenţia Statelor Unite pentru Dezvoltarea Internaţională, este iniţiat de Washington şi nu se va aplica restului republicii. Bilijana Plavsici este profesoară de biologie şi a fost studentă la Fulbright în Statele Unite. Ea este înconjurată de consilieri care vorbesc limba engleză şi au educaţie americană.

Această tensiune care opune pe Sârbi împotriva Sârbilor, este încă departe de a fi elucidată. Din cei opt generali ai armatei republicii, la şedinţa convocată de Plavsici la Bania Luka, au absentat Gen. Colici, şeful Statului Major şi alţi trei generali care par să-l sprijine pe Karadjici. Au fost prezenţi generalii Talici şi Simici, ambii comandanţi de corpuri de armată, ca şi comandantul forţelor aeriene şi adjunctul şefului de Stat Major.

Srpska pare a fi astfel scindată în două din punct de vedere politic, militar şi al poliţiei. Acelaşi lucru se poate spune de mediile de informaţie, în care televiziunea joacă un rol important. Şi pe calea undelor se dă o luptă între Bania Luka şi Pale care denumeşte forţele NATO forţe de ocupaţie pe cale le aseamănă cu trupele germane din al Doilea Război Mondial.

După unii diplomaţi occidentali, printre care şi Holbrocke, un alt obstacol care împiedică unificarea Bosniei sunt banii pe care politicienii îi obţin ilicit, prin contrabanda unor bunuri între cele trei state mici. Majoritatea taxelor colectate dintre Bosnia, Croaţia şi Serbia intră în mâinile oamenilor de afaceri şi ale politicienilor.

BILJANA PLAVSICI

În ultimele zile ale lunii August, situaţia s'a agravat prin atitudinea ostilă arătată în continuare de partizanii lui Karadjici împotriva forţelor NATO, care au sprijinit poziţia Preşedintei Plavsici. În oraşul Brcko (Brâţko), incitaţi de îndemnurile făcute la radio, aceştia au aruncat cu pietre şi sticle asupra soldaţilor americani, rănind doi dintre ei. Forţele NATO au acum în Bosnia 30.000 de oameni dintre care 8.000 de Americani.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

LA CATAFALCUL SPERANŢEI

—Vasile VRÂNCEANU—

Alianţa dintre capitalismul anglo-american şi comunismul sovietic pentru înfrângerea Germaniei naziste s'a destrămat la sfârşitul războiului.

Instalaţi în centrul Europei, la Berlin, îmbătaţi şi de gloria unei victorii pe care n'ar fi avut-o fără intrarea în războiu a Statelor Unite, fără ajutorul imens în armament, materiale, vehicule şi hrană, Ruşii au confirmat istoria, incorijibila lor agresivitate împotriva vecinilor, împotriva lumii civilizate.

Stalin a lansat o campanie de subminare a democraţiilor europene, de comunizarea Europei şi chiar şi în Africa şi Asia. Visa să fericească lumea cu *"paradisul comunist"*.

Nerespectarea Chartei Atlanticului, a angajamentelor şi agremenţelor din anii războiului, abuzuri, confruntări repetate au dus la *"războiul rece"*, care a consumat sume enorme şi a întârziat dezvoltarea paşnică, progresul în jumătatea de Est a Europei. Ţările din Vest s'au repliat şi la 4 Aprilie 1949 au încheiat Organizaţia Tratatului Nord Atlantic: NATO, format din 12 state: Belgia, Canada, Danemarca, Franţa, Marea Britanie, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia şi USA. Ulterior, au fost cooptate Grecia şi Turcia, Germania de Vest şi Spania.

NATO are ca obiectiv ***apărarea colectivă*** a păcii şi securităţii statelor membre împotriva oricărei agresiuni, ori de unde ar veni.

Organul suprem de conducere este *"Consiliul Nord Atlantic"* format din conducătorii statelor membre. Se întruneşte de două ori pe an şi stabileşte politica de apărare. Între sesiuni, afacerile sunt conduse de Secretarul General ales prin rotaţie.

Un comitet militar al Şefilor de Stat Major al tuturor ţărilor membre conduce politica militară, iar un grup restrâns format din şefii de Stat Major ai Franţei, Angliei şi Statelor Unite conduc trei comandamente militare în teritoriu.

Este clar şi simplu că NATO - organizaţie militară prin excelenţă - a fost şi este îndreptată împotriva Uniunii Sovietice pentrucă singura potenţială agresiune, ameninţarea păcii şi a securităţii în Europa venea exclusiv din partea Uniunii Sovietice.

Stalin a răspuns prin constituirea *"Tratatului dela Varşovia"* în care a încorporat *"volens-nolens"* toate ţările din zona de dominare sovietică, inclusiv Germania de Est.

Cele două organizaţii adverse nu s'au angajat în confruntari militare, dar NATO a fost un detesent şi Uniunea Sovietică n'a îndrăznit să atace în Europa.

Odată cu dezintegrarea Uniunii Sovietice a murit şi tratatul varşovian şi mort a rămas.

Rând pe rând, ţările aflate sub tutela despotică s'au eliberat. O nouă epocă începe în Europa.

La inaugurarea Muzeului Holocaust din Washington au fost invitaţi şefi de state, personalităţi marcante din întreaga lume. În discuţiile avute la Casa Albă cu Preşedintele Clinton, Vaclav Havel şi Lech Walesa, preşedinţii Cehiei şi Poloniei, două ţări martirizate şi ele, au sugerat extinderea NATO - în ţările decedatului Tratat dela Varşovia.

La Washington, atunci, a fost prezent şi Preşedintele Ion Iliescu, dar el avea alte opţiuni şi era pe post de *"gură cască"*, de figurant.

Preşedintele Clinton a întrevăzut ocazia de a-şi consolida poziţia politică şi considerând şi avantaje electorale în viitoarele alegeri prezidenţiale, a propus expansiunea NATO în ţările foste satelite Uniunii Sovietice.

Popoarele din Est, flămânde de libertate, însetate de dreptate, au aşteptat ani şi ani să *"vină Americanii"*. Au aşteptat şi Românii, au aşteptat şi Ungurii, au aşteptat şi Cehii, dar Americanii n'au venit, nici la Bucureşti, nici la Budapesta, nici la Praga.

După 40 de ani s'a născut o nouă speranţă: NATO. Din cele 12 ţări candidate, doritoare a se integra în Organizaţia Nord Atlantică, cinci erau favorite în primul val, printre ele şi România. Guvernul, poporul român s'a angajat în cursa pentru NATO, cu o mobilizare generală a tuturor forţelor pentru a arăta şi convinge că România aparţine de drept şi de fapt Europei, că linia de apărare a Europei este linia Marea Baltică - Marea Neagră, că flancul de Sud-Est NATO va fi consolidat prin admiterea României în organizaţie, că s'a eliberat total de comunism şi a trecut la reformele corespunzătoare noului regim democratic. S'au consumat: timp, energii, talente şi TALANŢI. S'au făcut chiar şi *"sacrificii istorice"*.

Canada şi nouă ţări din Europa s'au declarat pentru invitarea României în primul val.

Statele Unite şi Anglia tăceau. Aşteptau.

Pericolul unei agresiuni din Est nu este imediat: comandamentul Statelor Independente, C.S.I., noua formaţiune orchestrată de Moscova, în locul decedatei URSS, nu are puterea militară a răposatei. Se zbate într'o criză economică şi politică, iar armata este demoralizată şi de insuccesele din Afganistan şi Cecenia. Dar pentrucă *"paza bună fereşte de primejdia rea"*, NATO trebue să se extindă spre Est.

Rusia se opunea expansiunii NATO în ţările foste satelite ale URSS.

Problema a fost tratată la o întâlnire între Clinton şi Elţin la Helsinki şi deşi Preşedintele Clinton l-a avertizat pe Elţin că NATO se va extinde în Est cu sau fără acordul Rusiei, au negociat. Unul a mai dat, celălalt a mai lăsat şi s'a ajuns la un acord, acord parţial public, parţial discret dacă nu chiar secret, nu egal în înţeles de părţi.

Cert este că după Helsinki, Rusia a fost primită în Grupul celor 7 mari puteri, care devine acum Grupul celor 8, i s'a oferit *"Actul Fondator"* de colaborare NATO-Rusia, act pe care NATO şi Boris Elţin - reprezentând Rusia - l-au semnat la 27 Mai la Paris. Acelaşi *"Act Fondator"* a fost semnat şi cu Ucraina, la Madrid.

Preşedintele Clinton precizează poziţia Statelor Unite: numai 3 ţări vor fi invitate pentru intrare în NATO: Polonia, Cehia şi Ungaria. România şi Slovenia să aştepte.

Hotărîrea finală a fost luată de Consiliul Nord Atlantic la întrunirea din 7-9 Iulie la Madrid.

Jacque Chirac, Preşedintele Franţei, a pledat cauza României cu o fermitate, cu argumente valabile, România îndeplinind toate condiţiile prevăzute de statutul NATO şi prezintă o importanţă deosebită prin poziţia sa strategică.

Preşedintele Clinton, secondat de Premierul britanic Tonny Blair, au impus majorităţii favorabile pentru admiterea României - formula nu 5, ci numai 3 state să fie primite în primul val.

S'au găsit argumente - şi ele valabile - pentrucă avocaţii şi diplomaţii găsesc motivări... ca cei puternici să aibă dreptate.

După ce a fost lăudată pentru performanţele realizate în acţiunea de democratizare şi reforme economice - i s'a reproşat României că democraţia sa nu este consolidată, nu are aripi să zboare, că 7 luni nu sunt 7 ani.

Vinovat pentru aceşti 7 ani pierduţi este Ion Iliescu, care în loc să fie după gratii sau în chilie la mânăstire îşi poartă aroganţa în limuzine, în Senatul Ţării, acuzând guvernul ca e incapabil să rezolve criza economică, criză pe care el a pregătit-o prin incompetenţă şi jaf în cei 7 ani dela 1990 până în Noembrie 1996.

Acum, poporul român plăteşte greşeala de a-l fi tolerat şapte ani la cârma ţării.

Pentru păstrarea unităţii, Consiliul întrunit la Madrid a însuşit formula propusă de USA cu precizarea că în 1999, la aniversarea a 50 de ani dela înfiinţarea NATO-ului, se va reconsidera situaţia celorlalte ţări candidate, că uşa este şi rămâne deschisă şi că România şi Slovenia sunt în fruntea listei pentru al doilea val.

Motivarea asocierii naţiunilor captive din Estul Europei în NATO este să împiedice, să oprească o agresiune în Europa de către o Rusie restabilită, mai ales că are un puternic, bogat stoc de armament nuclear.

Decizia luată la Madrid este o jumătate de măsură. Din prevedere, din prudenţă, din calcul? Oricum, ca orice jumătate de măsură are riscuri şi consecinţe. Occidentul; a fost generos cu Rusia. Va fi rodnică această generozitate? Dacă nu, cine va plăti, cine va suporta consecinţele?

După regula generală, Consiliul Nord Atlantic şi-a încheiat sesiunea cu discursuri. Preşedintele Clinton a spus între altele că s'a construit un pod peste prăpastia care separa în două Europa. Politicos, n'a menţionat cine a săpat această prăpastie, a făcut promisiuni celor care au sperat, dar au rămas pe dinafară.

O luminiţă din conştiinţa Preşedintelui Statelor Unite a îndreptat avionul USA Air Force No.1 pentru o scurtă escală la Bucureşti, să ne mângâie durerea că speranţa noastră a fost ucisă. Ne-a lăudat, ne-a îndemnat să continuăm drumul pe care am pornit în Noembrie 1996 că a noastră va fi împărăţia cerurilor. A fost întâmpinat, ovaţionat cu o mare, largă simpatie pentru ţara sa.

În zborul spre Casa Albă şi-o fi spus în sinea lui Preşedintele Clinton, ca şi Kerr, *"Mulţumesc, Tie Doamne, că nu m'am născut Român"*. Ambasadorul Kerr venise la Bucureşti cu Harriman şi Vişinski în Ianuarie 1946 să salveze aparenţele, să spele obrazul şi mâinile Aliaţilor că România a fost abandonată *"în ghearele ursului sovietic"*.

La catafalcul unei speranţe nu venim cu flori, nici cu lacrimi, ci cu tristeţea că dreptatea celor mici este strivită de cei puternici.

Resemnaţi, ne întoarcem să sprijinim activitatea de ecarisaj, de deratizare şi deparatizare a vieţii publice, începută de conducătorii României, cu speranţa în tineretul care se ridică din sate şi oraşe, din câmpie şi dela munte. Sunt copiii şcolii din Piatra Neamţ, care şi-au deschis puşculiţele şi-au dat gologanul, covrigul din recreaţie pentru Mausoleul Martirilor Neamului dela Aiud, când pungile bogătanilor au rămas închise. Sunt tinerii care la Olimpiada de Fizică din 1997, la Sudbury, cu 52 de ţări în competiţie au obţinut medalii de aur, de argint şi de bronz, arătând lumii virtuţile, capacităţile unui neam cu de atâtea ori o tristă istorie.

Acest tineret este *"Speranţa"*, *"Marea Noastră Speranţă"*.

Ei vor clădi ţara visată de cei ucişi de gloanţe şi streanguri regale, în grele temniţi.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?

EFEMERIDE

PENTRU UN ZIAR DE DREAPTA

În conotaţia politică, dreapta şi stânga reprezintă laturile unei concepţii de guvernare. Pe parcursul anilor sensul lor a deviat, dreapta şi stânga devenind părţi adversare, atât sociale cât şi naţionale. Stânga a deviat spre ateism, internaţionalism, anarhie şi revoluţie violentă. Dreapta a rămas credincioasă în Dumnezeu, păstrătoare a culturii şi tradiţiilor naţionale, iar ca sistem evolutivă în armonia păturilor sociale.

Românii, în tradiţia lor, aveau bine definite semnele dreptei şi stângii. Prima benefică pornind dela învăţătura creştină că Dumnezeu, la Judecata de Apoi, va pune pe cei buni în dreapta Sa şi pe cei răi în stânga Sa.

Dreptatea revenea celor drepţi. Om drept era cel corect în judecată şi acţiune.

A doua, stânga, era partea negativă. A călcat cu stângul, însemna că a pornit-o rău. Numai în armată se pornea cu stângul şi rezultatele rămâneau la voia hazardului.

Lupta politică dintre dreapta şi stânga din acest secol se pare că a lăsat centrul gol. Mai mult decât atât, mergând spre apogeul lor, auzim tot mai des de extreme: dreaptă şi stângă. Rezultatul? Două tipuri de guvernări totalitare, care au zguduit secolul nostru cu preponderenţă în favoarea stângii care, infiltrând până în vârfurile cele mai înalte ceea ce trebuia să fie ***centru***, acesta s'a prăbuşit, lăsând stângii să-i ocupe locul şi să-i culeagă roadele.

România a fost şi ea teatru de dispută între dreapta şi stânga, mai cu seamă în partea scrisă a celor două tabere: ***Presa !***

Atât înainte de Primul Război Mondial, în perioada dintre cele două războaie, dar mai ales după capitularea necondiţionată din August 1944, presa a jucat rolul hotărîtor în orientarea opiniei publice.

Dacă între Eminescu la ziarul *"Timpul"* şi roşii liberali, bătălia se purta doar pe calea scrisului, ea degenerează în manifestaţii şi lupte de stradă care în România s'au accentuat după revoluţia bolşevică din Rusia.

Cristalizarea orientării politice a presei se face prin aderarea stângii din România la internaţionalismul comunist. Ziarele: *"Dimineaţa"*, *"Adevărul"*, *"Lupta"*, pentru a le pomeni doar pe cele mai cunoscute, propagau ideile comuniste, instigând la revoluţie pentru lichidarea abia închegatei Uniri a Românilor într'un stat liber şi suveran. *"Universul"*, ca ziar de centru, făcea cu greu faţă atacurilor concentrice ale ziarelor de stânga, conduse toate de elemente alogene, duşmane statului românesc.

Reacţia Românilor batjocoriţi în propria lor ţară n'a întârziat şi pe rând au apărut cotidienele *"Calendarul"*, *"Cuvântul"*, *"Curentul"*, *"Porunca Vremii"*, *"Buna Vestire"* şi altele.

Nocivitatea presei pro-comuniste a fost stopată de guvernul prezidat de Octavian Goga cu Armand Călinescu la Interne care, printre primele măsuri luate când au ajuns la guvern, au interzis apariţia ziarelor *"Adevărul"* şi *"Dimineaţa"*, cele mai cunoscute. La câteva luni după instaurarea dictaturii regale, a fost suspendat şi cotidianul *"Buna Vestire"*, după ce ziarul *"Cuvântul"* al lui Nae Ionescu fusese suspendat anterior, ca şi *"Calendarul"* lui Nichifor Crainic.

După ocuparea ţării de către Sovietici şi instalarea comuniştilor la putere, *"tovarăşii de drum"* *"Adevărul"* şi *"Dimineaţa"* au rămas suspendaţi în continuare, *"Curentul"* al lui Pamfil Şeicaru a fost interzis, iar *"Universul"* a fost lăsat să moară de inaniţie, dispărând pe nevăzute.

Era de aşteptat ca după Revoluţia Tineretului din 1989 cel puţin presa din România să fie prima pusă la punct pentru o adevărată informare a populaţiei. S'a întâmplat tocmai pe dos. Ziarele de stânga *"Adevărul"* şi *"Dimineaţa"*, suspendate de Octavian Goga au reapărut revendicându-şi vechimea din trecut, *"România Liberă"* şi-a schimbat doar conducerea rămânând cu acelaşi titlu de pe timpul comuniştilor, fapt repetat şi de echipa securităţii Dinamo care, în ciuda tuturor transformărilor din ţară, refuză să-şi schimbe numele dat de NKVD-ul rusesc.

Dacă stânga continuă să-şi păstreze privilegiile şi acum, oare nu se găseşte nici un Român în ţară să editeze şi un ziar de dreapta?

Un corp omenesc fără un picior nu poate merge decât în cârje, iar fără o mână este ciung. Până când România va trăi ciuntită? Sau politicienii români au şters din vocabularul lor *"Mens sana in corpore sano"*.

Încercări timide ale apariţiei unei prese de dreapta au fost înăbuşite în faşă. Are drept să apară orice publicaţie pornografică, ateistă, internaţionalistă, sectară şi de orice orientare nocivă spiritului românesc. Apar publicaţii în limbile minoritare, iar ţiganii ne-au spurcat numele prin crearea confuziei cu denumirea de romi, dar numai asupra naţionalismului românesc s'a pus pecetea de tabu.

Dacă liberul acces la dosarul de Securitate - care oricum ce nu convine Securităţii nu se va afla, însă va fi un prilej de răfuială între Români - un ziar care să dea publicităţii numele tuturor anchetatorilor, directorilor de închisori şi lagăre, gardienilor care terorizau pe deţinuţi, este absolut necesar pe lângă poziţia pe care dreapta din România trebue să o exprime deschis.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

LICHIDAREA ÎNTREPRINDERILOR NERENTABILE DIN ROMÂNIA

——Ion BOIERU——

Un număr de 17 întreprinderi din ţară, inclusiv rafinării din Valea Prahovei, au fost închise prin decizia guvernului Ciorbea, în acord cu procesul de instaurare a unei economii de piaţă. Cele 17 întreprinderi au devenit nerentabile şi lucrau în pierdere de mari proporţii. Reacţiile din partea muncitorilor, faţă de aceste măsuri, au fost destul de agresive. La Valea Călugărească a fost oprită circulaţia feroviară dintre Bucureşti şi Moldova, până la intervenţia poliţiei, care în cele din urmă a instaurat ordinea. Palatul Prefecturii din Ploieşti a fost atacat cu pietre şi cu roşii de către muncitorii salariaţi.

Controversa asupra acestor evenimente este destul de încărcată de polemici, acuzaţii şi ameninţări. Adevărul este că aceste întreprinderi au fost cercetate timp îndelungat şi operaţiile lor financiare au fost analizate de organele guvernamentale cu multă vreme înaintea datei de 8 August, când s'a anunţat oficial lichidarea lor operaţională. Cel puţin temporar, căci nu este exclusă privatizarea, se poate reproşa guvernului că n'a anunţat în prealabil cele 17 întreprinderi, dar reproşul este minor. Guvernul era de multă vreme prins în planificarea reformelor care urmau să aibă loc în economia românească. Toate reformele sunt dureroase şi nu se pot evita consecinţele neplăcute. (Este natural, din alt punct de vedere, ca un guvern să caute soluţii de diminuare a consecinţelor neplăcute).

Protestele, şi mai ales cele agresive, nu pot fi acceptate, tocmai în această perioadă de reforme. Căci nu există reformă, dacă reforma nu este înfăptuită. Salariaţii nu au îngăduinţă să refuze reformele, căci nu există o cale alternativă. Şi apoi, momentul istoric este critic pentru ţară pe plan internaţional şi european. Orice destabilizare poate aduce consecinţe grave. Aceste consecinţe nu pot fi înlăturate, decât prin ordine, linişte şi consens naţional. Numai aşa poate fi obţinută încrederea străinilor, dacă este nevoie de ajutorul lor.

Sunt două aspecte ale tulburărilor şi demonstraţiilor de azi care trebuesc subliniate:

1). Toată ţara, cu toate formele de instituţii şi administraţie este împânzită de cadre vechi ale partidului comunist şi de elemente destructive ale nomenclaturii lui Iliescu. Toate aceste elemente operează în permanenţă la destabilizarea ţării şi au încă o influenţă destul de accentuată în toate straturile societăţii, cu legături spre un centru de direcţii, pe care îl întreţine o Securitate subterană, care a fost lăsată moştenire de vechea Securitate, neepurată încă.

2) Conducerea sindicatelor de astăzi are o componenţă care vine încă din vechea structură a mentalităţii marxiste, şi nu este exclus să fie o remorcă a nomenclaturii lui Iliescu, care este un agent activ al destabilizării statului, cu visul revenirii la Putere. Conducerea sindicatelor era informată la timp de acţiunile şi obligaţiile naţionale şi internaţionale de Reformă şi restructurare a vieţii economice. Toate problemele fundamentale ale economiei au fost dezbătute pe larg în campania electorală din 1996 şi în presă după aceea, precum şi în declaraţiile oficialităţilor, în public. Şi s'a anunţat ideea lichidării şi a privatizărilor. Nu era deci greu, sau imposibil, de a intercepta listele alcătuite în acest sens. Iar sindicatele aveau obligaţia să participe la redresarea ţării, nu să incite, să pregătească şi să organizeze demonstraţiile sterile şi ridicole. Ori vrem reformă, ori vrem cocoloşirea reformei. Acest joc de duplicitate demască adevărata faţă a conducerii sindicale. Epurăţiile viitoare vor trebui să ajungă şi la etajele de sus ale tuturor conducerilor de sindicate. Căci refacerea ţării depinde în bună măsură şi de calitatea lor.

ULTIMA ORĂ

PREMIERUL CIORBEA L-A DEMIS PE VALERIAN STAN FIINDCĂ I-A DEMASCAT PE LIDERII P.D.

Premierul Victor Ciorbea a făcut una din cele mai grave greşeli din activitatea sa, acceptând încă odată şantajul liderilor Partidului Democrat al lui Petre Roman. El l-a destituit pe şeful Corpului de Control al Guvernului, Valerian Stan. Acesta ceruse Parchetului General să dea explicaţiile necesare în urma neînceperii anchetei penale în cazul liderilor PD, Petre Roman, Adrian Severin şi Traian Băsescu, acuzaţi de grave încălcări ale legii. Acţiunea lui Valerian Stan urmează publicării acum două luni de către şeful Corpului de Control al Guvernului a dosarelor prin care numeroşi politicieni din coaliţia guvernamentală, în primul rând liderii PD, au obţinut nelegal locuinţe din fondul de stat. Atunci, premierul acceptase trecerea lui Valerian Stan în directa sa subordine, fiind numit şeful Corpului de Control al primului ministru. Atunci PD obţinuse menţinerea în funcţie a lui Adrian Severin şi doar demiterea purtătorului de cuvânt al Ministerului Afacerilor Externe, a Gildei Lazăr, după ce cei doi înalţi demnitari ai diplomaţiei româneşti încercaseră să compromită vizita la Washington a Premierului Ciorbea. Decizia de demitere a lui Valerian Stan de către premier se constituie în spălarea de păcate a liderilor PD şi într'o gravă lovitură dată statului de drept şi democraţiei. Mai mult reprezintă decizia primului ministru de a prefera minciuna şi continuarea drumului alături de infractorii din fruntea Partidului Democrat. Toate promisiunile electorale nu mai constituie nimic. Lupta împotriva corupţiei s'a încheiat prin alierea cu corupţii. Mai mult chiar şi Preşedintele Constantinescu nu face decât să continue politica predecesorilor săi, menţinând în funcţii pe cei corupţi. În plus, schimbările din ultimele luni la conducerea Serviciului Român de Informaţii nu reprezintă decât schimbarea pălăriilor, informaţii de ultima oră arătând că noii conducători ai instituţiei, Costin Georgescu şi Mircea Gheorgunescu, sunt vechi oameni ai Securităţii şi ai Departamentului de Informaţii Externe.

Într'un cuvânt se poate spune că Speranţa din Noembrie 1996 începe să dispară, uşor-uşor.

Andrei BĂDIN

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

SATANISM ÎN ROMÂNIA ?

Revista *"Universul"* a publicat în numărul 292 un articol sub titlul *"Adepţii lui Satan întunecă harta României"*. Articolul nu e semnat, iar sursa nu este indicată. Îl reproducem mai jos, lăsând la aprecierea Dumnevoastră judecata.

"În România, sataniştii au apărut în 1993 - primele semnale fiind localizate în judeţul Harghita - prin intermediul unor "emisari" şi prezenţa pe piaţă a casetelor, însemnelor, îmbrăcămintii şi literaturii specifice. Pe baza informaţiilor oferite de Serviciul Român de Informaţii şi Direcţia Poliţiei Criminale din cadrul IGP, Serviciul de cercetare şi prognoză al Ministerului de Interne a realizat o analiză a acestui fenomen.

În Raportul SRI pe 1996 se arată că acest curent s'a extins îngrijorător, având consecinţe grave în plan comportamental - consum de droguri, orgii, profanări de morminte, suicid şi omucideri.

Ideile şi concepţiile sataniste sunt răspândite în mai toate zonele ţării, dar formele de organizare ale aderenţilor sunt diferite ca intensitate. Nuclee bine organizate există doar în şase judeţe, în rest fiind vorba - conform specialiştilor - de cazuri izolate. În judeţele Buzău, Ialomiţa, Teleorman se cunosc grupuri de sataniţti dela 4 la 15 membri, iar în Constanţa, Neamţ, Tulcea, Iaşi activează grupuri mai mari, dela 3 până la 40 de aderenţi. Grupuri izolate au fost identificate în Sălaj, Covasna, Vrancea, Harghita etc. Adepţii curentului satanist sunt tineri, cu vârstele cuprinse între 12 şi 25 de ani, de regulă elevi şi studenţi - şi într'un număr mai mic, muncitori şi tineri fără ocupaţie. Mediile din care provin sunt diverse: dela familii de intelectuali sau cu posibilităţi materiale deosebite până la familii dezorganizate. Din punct de vedere etnic, majoritatea sunt Români şi Maghiari.

Unele grupuri de sataniţti au reguli bine stabilite, impunându-li-se chiar păstrarea unei conspirativităţi: ei primesc câte un nume, pe care îl folosesc doar în cadrul grupului (cazul dela Iaşi).

În Sălaj şi Teleorman s'a reuşit şi identificarea unor lideri.

În Raportul SRI se precizează că, într'un judeţ din Sud-Vestul ţării, un asemenea nucleu este condus chiar de profesoara elevilor care îl alcătuiesc. În general, adepţii satanismului sunt fani ai muzicii rock. În mod discret sunt vizaţi pentru a fi "convertiţi" fani ai curentelor muzicale cu denumiri precum "Moarte", "Gunoi", "Viaţă Mizeră", "Providenţa lui Satan", precum şi pasionaţi de ocultism (magie neagră). Locurile de întâlnire ale sataniştilor diferă, în funcţie de gradul de organizare: discoteci, baruri, săli de jocuri mecanice, subsoluri de blocuri în construcţie, ruine, cimitire. Unele nuclee au legături între ele, cum ar fi cele din Sălaj, Cluj, Bihor. Centrul naţional al sataniştilor este la Ploieşti, iar centrele zonale sunt: Braşov şi Cluj în Transilvania, Iaşi în Moldova, Bucureşti, Oradea.

Curentul satanist este un cult al morţii, răului, anarhismului, respingând normele de convieţuire socială şi încercându-se crearea unei religii de adorare a lui Satana. Printre cei veneraţi de sataniţti se numără fostul lider al formaţiei "Nirvana" Kurt Cobain, care s'a sinucis în 1994, în urma consumului excesiv de droguri. Pentru promovarea ideilor sataniste sunt folosite inclusiv o serie de lucrări tipărite în România, cum ar fi "Ocultism" - Tulcea, "Exorcism" - Neamţ. Există chiar şi o presă de profil: revista "666", "Vineri 13", "Dracula", "Paranormal" - apărute la Tulcea, Iaşi, Ialomiţa, Neamţ, Teleorman. Adepţii satanismului pot fi recunoscuţi în primul rând după ţinută şi după podoabele purtate.

Este vorba mai ales de tricouri şi geci cu sigle macabre: schelete, cranii, pentagrame, crucea întoarsă, zvastica înscrisă în cerc, berbecul negru etc. Când se întâlnesc în locuri publice, sataniştii se rezumă la a asculta muzică rock şi la discuţii "nevinovate". Când se adună în locuri izolate, sataniştii practică anumite ritualuri sau comit fapte antisociale.

Pe 6 Iunie, în fiecare an, sataniştii îşi sărbătoresc ziua. Pe data de 1 Noembrie, la Sărbătoarea Spiritelor, când se deplasează la osuarele din cimitire (vezi cazul dela Neamţ)...

Se spune că ar exista 3 "ramuri" ale cultului, una având structura unei organizaţii transnaţionale. Cert e că la noi acţiunile "demonizanţilor" au luat o amploare îngrijorătoare, pe fondul debusolării generale: organele abilitate nu par să fi dat de vreun fir.

Am încercat să aflăm opinia unor specialişti - psihologi, sociologi, teologi - despre resorturile ascunse care îi îndeamnă pe oameni să proslăvească pe Cel Rău. Majoritatea au refuzat să se pronunţe, spunând că fenomenul nu a fost suficient studiat. De aceea se fac multe confuzii (legate în special de manifestările "subcultului rock" din ziua de azi), multe speculaţii pe această temă. Iar sataniţti care să vorbească chiar sub protecţia anonimatului, nu prea există. "Sunt mai mult decât o sectă", ne spunea, ca un avertisment, un psiholog."

Dacă există adevărat cele de mai sus, atunci trebue considerat drept o urmare a comunismului care-i învaţă pe copii că nu există Dumnezeu.

Nicolae NOVAC